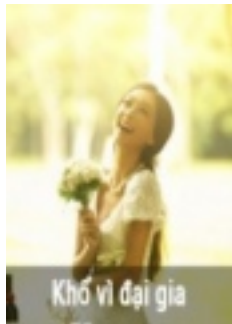

Khổ Vì ... Đại Gia

Contents

Khổ Vì ... Đại Gia	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6: Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	32
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	44
22. Chương 22	50
23. Chương 23	53
24. Chương 24	55
25. Chương 25	56
26. Chương 26	58
27. Chương 27	61
28. Chương 28	64
29. Chương 29	67
30. Chương 30	69
31. Chương 31	74
32. Chương 32	77
33. Chương 33	79
34. Chương 34	81
35. Chương 35	84
36. Chương 36	87
37. Chương 37	89
38. Chương 38	93
39. Chương 39	97
40. Chương 40	100

Khổ Vì ... Đại Gia

Giới thiệu

Nó tròng mắt nhìn tên con trai, cất giọng vô cùng giận dữ, mới sáng sớm đã gặp dê xồm, nó thường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-vi-dai-gia>

1. Chương 1

hải mất gần 2 giờ đồng hồ để sửa soạn trang điểm

Nó cố gắng lắm mới có thể ép cho tóc mái nằm bẹp xuống trước trán

Thắt 2 bím tóc vĩnh ra 2 bên như lưỡi câu cá, cố gắng tạo một kiểu bờm xồm nhất có thể

Cầm cây chì kẻ chân mày, nó chấm chấm lên mặt nó tạo thành những nốt tàn nhang chi chít

Đeo 1 chiếc kính bản bự gần như che hết khuôn mặt

Nhìn nó bây giờ chẳng khác gì 1 con ngó

Hôm nay là ngày đầu tiên nó nhập học

Mới 7h sáng mà xe bus đã chật cứng, ko còn ghế ngồi, nó phải bám víu vào chiếc tay cầm, cảm giác lắc lư làm nó muốn ói

Đột nhiên chiếc xe thẳng gấp

- Á xin lỗi . 1 giọng nam la lên

nó nhào người về phía trước xuýt té, tiếp sau đó cảm giác bị ôm chặt vòng eo từ phía sau, nó hét lên

- Dâm Tặc !!!

Nó quay người lại và thẳng tay tát vào khuôn mặt kẻ lạ mặt 1 cái đau điếng ko thương tiếc

- Trời ơi bạn làm gì vậy, tại sao đánh người

Tên con trai mặt mũi nhăn nhó, lấy tay ôm lấy khuôn mặt đang hằn vết 5 ngón tay

- Đồ dâm tặc, còn xảo biện hả

- Ai dâm tặc, tôi đâu có ý làm vậy đâu, chỉ tại xe thẳng bất ngờ kia mà

- Ngụy biện, tại sao người khác bạn ko ôm lại ôm tôi, các cô các bác đứng đầy đây nè

Nó tròng mắt nhìn tên con trai, cất giọng vô cùng giận dữ, mới sáng sớm đã gặp dê xồm, nó thường thấy mấy cảnh này trên xe bus rồi, nên ko thể tha cho tên dâm tặc này đc

- Tôi xin thề, tôi ko hề cố ý, với lại bạn xem lại mình đi, có muốn tôi cũng ko đụng vào bạn đâu

Nó giận sôi người, tức nói ko nên lời, nó định gân cổ lên cãi, 1 thắng 2 thua với tên này nhưng trên xe bus bắt đầu có tiếng xì xào nên nó đành nuốt cục tức vào bụng

- Đùng để tôi gặp lại bạn, nếu ko ba mẹ bạn sẽ ko còn nhận ra bạn nữa đâu

- Eo, sợ quá đi, con gái gì mà vừa xấu lại vừa dữ như cọp

Tên con trai le lưỡi làm vẻ sợ sệt, nó tức lăm lăm chỉ muốn động cho tên này mấy đấm, nhưng xe bus vừa dừng lại trước cổng trường nó

Nó bước xuống xe, tên con trai kia cũng bước xuống xe

Nó quay ngoắt lại nhìn

- Sao bạn còn theo tôi, lần này thì đừng có chối là bạn ko có ý đồ gì nha

- Ô, cái cô này hay nhỉ, trường tôi tôi đến, đường tôi tôi đi, ai đi theo cô đâu

Bây giờ nó mới nhìn lại, tên này mang đồng phục trường Đông Du, mặt nó đỏ như gấc vừa què, vừa tức Mới sáng sớm đã đụng sao quả tạ rồi

Nó đi đến đâu cũng bắt gặp những lời xoi mói chỉ chỗ

Bộ chưa thấy người ngoài hành tinh bao giờ sao, nhìn gì mà nhìn

- Trời ơi, con quỳ mọi rợ ở đâu ra mà xấu dzữ dzậy nè, đừng làm xấu mặt trường Đông Du chứ

- Đừng nói nó học trường này ghen

- Cầu trời đi bà con, trường chúng ta toàn hoa khôi, ko thể có người ngoài hành tinh xấu xí vào học đc

-

Đúng là bọn dở hơi, hết chuyện rồi lại đem người khác ra bàn tán, ờ thì nó xấu thiệt nó có nói gì đâu

Nó đi thẳng 1 mạch vào phòng giám hiệu, mấy thầy cô trở mắt nhìn

Thôi thôi, em biết em chẳng giống ai rồi, mấy thầy cô đừng nhìn em như vậy nó kêu thầm trong bụng, đúng là kỉ năng trang điểm của nó đã đạt mức thượng thừa

- Em là Trần Nguyên Thảo, là học sinh mới chuyển đến ạ

Nó nói thật to cho bỏ tức khiến mấy thầy cô giật cả mình

- ờ ờ, chào em, em đi theo cô đến lớp nhé

Một cô giáo có khuôn mặt trẻ măng đưa nó vào lớp

Ai trong lớp cũng nhìn nó xì xào

- Đây là bạn Trần Nguyên Thảo, vừa chuyển đến trường ta hôm nay, các em hãy giúp đỡ bạn ấy nhé

Nó cúi đầu chào cả lớp, ko nói 1 lời

- Em ngồi ở chỗ kia nhé, bàn còn trống ở cuối lớp đó

Nó bước xuống tỉnh bơ trước cái nhìn chăm chăm của các thành viên trong lớp

Con nhỏ đưa mắt nhìn qua 1 lượt, lớp này đúng là toàn hoa khôi với mỹ nam, chả trách ai cũng nhìn nó

Giờ ra chơi

Bên ngoài cửa lớp bắt đầu lấp lo những khuôn mặt

Ko nói cũng biết là đang dòm nó

Giờ nó thành hot girl rồi sao, đúng là ngoài ý muốn mà

Tại cantin

-Ê Duy, ta nghe nói ở lớp 12A1 mới có người ngoài hành tinh xuất hiện đó

-người ngoài hành tinh à. Tên con trai đang nằm gác chân lên bàn bật dậy

-uh nghe nói là con gái mà xấu dã man tàn bạo vô nhân đạo !!!

-ha ha lớp 12A1 toàn người đẹp nổi tiếng nhất trường nay lại có 1 người xấu đến vậy sao, tò mò quá

Gã con trai có tên Duy xoa xoa cằm ra vẻ dăm chiêu

Vốn nổi tiếng là 1 tay sát gái nên hẳn rất thích thú với những nhân vật mới

-Đi xem thế nào đi

Duy bước đi dẫn đầu theo sau là mấy thằng con trai khác, hẳn nổi bật hẳn vì dáng vẻ cao ráo và khuôn mặt ưa nhìn, khỏi nói cũng biết hẳn là 1 nhân vật ko tầm thường trong học viện này

Duy vừa bước đến cửa lớp thì mấy đứa con gái đã nhao nhao chạy ra

-Duy, cậu đến thăm tụi mình hả? trời ơi hạnh phúc quá đi

Duy cười thật tươi, ko thể làm mất lòng người đẹp đẽ

-nghe nói lớp các cậu có người mới chuyển đến phải ko

-Duy à, đúng là vẫn chứng nào tật nấy, thấy gái là cứ tơm tớp, nhưng lần này cậu phải thất vọng rồi, con nhỏ xấu ma chê quỷ hờn ...

Nghe cái giọng nũng nịu của đám con gái, Duy nổi hết cả da gà nhưng vẫn phải cố cười

- thì Duy nghe nói là người ngoài hành tinh nên em mới đến xem thôi

- vậy hả ?? thế mà mấy bọn mình tưởng. Nó kia kìa, ngồi ở cuối lớp đó, đúng là làm xấu mặt lớp 12A1 mà

Duy nheo mắt nhìn, rồi giật mình khi nhận ra chính là con nhỏ sáng nay vừa cho Duy ăn tát

Tự nhiên Duy ôm bụng cười ngặt nghẽo, trời ơi đúng là ma xui quỷ khiến thế nào lại gặp con nhỏ xấu xí đó

-Duy mày sao vậy, bộ thấy xấu quá nên shock à !!!

Tụi bạn Duy trở mắt ra nhìn Duy

Duy cố nén cười, lấy tay quẹt nước mắt

-về thôi tụi bay, tụi tao kể cho nghe, chào mấy bạn nhé

nói xong cậu mi gió mấy cô gái khiến cô nào cô nấy mặt mũi đỏ lên vì sượng

Về căn cứ điểm, Duy kể lại chuyện sáng nay cho tụi bạn nghe, khỏi nói cũng biết là tụi nó ôm bụng cười ná thở

-Duy, mày ôm eo con nhỏ thấy thế nào, chắc toàn mỡ thôi chứ gì

-Làm gì có, người gầy tong teo ko có miếng thịt nào chứ nói gì mỡ

-Con nhỏ tát chắc đau lắm nhỉ, há há Duy đào hoa mà có ngày bị con gái tát chuyện lạ chuyện lạ

-Mày đừng có chọc quê tao, ưynh mày xù đầu giờ

Duy dơ nắm đấm ra hù tụi bạn, bị con gái tát đúng là quê thật, mà lại là con gái xấu nữa chứ

-Duy, tụi tao thách mày cưa đổ con nhỏ ngoài hành tinh đó

-Thách tao à ??

-Chả phải mày vua sát gái sao, bị con nhỏ lạ mặt xem thường mày ko tức à

-Hừ, cưa con nhỏ đó thì xấu mặt tao quá

Duy trầm ngâm, gì chứ con nhỏ xấu chảnh đó mà đáng để Duy ra tay sao

-hay mà ko dám. Thằng sơn cười cợt thách thức, gì chứ đc phen chọc thằng Duy ngu gì ko làm

-Gì mà ko dám, tao sẽ cưa con nhỏ đó trong 1 tuần

sôi máu vì bị coi thường, vốn là người rất tự tin nên cậu ko thể chịu đc sự coi thường này

-tao cá mày mất 1 tháng

-tao cá 2 tháng, con nhỏ đó cũng ko vừa đâu

-tao cá 3 tháng

-....

Đám con trai bỗng ồn ào sôi nổi cả lên, Duy thì tức xì khói, đám bạn của Duy đúng là thừa dịp chọc quê Duy đây mà

2. Chương 2

Thảo về đến nhà thì trời đổ cơn mưa như trút nước .

Trong nhà tối thui ko có ai, mẹ nó ko biết đã đi đâu, tự dưng con nhỏ thấy sợ, nó đưa tay bật điện, bật hoài vẫn ko sáng, nó thử bật hết điện trong nhà nhưng ko có cái nào sáng hết.

- Mẹ ơi !! Nó cố gọi mẹ nhưng bà ko có ở nhà

Một mình trong căn nhà tối thui, lại trời mưa gió sợ quá nó chạy ra ngoài. Bất chấp trời mưa con nhỏ lao qua nhà bên cạnh, đập cửa rầm rầm những mong tìm đc người giúp đỡ

-có ai ở nhà ko !! làm ơn giúp cháu với

Ko có tiếng trả lời, con nhỏ cố gắng đập mạnh hơn cho đến khi

-đứa quái quỷ nào phá giấc ngủ của tao

Hiện ra trong bầu trời nhá nhem, cùng ánh sáng chớp chồn hắt ra từ ngôi nhà, 1 gã đàn ông râu tóc rậm rì, thân hình cao lớn, khuôn mặt với đôi mắt ánh lên tia nhìn lạnh lẽo

Nó nhìn sững vào người đàn ông, miệng lắp bắp nói ko nên lời vì kinh hãi, nước mắt bỗng dưng trào ra làm mấy vết tàn nhang giả của nó trôi xuống tạo thành những vết đen, nhìn nó có khi còn đáng sợ hơn người đàn ông kia

-hu hu, chú làm ơn giúp cháu ...

-giúp cái gì mà giúp, biến đi – gã đàn ông quát lớn

-hu hu, nhà cháu bị mất điện, chú làm ơn Cháu sợ quá

Nó càng khóc to hơn, gã đàn ông nhìn nó với vẻ bức bối, rồi ông ta đóng sập cánh cửa trước mặt nó. Con nhỏ lại đập cửa, nó khóc càng lúc càng to hơn

-tao đã bảo, ko có giúp gì hết kia mà, mau biến đi

-hu hu hu hu ! Chú ơi!!

-Biến đi, ko tao chém chết – Gã đàn ông vác cây mã tấu dài ngoằng ra dọa nó, ông ta đang nóng máu vì con nhỏ ko biết điều

-Hu hu, sao chú nỡ lòng nào bỏ mặc 1 đứa con gái như cháu, chú ko giúp cháu thì chú chém cháu chết đi cho rồi, nhà cháu chỉ có 2 mẹ con, mẹ cháu thì đi đâu mất, chỉ có mình cháu, cháu sợ lắm, thà chú giết cháu đi con hơn phải sợ như thế này

Nó vừa khóc vừa nói, mưa tạt vào người nó từng cơn giá rét khiến run lên lập cập, gã đàn ông nhìn sững vào nó, ánh mắt ông ta bớt đi 1 chút khắc nghiệt nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng

-Tao nói lần cuối : BIẾN - ĐI

Cánh cửa lại đóng sầm trước mặt nó, con nhỏ nhìn cánh cửa đã đóng kín bằng đôi mắt nhòe nước mắt, trong cơn mưa nó lững thững trở về nhà

Trốn dưới gầm bàn, nó cố ngăn ko cho sự sợ hãi vấy kín

-Mẹ ơi, mẹ đâu rồi, sao mẹ bỏ con

-Đoàng !!!!

-Á á!!!

Mưa càng lúc càng to, sét đánh vào cái cây gần nhà làm vang lên 1 tiếng nổ khùng khiếp, nó sợ quá hét vang lên

-hét cái gì mà hét !!!

Giọng nói lạnh lùng pha lẫn bức bối cất lên, con nhỏ giật mình rồi lồm cồm chui ra khỏi gầm bàn

-cầu dao ở đâu – gã nói cộc lốc

-ở kia ...

Nó vẫn còn sợ, nhưng nhìn gã đàn ông như tướng cướp kia đang hí ha hí hoáy với cái cầu dao, tự dưng nỗi sợ hãi tan biến đi đâu hết

-Đứt cầu chì, có cầu chì ko

-Ko ... ko có

-Mẹ kiếp ! nhà cửa kiểu gì thế hả - gã gắt lên

Con nhỏ nhìn gã bằng đôi mắt rưng rưng sợ sệt làm gã thấy chột dạ, gã vứt cái kềm xuống rồi chạy về nhà dù trời đang mưa xối xả, 1 lúc sau gã quay lại với cái cầu chì mới tinh

-Xong rồi đây

-Cảm ... cảm ơn ... chú

Nó rét run, 2 hàm răng đánh vào nhau, cố nói

-nhà còn cơm ko

-dạ .. dạ ... có

Ko đợi con nhỏ, gã lao vào bếp đánh chén hết nồi cơm nguội, ko biết bao nhiêu ngày rồi gã ko ăn gì, cảm giác cồn cào ruột gan làm gã quên mất mình đang ở đâu, trông gã bây giờ đúng thật là tướng cướp

Ăn xong gã trở ra ngoài, gã nhìn con nhỏ đang ụt như chuột rồi buông gọn 1 câu trước khi đi

-Thay đồ đi

3. Chương 3

Cuộc gặp gỡ kì lạ với người đàn ông lạ kì khiến nó bắt đầu tò mò về ông ta

Ông ta mới chuyển đến đây ko lâu, căn nhà khi nào cũng đóng kín ko thấy ai ra vào khiến ko ít người tò mò, nếu ko có chuyện hôm qua có lẽ nó sẽ ko bao giờ biết đc trong nhà đó có người ở

-Thảo, con làm gì vậy ko mau đi học kẻo trễ giờ

-Mẹ ơi, nhà mình còn khoai ko mẹ

-Còn, sáng nay mẹ mới luộc đó, sao vậy con

-Ko có gì ạ

Con nhỏ chạy vào bếp rồi lấy nhanh mấy củ khoai to nhất bỏ vào rổ rồi đem sang nhà bên cạnh. Nó để rổ khoai trước cửa rồi kèm theo 1 tờ giấy

“ cảm ơn chú đã giúp cháu sửa điện ^^ “

Nó đập cửa rầm rầm rồi co giò chạy thẳng trước khi người đàn ông kì lạ kia bước ra

Gã bực bội mở cửa, lần này gã sẽ chém chết đứa nào phá lão

Nhìn chằm chằm vào rổ khoai đang bốc khói nghi ngút, bụng gã lại réo lên vì đói

-chết tiệt !

Gã cầm tờ giấy và rổ khoai vào nhà, miệng rửa thầm

-đồ con gái nhiều chuyện

.....

Học viện Đông Du

Một buổi sáng đẹp trời với ánh nắng êm dịu của mùa thu, đây là ngày thứ 2 nó đi học, nó vừa bước xuống xe bus thì đã gặp sao quả tạ

-chào bạn !!!

một khuôn mặt với nụ cười rạng ngời đang nhìn nó, nó nhận ra ngay – kẻ đó ko ai khác chính là tên Dâm Tặc

-cậu muốn gì !!!

-trời, đừng có nóng vậy chứ, mới sáng sớm mà nóng thì nổi mụn đó

-tránh ra, cậu đang cản đường tôi đó. Nó gắt lên, đúng là 1 kẻ rồi hơi mà, nó dợm bước đi thì bị chặn lại bằng 1 con gấu bông chìa ra ngay trước mặt

-tặng bạn đó, coi như là lời xin lỗi

Duy mỉm cười, cậu rất tự tin vào nụ cười của mình, mặt ngọt chết ruồi mà, cậu ko tin có đứa con gái nào lại có thể ko bị quyến rũ bởi nụ cười của Duy, thế nhưng

-Tặng tôi hả ??? nó nheo mắt nhìn – vậy nó là của tôi, tôi muốn làm gì cũng đc

-ừ !! Duy mừng thầm

nó cầm lấy con gấu nhìn qua 1 lượt rồi ... ném thẳng vào thùng rác

-cảm ơn !!!

Nó bước đi để lại Duy chết sững, chưa có đứa con gái nào dám đối xử với Duy như vậy, lần đầu tiên trong cuộc đời

Mấy thằng bạn của Duy ko biết từ đâu bay ra

Thằng sơn cổ nín cười lấy tay đập đập vai Duy

-Thôi, mới ngày đầu tiên thôi Duy ạ. Còn 6 ngày nữa mà, mà công nhận con nhỏ đó cao tay thiệt ha ha

Duy đứng chết trân tại chỗ vì shock

Mặc kệ cho tụi bạn lôi đi, Duy đã mất hết cảm giác

Lần đầu tiên cậu cảm thấy giá trị của mình bị sụt giảm thảm hại trong mắt con gái

Chưa có đứa con gái nào dám từ chối cậu nhóc, nhưng hôm nay lịch sử đã thay đổi bởi 1 cái tên Nguyên Thảo

....

Trong lớp, nó đang chăm chú đọc 1 cuốn sách thì mấy đứa con gái vây lại xung quanh

-ê , người ngoài hành tinh, nghe nói Duy đang theo đuổi cậu phải ko

-Duy ?? ai vậy

-Thôi đừng giả vờ, sáng nay tụi này trông thấy Duy tặng cậu 1 con gấu bông kia mà, nhưng đừng lấy đó làm mừng, người như cậu Duy chỉ chọc cho vui thôi

À thì ra tên Dâm Tặc đó tên là Duy, ko ngờ hần cũng đc ái mộ dzữ

- nè giả vờ điếc hả ??

1 đứa con gái thấy nó ko trả lời thì liền đập bàn

- ko, tai tôi rất bình thường

- vậy bạn trả lời đi, con gấu đó đâu rồi, bạn ko xứng đáng giữ nó

- thùng rác .

- cái gì !!!

- tôi nói là ở trong thùng rác, bạn ko nghe rõ à

- cậu ... câu. ...

Đám con gái tức tối bỏ đi, bao nhiêu đứa muốn đc Duy tặng quà mà ko đc, thế mà con nhỏ này dám ném vào thùng rác, đúng là éch ngồi đấy giềng

Nó nhìn theo bóng dáng mấy cô nàng, đúng là những fan hâm mộ cuồng nhiệt, có lẽ từ đây nó sẽ ko còn yên ổn trong cái trường này nữa rồi

-Này !! thấy kêu cậu đưa cái này đến Thư viện

Nhỏ lớp trưởng chỉ tay vào chồng sách trên bàn, khỏi nói nó cũng biết đây ko phải việc thầy bảo nó làm mà do con nhỏ này bày ra để hành hạ nó đây mà

Hôm qua tụi nó dẫn mặt nó ko được nên hôm nay muốn hành nó cho bỏ ghét

Hừ sợ gì mấy trò con con này

Nó bưng chồng sách cao tới cổ nó, bước đi mà ko cần ai giúp, chồng sách nặng khủng khiếp làm nó lết từng bước để ko bị ngã, tay nó mỏi rã rời ...

Gần đến thư viện thì rắc rối lại đến với nó

1 tên con trai lạ hoắc bước đến trước mặt nó

Tay cầm 1 bông hồng miệng cười thật tươi, hần để bông hồng lên trên chồng sách cao ngất nó đang ôm, rồi cất giọng ngọt ngào khiến nó rợn hết cả người

-bạn có đôi mắt thật đẹp

tiếp sau đó lại có 1 bông hồng khác và 1 tên con trai khác

-bạn có nụ cười rất xinh

rồi lại tiếp tục 1 bông hồng khác được đặt lên, nó đứng như tượng và có cảm giác chỉ cần 1 bông hoa nữa là nó sẽ ngã lún xuống đất

-bạn có mái tóc thật đẹp

-mình thích giọng nói của bạn

-đôi tay bạn thật mềm ...

-....

Tất cả là 9 bông hồng cùng với 9 câu nói sến rện, đẹp cái nỗi gì chẳng phải mấy người kêu tôi là người ngoài hành tinh sao

Nó có cảm giác chói với, ai lại giở trò hành hạ nó đây, có biết là nó đang rất khổ sở vì mất thăng bằng ko, mấy bông hồng cứ rớt xuống về phía nó, những chiếc lá có viền khứa vào mặt nó làm nó khó chịu vô cùng

Đang muốn hét lên vì tức thì

Duy bước tới, cậu ta ôm 1 bó hồng to kinh dị, miệng cười nhe răng khểnh thấy mà ghét

-Thảo làm bạn gái của Duy nhé

Rầm rầm rầm

Chồng sách trên tay nó rớt xuống

Hoa rơi lả tả

Nó mặt đỏ tới tận mang tai, ko phải vì xấu hổ mà vì tức, cơn thịnh nộ tuôn trào nó la lên

-aa

Duy giật mình, mắt tròn to vì ngạc nhiên

Ko lẽ con nhỏ thấy xúc động quá nên ko thể kiềm chế đc à, chà đúng là Duy mà đã ra tay thì cần gì đến 7 ngày

Nó tức quá, ôm chồng sách nặng mún chết rồi lại còn bị thằng quỷ này chọc phá, nó lượm 1 quyển sách lên, nhìn Duy bằng ánh mắt hình viên đạn

-cậu đi chết đi

nó vừa dứt lời thì quyển sách lao thẳng về phía Duy đánh cái cốp

Duy choáng váng đứng ko vững vì đau và bất ngờ, cái quái gì thế này. Chưa kịp hoàn hồn thì vật thể lạ lại lao tới với tốc độ kinh hồn

-này thì hoa với lá, cậu còn ko mau biến đi, tôi cho cậu chết ko toàn thây Yaaaaaaaaaaa

Duy 3 chân 4 cẳng bỏ chạy, vút luôn cả bó hoa hồng, ma nữ nổi giận thật là khủng khiếp

Con nhỏ đó đúng là ko bình thường ... nó bị điên

Nó lượm bó hoa hồng tính rượt theo quái thằng quỷ đó tới ta thì chợt khựng lại

Học sinh trong trường đang nhìn nó bằng ánh mắt sợ sệt, họ lại xì xào bàn tán

Nó thấy vậy thì liền quay lại lượm sách lên – chưa hả cơn tức, nó lượm sách bằng 1 hành vi vô cùng bạo lực

Nó bước vào thư viện, mấy học sinh thấy nó thì liền nhường đường

Quả thật hành động lúc nãy của nó quá xá là dã man

Cái tên Duy đó đúng là ma quỷ hiện hình lúc nào cũng ám nó, tên đó mà để nó gặp mặt thì đừng mong sống sót

Về phía Duy, cậu nhóc sau trận tấn công khủng khiếp thì mặt mũi tái mét cắt ko ra giọt máu, Duy chưa bao giờ gặp 1 con nhỏ nào dữ hơn con nhỏ đó, đúng là xui xẻo khi dây vào nhỏ đó, mà ai bảo cậu cá cược làm gì, cứ nghĩ nó xấu xí thế thì thế nào cũng phải động lòng trước hành động galang lãng mạn của Duy, thế mà thay vì nhận được ánh mắt rưng rưng xúc động, Duy lại nhận đc 1 trận cuồng phong bão táp

-Thế nào rồi Duy, ko bị mất chiếc dép nào chứ ha ha

Thằng sơn cùng mấy thằng khác ôm bụng cười ngặt nghẽo khi vừa trông thấy mặt Duy. Bọn chúng nó thấy Duy thảm hại thế này nên khoái ra mặt, tất cả cũng tại con nhỏ đáng ghét đó

-bọn mày im đi, cười cái gì mà cười

-thôi thôi, đừng nóng, nóng mất xinh ha ha

Duy tức quá, thẳng chân đạp đổ chông ghế, tụi bạn thấy cậu nóng quá liền ngậm miệng lại nín cười, ai chứ thằng Duy mà nóng lên thì

-sao rồi Duy, còn 5 ngày thôi, cậu tính bỏ cuộc à ...

-bỏ gì mà bỏ, tao nhất định phải xử đẹp con nhỏ đó, nhất định phải làm cho nó phải van xin tao tha thứ

Mắt Duy ánh lên tia nhìn quyết liệt xem ra, cậu nhok đã quyết tâm lắm rồi đây

4. Chương 4

-chị Thảo ơi, làm sao đây

-chị cũng ko biết nữa, cao quá ...

Thảo và thằng nhóc hàng xóm cùng đưa mắt nhìn lên quả cầu lông đang mắc trên cái cây nhà ông chú râu ria

2 chị em nó đánh cầu hăng quá nên quả cầu bay vèo rồi mắc trên cái cây, giờ chẳng biết làm sao để lấy xuống, mà khổ nỗi nó lại bay sang địa phận nhà ông chú hắc ám ... có gan to bằng trời nó mới dám qua đó 1 lần nữa, ai chứ ông chú đó sẵn sàng cho nó 1 đao nếu nó dám lén phéng qua đó

-hu hu, chị Thảo ơi, nếu ko lấy dc quả cầu mẹ em đánh em nát mông

Thằng bé bắt đầu mít ứt khiến con nhỏ cảm thấy tội lỗi đầy mình, bà mẹ thằng nhóc này nổi tiếng dữ dằn, bà ý mà đánh thằng nhỏ thì ko còn gì để nói

Nó thờ dài, thôi đành liều 1 phen thà nó bị ông chú kia chửi con hơn để thằng bé bị đánh đòn

Thế là nó rón rén trèo lên cây me nhà ông chú, cố hết sức nhẹ nhàng để ko đánh thức con sư tử trong nhà

Quả cầu cheo leo ở đầu cành con nhỏ với hoài ko tới, nó cố gắng trèo ra xa thêm 1 chút nhưng cái cành cây quá nhỏ đối với sức nặng của nó nên cái cành oằn xuống làm con nhỏ đu luôn trên cây, xem té

cảm giác chênh vênh cách mặt đất gần 3m khiến con nhỏ tái mặt, nó định hét lên nhưng liền nhớ ra mình đang ở đâu

nó cố gắng bám cả tay lẫn chân vào cái cành bé xíu, trông nó bây giờ ko khác gì con khỉ

-chết chị rồi, Tuấn ơi ... chị sắp té rồi hu hu

-chị thảo cố chịu 1 tý, em vào nhà gọi bác liên

-mẹ chị đi chợ rồi, làm sao đây hu hu

Thằng cu Tuấn hốt hoảng, nó cứ đi qua đi lại cố nghĩ cách nhưng cái đầu bé tí của nó ko nghĩ ra dc cách gì, cả 2 đứa đang ko biết làm sao thì cánh cửa dc mở ra, kêu két 1 cái, thứ âm thanh ghê rợn làm nó sởn gai ốc

Ông chú bước ra neho neho mắt nhìn đứa con gái thất 2 bím đang lững lảng trên cây

Nó cười hì hì chào ông chú mà mặt thì sắp khóc

-mày đang làm cái gì thế hả !!!

-cháu ... cháu ...

-dám vào nhà tao, cũng to gan nhỉ, mày mà xuống đây, tao chém chết

hắn gần giọng làm ra vẻ hung ác chứ thật ra nhìn cái mặt sợ đến phát khóc của con nhỏ, tự dưng hắn thấy buồn cười, này giờ hắn ở trong nhà đã thấy hết mọi chuyện, cái con bé hàng xóm này đúng là ko biết sợ là gì

-cháu ... xin chú. ... cháu sợ lắm rồi ... chú đừng ... hù cháu ... hu hu

-còn lắm điều hả, mày tưởng tao đùa mày chắc, muốn sống thì ở luôn trên đó, mày mà dám xuống đây, tao chặt chân

-oa oa oa oa

Thằng cu Tuấn khóc réo lên, nó chạy lại đâm đầu vào người ông chú, vừa khóc vừa nói

-ông là kẻ ác, ai cho ông bắt nạt chị Thảo

-Chị Thảo ... đợi em ... em kêu người đến cứu chị ...

Hắn nhướng mắt nhìn thằng nhỏ, ở đâu chui ra thằng nhóc này đây, con bé thì vắt vẻo trên cây, còn thằng nhóc này lại đang ra sức bảo vệ con bé, đúng là phiền phức

Hắn nhìn sang con bé đang ở trên cây, mặt mũi xanh lè vì sợ, tự dưng hắn muốn chọc con bé này thêm chút nữa, hắn bước đến gần cái cây

-sao rồi nhóc, giờ chọn đi, mất chân hay tan xác, rơi từ trên đó xuống thì ruột gan gì cũng mát như tương

-hu hu Chú làm ơn, làm phúc ... cứu cháu ... cháu chừa rồi ... lần sao cháu ko dám ... nữa hu hu

-mấy ngày nay, tao đang đói ko có gì ăn, giờ mà đc cặp chân giò hầm thì ngon phải biết

Con nhỏ nghe thấy thế thì tay chân bủn rủn, nó sợ thót cả tim, ông chú râu ria kia định chặt chân nó thật sao trời. Cái cành cây bắt đầu gãy, những tiếng rắc rắc làm nó run muốn chết, nó lập cập nói ...

-chú làm ơn ... tha cho cháu

-Ko tha, chọn đi mất chân hay tan xác

Cái giọng lạnh lùng ko chút đùa giỡn của ông chú làm nó ko dám tin là ông đang đùa, lần này nó chết chắc, 1 là chết luôn, 2 là tàn phế ... Cái cành cây bắt đầu gãy, nó sợ quá vội hét lên

-dạ ... mất chân

-vậy thì buông tay ra

-buông ra thì cháu rơi xuống mất

-tao đờ ... Hắn cố nén cười

-chú hứa rồi nhé ... con nhỏ sợ đến rụng rời, nước mắt nó chảy ngược về 2 bên thái dương, nó nhắm mắt buông tay cho toàn thân rơi tự do

Ông chú râu ria đưa 2 cánh tay với những bắp thịt rắn chắc ra đỡ lấy nó, nụ cười đc che giấu phía sau bộ râu rậm

Trong vòng tay chắc chắn, con nhỏ he hé mắt nhìn ... nó cứ tưởng mình tiêu đời rồi

-hoàn hồn lại chưa, xong thì xuống

nó chưa kịp làm gì thì ông chú đã buông tay, làm nó ngã ụch xuống đất, ê hết cả cái mông

-bây giờ thì tao chặt chân nhé

Hắn hùng hổ vào nhà, cầm thanh mã tấu ra

-trời ơi chú ơi ... nhìn thanh mã tấu sáng loáng con nhỏ sợ quá nó òa khóc nức nở, ông chú độc ác định làm thiệt kia

Thanh mã tấu vung lên, con nhỏ lấy tay bịt mắt, nó hét lên

-á ... á !!!!!!!!!!!!!!!

-điếc tai quá – Hấn cầu nhàu rồi vứt thanh mã tấu qua 1 bên

Nhìn cái bộ mặt thất kinh hồn vía của con nhỏ, hấn ko nén được liền ôm bụng cười ngặt nghẽo, này giờ con nhỏ làm hấn nín cười đau cả bụng, giờ thì hấn ko chịu đựng đc liền phá ra cười

Thảo nghe tiếng cười khùng khục thì hé mắt ra nhìn, ông chú râu ria chính là tác giả của tràng cười khoái trá, nó ngơ ngác nhìn khó hiểu rồi sau đó phát hiện ra mình bị lừa, tức quá con nhỏ khóc to lên

-đồ độc ác ... chú lừa cháu ...

Hấn cười đau cả bụng, lấy tay quẹt nước mắt, cố nén cười nhìn con nhỏ đang bù lu bù loa, khuôn mặt đỏ bừng đang yêu quá thể

-thôi nín đi, về nhà mà nấu cơm ẹ kìa

-đồ độc ác ... con nhỏ vẫn ko thôi, nó ngồi dưới đất khóc như 1 đứa trẻ

Hấn đang ko biết làm sao thì thành cu Tuần đã hùng hồn cùng mấy thằng nhóc nữa kéo đến, hóa ra chi viện của thằng nhỏ chính là 1 cậu bé vết mũi chưa sạch kia

-ông ta kìa, ông ta là kẻ bắt nạt chị Thảo đó

Hấn trở mắt nhìn các chiến binh tí hon đang hùng hổ tay cầm mấy cành cây bé tí định tấn công hấn

Đến đây hấn lại phá ra cười, hết con bé rồi lại đến mấy cậu nhóc, thiệt tình ko đỡ nổi tụi nhóc này

Con nhỏ vừa tức vừa quê, nó đứng dậy rồi chạy nhanh về nhà, ông chú độc ác dám chọc ghẹo nó

5. Chương 5

-Thảo ơi Thảo à, em có ở nhà ko Thảo hí hí, anh Bảo của em tới chơi nè

Đang nấu cơm trong nhà, con nhỏ nghe thấy cái giọng nhừa nhựa kinh khủng thì làm rớt luôn cái rổ rau đang cầm trên tay

-mẹ ơi ! thằng Bảo tới mẹ ơi

-cái gì nó lại tới nữa hả, chạy ra sau vườn đi con, đừng để nó thấy

Mẹ nó hốt hoảng chạy ra trước nhà xem trong khi con nhỏ chạy ra vườn trốn, nó sợ quá trèo luôn qua hàng rào nhà người ta

Đứng trước sân là 1 thằng con trai béo ú, mặt xệ mõ, theo sau là mấy thằng con trai tướng ta du côn, bọn chúng đứng chiếm hết cả 1 góc sân

-a! chào cô Liên, bé Thảo đâu cô, bảo em ý ra nói chuyện với con chút – thằng mập cười tí mắt, ra vẽ chào đón hết sức giả tạo

-Thảo nó ko có ở nhà, cậu đến ko đúng lúc rồi

-Chời, cô cứ thích nói đùa, lúc này cháu mới thấy Thảo đi học về kìa mà, cô cứ bảo em ý ra đây

-Tôi đã nói nó ko có ở nhà kìa mà, cậu về đi ... Bà liên gắt lên

Thằng mập đưa tay xoa xoa cái cằm béo ú, vẽ mặt dăm chiêu ...

-chà rượu mời ko uống lại muốn uống rượu phạt, tui bay xông vào lôi cổ con nhỏ ra đây

-mấy người định làm gì – bà Liên la lên khi thấy mấy thằng con trai xông vào nhà mình

Bọn chúng lục tung căn nhà lên, làm đồ đạc văng tung tóe, bọn chúng chạy ra vườn thì thấy con nhỏ đang núp sau bụi cây

-Đại ca, thấy con nhỏ rồi, nó ở nhà bên cạnh

-Qua bắt nó về đây cho tao

Nó thấy bọn chúng đang ủa qua bắt mình, tim đập thình thịch trong lồng ngực, nó cố tìm đường thoát thân, thấy cửa sau nhà ông chú râu ria ko đóng nó bèn chạy vào đó

1 hành lang dài tối om, nó mò mẫm trong căn nhà cho đến khi đụng phải ông chú

-nhóc làm gì trong nhà tao

-chú ! cứu cháu với, có người đang muốn bắt cháu – nó vừa dứt lời thì phía trước bọn thằng Bảo đã đập cửa rầm rầm

-ở yên đó

Tiếng đập cửa inh tai làm hấn bực tức, bọn khốn nào dám phá cửa nhà hấn, còn con bé này nữa, sao lần nào gặp hấn mặt mũi cũng tái mét sợ sệt thế ko biết

-mở cửa ... mở cửa

-mẹ kiếp, thằng nào phá cửa nhà tao

hấn bước ra chiếu cái nhìn sắc bén vào mặt thằng mập, hấn nhếch mép cười

-mẹ kiếp thằng mập, mày chán sống rồi hay sao mà dám phá nhà tao

-mày là thằng nào, tránh ra cho tao tìm người – Bảo héch cái mặt lên, định xông vào thì bị hấn chặn lại

-mày đã xin phép tao chưa mà dám vào nhà tao

-mày là thằng chó nào mà tao phải sợ - Bảo phải bước lùi về phía sau vì kẻ đứng trước mặt nó cao hơn nó cả 2 cái đầu, 1 đối thủ đáng gờm

-Khôn hồn thì bước ra cho bốn thiếu gia làm việc ko thì đừng có trách

-Có giỏi thì xông vào, hấn nhìn thằng mập thách thức

-Bọn mày xông lên xử nó cho tao

Bọn đàn em của thằng Bảo nhào lên định đánh hấn, hấn cười khinh bỉ, mắt ánh lên cái nhìn chết chóc rồi thu nắm đấm lại, xông vào giữa bọn chúng

Cú đấm tựa ngàn cân động thẳng vào mặt mấy thằng hỗn láo, khiến bọn chúng choáng váng cả đầu óc, chỉ trong chốc lát hấn khiến cho 5 thằng to xác mà vô dụng nằm lê lết dưới đất

thằng Bảo thấy bọn đàn em chưa gì đã nằm đo đất thì sợ xanh mặt, con ác thú trước mặt nó đang trong cơn say máu tiến về phía nó

-bây giờ mày tính sao, ở lại đợi tao chém hay bỏ chạy hả thằng mập

-mày ... mày ... Bảo sợ ra mặt, nhưng vẫn nói cứng

-chưa xong đâu, nhất định tao sẽ quay lại

Hấn khịt mũi bước vào nhà, mấy thằng ko biết điều dám đụng đến hấn, còn con bé kia nữa ko biết chết đâu rồi

-tụi nó đi rồi, ra đi

Thảo bước ra từ trong bóng tối, nó nhìn ông chú bằng ánh mắt sợ sệt, người đàn ông trước mặt nó vừa cứu nó 1 bàn thua trông thấy

-cảm ơn chú đã giúp cháu

Hắn nhìn sững vào khuôn mặt con nhỏ, trong ánh sáng mờ mờ, hắn nhận ra con nhỏ này rất đẹp, 1 nét đẹp tự nhiên ko phô trương, tim hắn bỗng trập 1 nhịp, hắn gắt lên để che giấu tâm trạng xốn xang của mình

-hết rồi thì về đi

Con nhỏ cúi đầu chào hắn rồi bước nhanh ra ngoài, bộ dạng hối hả của con nhỏ làm hắn thấy chột dạ

Thảo chạy về nhà thì thấy mẹ đang còng lưng dọn dẹp, tự dưng nó thấy thương bà quá đi mất, bọn thằng Bảo vẫn ko chịu buông tha cho nó

-Mẹ ơi ! mình chuyển nhà đi, con ko muốn ở lại đây nữa

Bà Liên ngước lên nhìn đứa con gái rồi thở dài

-biết đi đâu hả con, mình ở đây đã bao nhiêu năm rồi

-đi đâu cũng đc, mình bán căn nhà này đi, rồi tìm nơi khác ở, chứ nếu còn ở đây, tụi thằng Bảo sẽ vẫn ko chịu buông tha cho nhà mình đâu mẹ

-mẹ biết chứ, nhưng nếu chuyển đi thì lỡ ba con quay lại tìm mẹ con mình lại ko thấy thì sao

Nó lắc đầu nhìn khuôn mặt đượm buồn của mẹ, bà vẫn cứ như thế, vẫn cứ hi vọng về sự trở lại của ba nó, người đàn ông bội bạc đã ruồng bỏ con nó

Nó ko đành nhìn mẹ mình như thế, nếu tụi thằng Bảo ko dồn nó đến bước đường cùng thì nó cũng đâu muốn phải chuyển đi

Tất cả cũng tại thằng mập đó, lúc trước nó với hắn học chung trường, hắn ý nhà có thể lực nên lúc nào cũng vênh mặt, ko coi ai ra gì

Lúc nó vừa vào lớp 10 thì đã vô phước lọt vào đôi mắt hí của thằng mập, bắt đầu từ đấy nó ko có lấy 1 ngày yên ổn

Bảo luôn tìm cách chèo kéo, dụ dỗ nó, rồi khi không đc thì đến phá nhà nó, hắn bảo yêu nó rồi tuyên bố ko đc ai đến gần nó, kẻ nào dám chống lại lệnh hắn thì sẽ ko thể sống yên ổn

Nó chán nản vì cảnh ai cũng sợ, ko dám đến gần nó, suốt 2 năm học nó ko có lấy 1 người bạn, chung quy cũng tại thằng Bảo

Đến năm lớp 12, nó chịu hết nổi liền xin mẹ chuyển trường, vì sợ lại lọt vào mắt xanh của đại gia nào đó, nó lại ko đc yên thân nên nó cố tình hóa trang ỉnh xấu xí đi. Mẹ nó bảo, tuy nó ko đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng ở nó lại có 1 sức quyến rũ lạ kì, ko cưỡng lại đc

Đấy cho nên, dù chuyển trường, dù xấu xí nó vẫn bị quấy ám

6. Chương 6: Chương 6

-Duy ơi, mày tính sao đã 4 ngày rồi đó

-Tính gì mà tính nữa, phen này Duy bại dưới tay con nhỏ người ngoài hành tinh đó rồi ha ha

-Bọn mày im hết đi, để tao nghĩ cách

Hết chịu nổi những lời chọc ghẹo của đám bạn, Duy tức mình đập đổ cả cái bàn

cái con nhỏ đáng ghét dám làm bộ chảnh với Duy, thật là tức ko thể chịu đc, ban đầu cậu chỉ định đùa cho vui, ai ngờ con nhỏ láo quá, dám mấy lần làm cậu bẽ mặt, phen này nhất định Duy phải cho nó nếm mùi lợi hại

-tụi bay ghé tai lại đây

1 kế hoạch gian xảo đc vạch ra, duy mỉm cười với việc cậu sắp làm, tuy cách cũ nhưng thường mang lại hiệu quả cao

Nguyễn Thảo, con nhỏ xấu xí hãy đợi đây

.....

-Này !!

- có chuyện gì ?? nó thờ dài ngao ngán nhìn mấy đứa con gái đang vây xung quanh nó

- Nghe nói cậu đc Duy tỏ tình !!! thích quá nhỉ

Lại là Duy !! bất cứ khi nào nó đc con gái hỏi thăm đều liên quan đến tên này

- liên quan gì đến các cậu. ai tỏ tình với tôi thì cũng là chuyện của tôi

-Cậu đừng tưởng như thế rồi lên mặt với tụi này, nó cho cậu biết Duy chỉ đang đùa với cậu thôi, 1 chuyện cá cược cậu biết chứ

Đứa con gái đó mỉm cười đắc ý

-thì sao ??

-ồ thì ra vẫn chưa biết, để tụi này nói cho cậu biết để cậu hết mơ tưởng !! Duy chỉ đang cá cược với tụi bạn là sẽ chờ đợi cậu trong 1 tuần nên mới tiếp cận cậu thôi, nên cậu hãy tỉnh mộng đi

-ra là vậy – nó bật cười thích thú – cảm ơn mấy cậu nhé

nó thật tình ko muốn dính vào mấy cái rắc rối này, 1 mình thằng Bảo cũng đủ khiến nó điên đầu rồi

Tan học, Thảo bước lên xe bus về nhà, đường từ nhà đến trường nó xa nên để về nhà ngoài đi xe bus ra nó phải đi bộ qua 1 con đường chuyên để xe hơi, ít người qua lại .

vừa đi đc 1 đoạn nó liền bị 1 toán thanh niên vây quanh chúng rú lên thích thú

-các người là ... ai ...

nó hơi mất bình tĩnh, lần đầu tiên nó gặp phải chuyện này ko lẽ chúng muốn ăn cướp , sao mọi chuyện xui xẻo cứ đổ ập lên người nó từ lúc bước vào trường này vậy

Tự nhắc mình ko đc tỏ ra sợ sệt nó hít 1 hơi lấy can đảm, chúng tuy đông nhưng đừng hòng động đến nó.

-chào cô em, đi chơi với bọn anh 1 chút chứ

nó trợn tròn mắt vì bất ngờ

trời đất có nhầm ko vậy, đi chọc ghẹo con gái thì lựa đứa nào đẹp đẹp chứ, tại sao lại chọc nó

Tự dưng nghe bọn chúng nói thế nó bật cười ngặt nghẽo như điên, đúng là bọn nhóc con, tướng tá thì cao to thật nhưng mặt mũi thì non choẹt chắc tầm 16, 17 là cùng, nghĩ thế nó lại càng mắc cười.

-này bộ nghe đc bọn anh mời đi chơi thích đến vậy sao

1 thằng mắt hí bước tới đặt tay lên vai nó

- nhìn cô em tuy hơi xấu xí, nhưng bọn anh đang buồn ... cũng đành chấp nhận vậy

Nó thôi cười quắc mắt nhìn, mấy thằng nhóc này đã đi quá xa rồi

-bỏ bàn tay bẩn thỉu của mày ra khỏi người tao

-ô hô, ghê gớm chưa kìa

bọn chúng lại òa lên thích thú

nó đang định cho chúng 1 trận thì bất ngờ 1 chiếc xe lao tới

-Lên xe !!

Người đó ko ai khác chính là Duy

Đang định ấy đứa nhóc kia 1 trận thì tên Duy này đến phá đám đúng là ... định làm anh hùng cứu mỹ nhân
chắc (=.=)

-ê thằng này từ đâu ra phá đám vậy, tụi bay xông lên cho nó 1 trận coi

-lên xe nhanh đi, muốn chết hay sao mà đứng đó

nó nhìn Duy vẻ thích thú , lên thì lên, xem cậu bày trò gì nào

chiếc xe phá vòng vây phóng vèo đi

-Hên cho bạn là gặp tôi, ko thì bây giờ có chuyện gì rồi

Duy gào lên trong tiếng gió, nó ko nói gì chỉ cười thầm trong bụng

“ tại cậu phá chuyện tốt của tôi thì có “

Thêm chuyện lúc sáng nữa, lần này nó sẽ giải quyết dứt điểm luôn

Một lúc sau Duy dừng xe lại bên bờ hồ

Không khí mát dịu làm nó thấy thoải mái, đang miên man nghĩ làm sao để xử đẹp tên nhiều chuyện này thì
Duy lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng

-Này sao thế, tự nhiên lại im lặng

Duy chạm nhẹ lên vai nó, nó bất ngờ chụp tay cậu nhóc lại, quật ngã Duy bằng 1 đòn karate hoàn hảo

-yaaaaaaaaaaaaaaaa

-rầm !!!

Cậu nhóc nằm đo ván mà ko hiểu tại sao

-cậu ... cậu làm cái quái gì vậy hả ???

Duy đau ê ẩm cả người vừa tức lại vừa bất ngờ

-tôi nói cho cậu biết !! nếu muốn đùa giỡn với tôi thì cậu chưa đủ khả năng ấy đâu, còn nữa lần cá cược này
cậu thua chắc rồi

Mím cười đắc thắng, nó quay người bỏ đi bỏ mặc nạn nhân mặt mày ngơ ngác vì quá bất ngờ

7. Chương 7

Nhiều ngày sau sự kiện bị quật ngã 1 cách ko thương tiếc, Duy cứ ra ngẩn vào ngơ thần thờ như 1 kẻ mắc
bệnh tương tư, mà quả thật cậu đã bị con nhỏ đồn ngã từ trong ra ngoài, từ kẻ đi săn trở thành người bị
săn

-Thảo ơi, thật ra cậu là ai, tại sao cứ làm tôi điêu đứng hết lần này đến lần khác vậy nè

Duy khổ sở ôm đầu 1 kẻ như Duy thiếu gì con gái, tại sao Duy lại bị con nhỏ đó thu hút, nó thì có gì hay
chứ. Nhưng bây giờ Duy đang nhớ nhỏ đó quay quắt, chỉ muốn dc nhìn thấy mặt ngta ngay bây giờ

Nghĩ là làm, Duy tìm đến nhà con nhỏ

Một khu phố nghèo nàn, Duy ko thể tưởng tượng dc là Hà Nội vẫn còn những nơi như thế này

Dừng xe trước 1 căn nhà xây đã cũ, ko cần tìm kiếm nhiều cậu đã trông thấy con nhỏ cùng mấy đứa trẻ
con đang hỳ hục nướng khoai

-Thảo !!

Thảo giật mình ngược lên, nó gần như trợn con mắt muốn rơi ra ngoài, rồi nhận ra bộ dạng ko hóa trang của mình con nhỏ chạy ù vào nhà, cái tên chết tiệt này đến đây làm gì ko biết

1 lúc sau nó quay ra với đúng bộ dạng đi học của nó, nó gắt khi nhìn về mặt ngơ ngơ của Duy

-cậu làm cái gì ở đây vậy hả

-đến tìm cậu

-tìm tôi, cậu lại muốn đo đất nữa hả

Con nhỏ chống nạnh nhìn Duy đầy đe dọa, bỗng nhiên mấy đứa nhỏ reo lên

-Chị Thảo ơi, anh này đẹp trai quá à, bạn trai chị đó hả

Mặt con nhỏ chuyển từ ngạc nhiên sang đố lửng, trời ơi tụi nhóc nói lung tung gì vậy

-ừh, anh là bạn trai của chị Thảo đó – Duy dựng xe trong sân rồi bước tới, miệng nở nụ cười toe toét

-cậu muốn chết hả, ai là bạn gái của cậu

-đấy, mấy nhóc xem chị Thảo xấu hổ kìa

-a ha chị thảo đỏ mặt rồi kìa

Bọn nhỏ và Duy đc 1 phen chọc quê con nhỏ, nó tức xì khói mà không làm gì đc

-mà chị Thảo ơi, sao chị lại mang kính vậy, nhìn chị xấu quá đi – Thằng cu Tuấn nhìn mặt con nhỏ đầy to mò, câu hỏi ngây ngô của thằng nhóc làm con nhỏ giật mình

-kệ chị, lo nướng khoai đi ko cháy hết bây giờ

Nó quay sang nhìn Duy

-cho cậu 2p để trình bày lý do cậu đến đây

-Thảo à, đừng giận Duy nữa nhé, Duy biết lỗi rồi

-Hứ, tin cậu chết liền

-Thật mà, Duy xin thề, tại Duy ngốc nên mới có những hành động thiếu suy nghĩ đó, thật sự Duy hối hận lắm rồi

-Ko – tin

-Trời ơi, làm sao Thảo mới tha thứ cho Duy đây

Duy thấy con nhỏ vẫn ko tha thứ ình thì cuống cả lên, thật sự Duy ko muốn bị con nhỏ giận, đối với Duy bây giờ mà nói con nhỏ thực sự đã chiếm mất trái tim cậu rồi

-Thảo ơi, cho Duy 1 cơ hội đi, chúng mình làm bạn nhé

Nhìn về mặt thành khẩn của tên hotboy, bỗng dưng nó phì cười

-thôi đc rồi, đồng ý làm bạn với cậu, nhưng tôi có 1 điều kiện

-điều kiện gì – Duy hơn hử nói

-cậu ra sau vườn đào khoai cho tụi này nướng

-làm liền, Duy đây ko ngại gian khó

Lần đầu tiên, cậu chủ nhà họ Vũ nổi tiếng đất Hà thành xắn tay áo hì hục đào khoai, nhìn cậu không khác gì 1 nông dân chính hiệu, mặt mũi lấm lem bùn đất và mồ hôi, chiếc áo sơ mi đắt tiền màu trắng nhanh chóng chuyển sang màu đất

Thật ko ai ngờ, 1 thiếu gia ăn chơi có tiếng lại có ngày này chung quy cũng vì 1 chữ tình

2 đứa trẻ to xác và bầy nhóc tỳ tỳ hon nói chuyện vui vẻ khiến 1 kẻ đang nhốt mình trong ngôi nhà bên cạnh phải tò mò ra xem chuyện gì

Hắn nhíu mày nhìn đám trẻ con đang chơi đùa thỏa thích, đang ngửi ngon lành thì bị làm ồn khiến hắn nổi cáu, tính ra cho bọn chúng 1 trận tơi bời thì hắn bắt gặp vẻ mặt tươi cười của con bé hàng xóm khiến hắn khựng lại

-làm quái gì mà phải đeo kính để nướng khoai ko biết, lại còn cười toe toét với thằng kia nữa chứ

Hắn làu bàu, cảm giác bức bối kéo đến, hắn cũng ko hiểu tại sao lại cảm thấy khó chịu khi thấy con bé hàng xóm cười đùa với thằng con trai khác

Ko biết từ bao giờ hắn lại trở nên như thế, đã 2 năm rồi hắn ko cười hay nói chuyện với bất kì ai, luôn cúi gằm với tất cả mọi thứ thế mà con bé kia lại đang khiến hắn thay đổi

chợt chuông điện thoại của hắn vang lên

8. Chương 8

Bệnh viện Việt Pháp

Vừa xuống xe, hắn lao như tên bắn vào bệnh viện, bất chấp những cái nhìn soi mói vào bộ dạng ko khác gì tướng cướp của hắn

-Quản gia Trần, bà tôi thế nào rồi

-Thiếu gia, cậu đừng lo, bà chủ tịch ko sao cả, nhưng bộ dạng cậu thế này ...

-Mặc kệ tôi, tôi phải vào thăm bà ...

Hắn đứng ở ngoài cửa cố làm ra vẻ chính chu nhất, đang định bước vào thì nghe tiếng bà hắn gọi

-Minh đến rồi à, vào đi cháu

Hắn bước tới nắm lấy tay bà, khuôn mặt tiều tụy của bà làm hắn xót xa

-bà ko sao chứ ạ, bà làm cháu lo quá

-cháu vẫn còn lo cho bà già này sao – bà Lan giận dỗi nhìn thẳng cháu

-kìa bà ...

-cháu bỏ đi biệt mấy năm trời, rồi xem bộ dạng của cháu nè, thật chẳng ra sao

-cháu xin lỗi ...

-thôi, ko nói chuyện này nữa, lần này bà gọi cháu về vì muốn cháu làm cho bà 1 chuyện

...

Hắn bước ra ngoài, khuôn mặt đc che giấu dưới bộ râu rậm rạp khiến ko ai nhận ra vẻ bối rối của hắn vào lúc này, lòng hắn đang rất hỗn loạn ... hắn đang mất dần phương hướng

-anh là Thiên Minh – 1 vị bác sĩ bước tới trước mặt hắn

-tôi có chuyện muốn nói với anh

-chuyện gì – hắn nói cộc lốc

Phớt lờ vẻ bất lịch sự của hắn, vị bác sĩ vẫn điềm nhiên nói

-bệnh tình của bà anh đang chuyển biến xấu đi, tôi e rằng bà ấy sẽ ko sống đc bao lâu nữa ... tôi khuyên anh, trong thời gian này anh nên giúp người bệnh hoàn thành những tâm nguyện cuối cùng ... để bà ấy đc ra đi nhẹ nhàng

Những lời của vị bác sĩ như những mũi dao đâm vào tim hần, người bà hần hết mực yêu thương sắp rời bỏ hần thật sao ...

Hần quả thật ngu ngốc khi bỏ mặc bà suốt thời gian qua, hần chán đời bỏ bê công việc, bỏ bê tất cả mọi thứ, hần quên mất người thân duy nhất của mình đang ngày càng già đi, rồi khi hần nhận ra thì bà đã lâm bệnh nặng, ko sống đc bao lâu nữa, thì mọi chuyện đã sắp quá muộn, hần đúng là 1 đứa cháu bất hiếu

-Thiếu gia, theo lời chủ tịch dặn, tôi đã đem đến cho cậu lí lịch những cô gái cậu sẽ xem mắt vào hôm nay, mời cậu xem qua

Lấy vợ, điều mà hần chưa bao giờ nghĩ đến từ sau sự ra đi của Thu Hương ... thế nhưng đây lại là tâm nguyện của bà hần ... hần cầm lấy tập hồ sơ rồi nhìn vào đó bằng ánh mắt chán chường

9. Chương 9

16 ly café, 4 ly nước ép, 2 ly rượu, ko biết bao nhiêu lần đi vệ sinh, khiến Minh xay xăm mặt mày

Bao nhiêu ly nước bấy nhiêu cô gái, anh chàng sắp phát điên vì chuyện xem mắt này.

Dường như địa vị người thừa kế duy nhất của tập đoàn Hoàng Thiên khiến ko ít các cô gái chú ý, ai cũng muốn nắm lấy cơ hội đc làm cháu dâu duy nhất của tập đoàn lừng lẫy này, thế nhưng khi đến gặp Minh thì cô nào cũng hoảng hồn vì bộ dạng của anh chàng

Mặc đồ vest đen ngòm, khuôn mặt với bộ râu rậm rạp, ánh mắt thì dường như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, bấy nhiêu cũng đủ khiến các cô vừa trông thấy đã hồn xiêu phách tán vì sợ

Ăn nói thì cộc lốc, thái độ hung dữ, dù có ham mê quyền lực đến đâu họ cũng ko dám sống chung với 1 người như vậy

Thế là ngày xem mắt đầu tiên hoàn toàn thất bại

Minh trở về nhà khi trời đã tối khuya, tuy có nhà cao cửa rộng nhưng anh chàng vẫn thích ở cái nơi lụp xụp này hơn

Có nhiều lúc chán đời, anh chàng chỉ uống nước cho qua này, rồi ôm cái bụng đói meo đi ngủ, thật chẳng ai dám tin Hoàng Thiên Minh lại có những ngày như thế

Minh bước xuống bếp tìm nước uống thì thấy trên bàn cơm canh đã chuẩn bị từ lúc nào, cầm tờ giấy nhỏ lên Minh liền nhận ra tác phẩm này là của ai

“ cháu thấy nhà chú ko khóa cửa mà chú lại đi đâu mất, biết chú ăn uống thất thường nên cháu nấu sẵn cơm cho chú đó, chú ráng ăn hết nha ^^ “

-Hừ, dám tự ý xông vào nhà người khác, con bé này chán sống rồi, mai mà dám qua đây, tao chặt chân cho biết

Hần lâu bầu nhưng cũng ngồi xuống đánh chén cái “bàn tiệc nho nhỏ”, có lẽ vì coi con bé đó là 1 đứa con nít nên anh chàng ko cảm thấy ghét nó như những người đàn bà khác

Vì sự phản bội của người yêu, nên Minh đã thất chí bỏ bê hết tất cả, sống những ngày tháng bần cùng, chơi với dân giang hồ ... anh đã giữ bỏ tất cả mọi giàu sang để rồi trở thành 1 tên tướng cướp như bây giờ

Sau khi đánh chén no nê, Minh bước ra ngoài hít thở ko khí trong lành, đưa mắt nhìn sang nhà bên cạnh, Minh thấy đèn vẫn sáng, có lẽ con bé vẫn đang học bài

-Muốn cháy bóng đèn hay sao mà giờ này còn chưa ngủ

Anh cầu nhậu rồi chợt phát hiện ra ko biết từ lúc nào anh đã cảm thấy quan tâm đến con bé hàng xóm đến vậy

.....

-Đẹp, đẹp hết, ko xem mắt xem miếc gì hết

Minh quát ầm lên, anh chàng quăng hết mấy bìa hồ sơ xuống đất

-Thiếu gia à, chuyện này ...

-Tôi bảo ko là ko đừng có đưa mấy đứa con gái đó đến gặp tôi nữa, nghe rõ chưa

Anh chàng tức tối bước ra ngoài bỏ mặc người quản gia đang ngơ ngác ko biết phải làm sao

Nếu ko vì bà thì Minh sẽ ko bao giờ làm mấy chuyện này, mấy đứa con gái ông ọ khiến anh muốn phát điên

Phóng xe về đến nhà, anh chàng chợt trông thấy bên nhà con bé hàng xóm có tiếng huyền náo, nhận ra sự có mặt của thằng Bảo mập và tay chân của nó Minh cầm điện thoại lên anh cất giọng có đôi chút quyền hành

-lâm hử ! cây mã tấu cậu định gửi tôi đến khi nào đây, qua mà lấy đi chứ

-ừ, có chuyện cần nhờ cậu đây mà, dẫn theo mấy thằng đàn em đến nhà tôi ngay đi, nhanh lên

Tắt máy, Minh bước qua nhà con bé hàng xóm

.....

-Trời ơi, anh Tô à, con bé Thảo nó còn đang đi học kia mà, anh làm ơn nghĩ kĩ lại đi, chuyện kết hôn này là ko thể - Bà Liên khổ sở nhìn 2 cha con thằng bảo

-Bố à, con ko biết ! con muốn cái Thảo về làm vợ của con

-Đấy, bà thấy ko, thằng con trai tôi nó có chịu nghe đâu

Người đàn ông có thân hình đồ sộ, khuôn mặt béo ú ko khác gì thằng Bảo, 2 cha con nhà nó choán hết căn nhà bé tý của mẹ con Thảo

-Chị Liên à, tôi tin chị là người biết suy xét, nhà tôi có gì là ko tốt đâu, cái Thảo về làm dâu nhà tôi thì ko sợ khổ là chắc rồi, mà thằng con trai tôi lại rất yêu thương nó nữa, bà còn lo cái gì

-Anh Tô à, tôi biết anh tốt với gia đình tôi, nhưng bé Thảo còn nhỏ quá, nó chưa thể lấy chồng đc

-Nhỏ cái gì mà nhỏ - Lão Tô bắt ngờ quát lên, bản tính xấu xa đã trở dậy nhưng liền ngay sau đó ông ta liền lấy lại cái lưỡi ngọt ngào giả tạo của mình – xin lỗi chị, cái Thảo cũng 18 rồi còn gì, tuổi đó đáng lý phải có 2,3 đứa con rồi kìa ...

-Mẹ, con ko lấy thằng Bảo đâu, có chết con cũng ko lấy – Thảo ầm ục nói

-Anh thấy đấy, con bé nó cũng ko đồng ý kia mà

Đến đây thì cha con thằng Bảo ko thể chịu thêm đc, bọn họ liền lộ nguyên bộ mặt xảo trá của mình ra, lão Tô nói giọng đe dọa

-hử, đúng là đc nước làm tới ... tôi nói ẹ con bà biết, con Thảo đc thằng con trai tôi để mát tới là diễm phúc cho nó, khôn hồn thì biết điều lấy, nếu mẹ con bà còn muốn sống yên ổn thì cứ liệu mà làm, con Thảo sẽ là vợ con trai tôi, đám cưới sẽ diễn ra trong 2 tuần nữa

-ông lấy quyền gì mà ép mẹ con tôi, mẹ con tôi ko nợ nần gì nhà ông cả

Đến đây thì Bà Liên cũng chịu hết nổi, bà gằn giọng nói thẳng vào mặt cha con lão mập

-hử, bà tưởng tôi đùa bà chắc, ở cái đất Hà thành này có ai ko biết đến lão Tô này, muốn sống thì ngoan ngoãn nghe lời, còn bằng ko thì ...

Lão Tô cầm ly nước trong tay, hất ném thẳng xuống đất khiến cái ly vỡ tan tành, ánh mắt hắt ánh lên cái nhìn của loài rắn độc

-bà hiểu rồi chứ, mấy người cứ liệu mà làm, 2 tuần nữa tôi sẽ qua đón dâu

-ko, tôi ko đi, mấy người ko có quyền

-tất nhiên ông ko có cái quyền đó rồi – giọng nói lạnh lẽo pha chút nĩa mai của Minh cất lên khiến những người có mặt trong nhà phải giật mình

-Mày ... mày là thằng nào ... Tô lắp bắp khi trông thấy người thanh niên có tướng ta hộ pháp, khuôn mặt râu ria xồm xoàm vừa bước vào

-Tao là Chồng con bé đó ...

10. Chương 10

Thảo sững sờ, mẹ nó thì hoảng hốt, còn cha con lão Tô thì choáng váng

-chú ... !!

-ha ha ... mày tưởng tao tin mày hả thằng chó, mày chỉ là hàng xóm nhà Thảo, từ khi nào mày thành chồng nó vậy

Thằng Bảo ôm cái bụng bự cười ngặt nghẽo, bất chấp thái độ coi thường của cha con nó, anh bước tới từ tốn ngồi vào ghế, đáng về uy quyền

-sắp, Thảo là vợ chưa cưới của tao

-xời, thế mà cũng bày đặt tình tưởng, mày tưởng mày là ai mà dám tranh với cha con tao, bộ mày ko biết danh Tô mập nức tiếng Hà Nội này sao

-biết, Tô đại gia chuyên buôn bán tô chén bể nổi tiếng HN, dạo trước còn bị bắt vì tội buôn lậu kia mà, ai còn lạ gì ông

Minh phớt lờ vẻ mặt đỏ bừng vì tức của lão mập, anh ung dung nói tiếp

-nhưng nói gì thì nói, ông mập đây cũng ko bằng 1 góc của thằng này, dám đụng vào người của tao thì quả là đáng khen

-mày là thằng chó nào mà tao phải sợ

-hừ, mày ko cần biết, nhưng mày cứ thử đụng vào vợ chưa cưới của tao thì biết

-thằng chó, tao sẽ ày hồi hận vì những lời vừa rồi, tui bay xông lên đập chết nó cho tao

Lão mập quát lên, rồi nhanh chóng lùi ra sau cho tụi đàn em làm việc, nhưng bọn chúng chưa kịp làm gì thì bất ngờ 1 toán 1 cầm mã tấu từ ngoài lao vào

-Anh Minh, tụi này đến giúp anh đây, thằng mập mày chán sống rồi mới dám đụng vào Hoàng Thiên Minh – anh 2 của tụi này

Lão mập nghe cái tên Hoàng Thiên Minh thì giật mình, đứng ko vững, lại thêm tụi thằng Lâm mã tấu khiến lão hoảng ra mặt

Lão nhìn sững vào khuôn mặt đơ giầu sau bộ râu đen ngòm, đáng về thư thái bất cần của Minh khiến lão rùng mình

-Hoàng ... Thiên ... Minh

-Phải ! là tao

-Người thừa kế duy nhất tập đoàn Hoàng Thiên ...

-Là tao – Minh đứng lên, anh bước về phía lão mập, trừng con mắt nhìn lão

-Làm sao tao tin mày chính là ..

-Mày cứ thử đắc tội, à mà ko mày đã đắc tội với tao rồi còn gì

Câu nói ko có tí ti nào đùa của Minh, công thêm ánh mắt ánh lên cái nhìn cương nghị khiến Tô sợ xanh mặt, hẳn tin chắc kẻ đang đối mặt với hắn là đại thiếu gia nhà họ Hoàng, ko có thằng ngu nào dám mạo nhận 1 tên tuổi lừng lẫy như vậy đc

-Con Thảo ... là vợ chưa cưới của mày sao

-Đúng thế, mày con dám tranh với tao ko – Minh cười gằn

Ở cái đất Hà Nội này xét về gia thế, thì Tô đại gia con phải xếp sau 1 đại gia khác Hoàng Thiên minh chính là người đó, tiền và quyền lực của tập đoàn nhà họ Hoàng đủ sức đè chết bất cứ ai dám ngáng đường

Thật là ko may cho kẻ nào dám đắc tội với nhà họ Hoàng, và lão cũng ko muốn tán gia bại sản vì chuyện này

Lão Tô nuốt cục nước bọt nghẹn đắng, lão lắp bắp

-trừ khi con Thảo ... thật sự ... là vợ mày ... bằng ko mẹ con nó sẽ phải trả giá... cho chuyện này ...

-Bảo ... về !

Lão quát thằng con quý tử của mình khiến nó nãy giờ đứng chôn chân phải ỳ ạch nhắc cái thân nặng hơn cả tạ chạy theo ông bố

Bố con nhà thằng Bảo vừa đi khỏi, Thảo liền thở hắt ra, nãy giờ con nhỏ nín thở lắng nghe câu chuyện, nó nhìn ông chú, người này thật sự lạ thiếu gia nhà họ Hoàng sao

-Cảm ơn chú đã giúp cháu, ơn này cháu ko biết lấy gì báo đáp, cháu biết chú là người tốt muốn giúp mẹ con cháu nhưng còn chuyện vợ chưa cưới chú ko cần phải làm thiệt đâu ạ

-Lần này có lẽ phải làm thiệt rồi – Minh nói mà mặt ko biểu lộ tí cảm xúc nào

-Là sao chú ???

Bà Liên nãy giờ quan sát người thanh niên kì lạ kia, lòng tự hỏi rốt cuộc cậu ta là người như thế nào mà có thể khiến cho Tô đại gia phải sợ ra mặt đến thế

-Cậu Minh, cảm ơn cậu đã giúp đỡ nhưng chuyện này mẹ con tôi có thể lo đc, cậu ko cần phải làm vậy đâu

-Rất tiếc, bây giờ mọi chuyện đã đi quá xa rồi, chuyện này liên quan đến danh dự nhà họ Hoàng, và quan trọng hơn hết, lão Tô sẽ vẫn ko buông tha ẹ con cô nếu Thảo ko về làm dâu nhà họ Hoàng

Mẹ con Thảo trở mắt ngạc nhiên, họ ko ngờ mọi chuyện lại thành ra như thế này, dù biết người thâm hiểm như lão Tô sẽ ko bỏ qua mọi chuyện nhưng việc trở thành người nhà họ Hoàng thì ...

-Cô biết lão Tô là người thế nào rồi đấy, dù cô có dọn nhà hay trốn đến chân trời góc biển nào, 1 khi đã đắc tội với hắn thì dù thế nào hắn cũng tìm ra cô. Mẹ con cô có thể suy nghĩ về việc này, nhưng tôi xin nói 1 điều rằng trừ khi Thảo trở thành vợ của Hoàng Thiên minh này thì mọi chuyện mới có thể kết thúc

-Chuyện này quả thật quá nghiêm trọng rồi cậu Minh ạ, tôi biết gia đình cậu là như thế nào, và lão Tô là người ra sao, tuy nhiên bé Thảo còn đang đi học, nó ko thể kết hôn đc

-Chuyện này cô có thể yên tâm, nói trắng ra đây là 1 cuộc giao dịch, sau khi cưới xong Thảo vẫn có thể đi học bình thường, tôi hứa sẽ ko xâm phạm đến cô bé, sau 1 năm gia đình tôi có thể tài trợ cho Thảo ra nước ngoài du học, như thế vừa có thể tránh đc lão Tô lại vừa có lợi cho thảo

-Thật sự tôi muốn biết, vì sao cậu lại làm thế - Bà Liên tỏ vẻ băn khoăn

-Cũng do hoàn cảnh, bà nội của tôi đang ốm nặng, nguyện vọng cuối cùng của bà là có thể thấy tôi yên bề gia thất, chính vì vậy tôi mới làm chuyện này

1 thoáng âu sầu trong đôi mắt Minh, anh cũng ko hiểu tại sao bản thân lại nói ra chuyện này, và tại sao anh lại chọn con nhỏ hàng xóm làm người đóng với anh vở kịch này, anh ko muốn lấy vợ nhưng lại ko dám làm trái lời bà

-Nếu cô ko an tâm về cháu, thì tôi sẽ nhờ luật sư soạn 1 bản hợp đồng ghi rõ mọi chuyện

Trái với thái độ cương quyết của Minh, bà Liên có vẻ do dự, chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của đứa con gái duy nhất của bà kia mà

-Về chuyện này mẹ con cô cần thời gian suy nghĩ

Cha con thằng Bảo là người như thế nào ai cũng biết, 1 đại gia khét tiếng và cũng liên quan ít nhiều đến xã hội đen, đặc tội với chúng thì ko thể tránh khỏi kết cục bi đát

Nhưng còn cậu thanh niên tướng tá dữ dằn kia, dù là người thừa kế của 1 gia đình danh gia vọng tộc, nhưng liệu có thể tin rằng cậu ta ko giống lão Tô kia chứ

Các vị đại gia, xét cho cùng cũng giống nhau cả

-Thảo ơi, ko hay rồi, mẹ cháu bị tai nạn giao thông đang cấp cứu ở bệnh viện kìa, cháu mau đến đó đi

Tiếng cô Chi hàng xóm khiến Thảo giật mình, nó chạy từ trong nhà ra mà tim đập thình thịch, nó ko dám tin vào những gì nó vừa nghe thấy

-trời ơi, có thiệt ko cô Chi, mẹ cháu có làm sao ko

-mẹ cháu đang đc cấp cứu, thiệt là xui xẻo, cô và mẹ cháu đang qua đường thì Thằng Bảo, nó phóng xe đụng vào mẹ cháu, đúng là thằng trời đánh

tay chân con nhỏ rụng rời, nó luống cuống thay quần áo rồi chạy theo cô Chi vào bệnh viện, mối lo sợ đè nặng tâm trí nó

Mẹ nó mà có mệnh hệ nào thì ...

Nó đợi ở phòng chờ ôm mặt khóc nức nở lòng cầu nguyện ẹ nó qua cơn nguy kịch

trời ơi tại sao tai họa cứ luôn giáng xuống gia đình nó

Mẹ ! người thân duy nhất của nó đang lâm nguy mà nó ko làm gì đc

Cũng tại nó nên mẹ mới bị thằng Bảo làm hại, thằng ***** đó thật quá độc ác

Cửa phòng cấp cứu bật mở, mẹ nó nằm trên chiếc băng ca với cái đầu băng trắng xóa, Thảo vội chạy đến nó ko kìm đc nước mắt khi nhìn thấy mẹ nó nằm thiêm thiếp với khuôn mặt xanh xao

-mẹ cháu có sao ko bác sĩ

-bà ấy bị chấn thương ở đầu, ko nặng lắm nhưng có máu tụ nên tạm thời hôn mê, cháu có thể yên tâm, mẹ cháu sẽ sớm tỉnh thôi

Thảo nghe bác sĩ nói thế thì dường như trút đc gánh nặng, tự dưng nó cảm giác chân mình ko còn tí sức lực nào, nó ngồi bệt xuống

-cảm ơn trời đất đã thương lấy mẹ con

May là mẹ nó ko sao, nhưng chuyện thằng mập dám ám hại mẹ nó nhất định nó sẽ ko bỏ qua. Sự kiện này đã khiến nó dưng cảm hơn để đi đến 1 quyết định

.....

Thảo ký roẹt 1 cái vào bản hợp đồng hôn nhân giữa nó và ông chú Minh

-bản hợp đồng này có giá trị kể từ hôm nay, nhóc nên chuẩn bị mọi thứ từ bây giờ đi

-cháu biết rồi, nhưng chú phải hứa với cháu 1 chuyện

-chuyện gì ?

-chú phải giúp cháu cho thằng Bảo 1 bài học

Nó nói mà ko giấu đc vẽ cằm tức trong lời nói, ông chú nhìn nó ngạc nhiên, rồi sau đó nở nụ cười khó hiểu

-có vẽ đã lớn hơn 1 chút rồi – Minh cười nhạt

-chú hứa nhé

-đc

Thế là bắt đầu từ ngày hôm đó, cuộc đời nó đã sang trang mới

11. Chương 11

Hôm nay vào thăm bà tôi, liệu mà cư xử, cứ gọi chú với cháu thì biết tay nghe ko

-Dạ biết rồi !

Miệng thì nói dạ nhưng con nhỏ đứm trôn trối nhìn Minh khiến anh bực cả mình

-Nhìn cái gì mà nhìn, mà về thay ngay cái mắt kính to cồ đó ra, làm quái gì mà cứ mang nó riết vậy hả

Tiếng quát như sấm của Minh làm con nhỏ giật mình, nó cúi nhìn bộ dạng của mình

-Mang cũng có sao đâu .. mà chú cứ định để bộ râu đó đi thăm bà chú sao, nếu chú ko cạo râu thì cháu sẽ ko bỏ cái kính này ra đâu...

-Nhiều chuyện, mặc xác tôi còn cô nữa về thay ngay, cô có 5p để sửa soạn, nếu ko thì liệu hồn

Thảo nhìn ông chú như mếu, đây là người sắp trở thành chồng nó sao,

Chiếc Mercedes đen trùi trùi chở nó và ông chú đến thẳng bệnh viện, vừa bước xuống xe nó đã bắt gặp những cái nhìn tò mò về phía nó và Minh

Dù bị Minh dùng mọi biện pháp đe dọa nhưng nó nhất quyết ko bỏ cái kính ra, nên dù ăn mặc đẹp đẽ nhưng nhìn nó vẫn ngổ ngỗ. Minh cũng đâu có vừa, anh chàng mặc đồ vest đen, khuôn mặt vẫn để râu nên chẳng ai nhìn ra đây chính là đại gia họ Hoàng

1 con nhóc ngổ tàu và 1 đại gia tướng cướp đi cạnh nhau khiến ko ít người phải ngoái nhìn

.....

Bà Hoàng Lan chăm chú nhìn đứa con gái mà thằng cháu quý tử của mình vừa giới thiệu sẽ là cháu dâu của bà

Khuôn mặt ko trang điểm nhưng dù cố tình mang chiếc kính to cồ để trông có vẻ ngổ ngỗ nhưng bà vẫn nhận ra rằng con bé này rất đẹp, 1 nét đẹp tự nhiên ko sổ sàng, hiền dịu mà trong sáng, nhưng nhìn con bé có vẻ trẻ con quá

-năm nay cháu bao nhiêu tuổi

-dạ ... 18 ạ

-ồ vậy là đang đi học rồi

-dạ cháu đang học lớp 12 ạ

Câu nói ngây thơ của con bé làm bà giật mình

-trời đất, đang học cấp 3 sao

-Bà ơi, cô ấy đang đi học nên cháu định để vài năm nữa, cũng vì bà làm gấp quá cho nên ...

-vậy mà cháu dám giấu bà, nếu ko có chuyện này chắc cháu cũng im luôn chứ gì

Bà Lan bật dậy lấy tay xĩa vào trán thằng cháu đầy vẻ yêu thương

Minh cười hì hì nhìn vào khuôn mặt hồng hào của bà mà lòng tự hỏi sao hôm nay bà có vẻ khỏe thế

-Minh năm nay cũng 27 tuổi rồi còn gì, mà bà thì ko sống đc bao lâu nữa, thôi cứ cưới đi, rồi cái Thảo muốn đi học hay ở nhà sao cũng đc

-Con tính 2 tuần nữa làm đám cưới bà thấy có đc ko

-2 tuần thì lâu quá, thứ 7 tuần sau đi

-Có gấp quá ko bà – Minh nhăn nhó

-Gấp gì mà gấp đằng nào mà chả cưới, mà tụi bay có cần lo gì đâu mà để cho lâu

-Nhưng ...

-Ko nhưng gì hết cứ thế mà làm

Bà Lan nói với vẻ cương quyết khiến Minh ko dám làm trái, anh đưa mắt sang nhìn Thảo. con bé cũng ngó người

-em thấy sao hả Thảo

-cháu ... a quên em thì sao cũng đc nhưng mà mẹ em ...

-cháu ko cần phải lo, ngày mai bà sẽ qua nói chuyện với mẹ cháu, cứ vậy đi nhé

Thảo quá đỗi sửng sốt vì việc cưới hỏi nhanh như tên lửa này, nó cứ ngỡ phải 2, 3 tháng nữa mới làm đám cưới ko ngờ bà Lan lại quyết định nhanh đến thế, đằng nào thì nó cũng đã chấp nhận rồi, đành phải làm theo ý của bà Lan thôi

Minh và Thảo vừa đi khỏi bà Lan đã bật dậy khỏi giường, làm 1 động tác vừa như yeah vừa như tập dưỡng sinh ,mặt mày hớn hở chẳng có vẻ gì là người đang bệnh sắp chết cả, nếu ko có người quản gia ở đây thì xem chút nữa bà đã ko kìm đc mà nhảy cẫng lên vì sướng

-quản gia Trần

-dạ thưa bà chủ tịch

-ông lo chuẩn bị mọi thứ cho chu đáo vào, ngày mai tôi sẽ sang nhà con bé Thảo, phen này thì thằng Minh có chạy đằng trời cũng ko thoát, thật ko uống công mấy ngày qua tôi giả bệnh hà hà

-sau chuyện này tôi sẽ phải đi du lịch xã hơi mới đc hà hà

Nhìn cái vẻ yêu đời nhí nhảnh của bà Lan thật chẳng ai dám tin đây là 1 người phụ nữ đứng đầu 1 tập đoàn hùng mạnh năm nay đã qua cái tuổi 70

12. Chương 12

Thảo nghỉ học suốt 2 tuần khiến Duy rất lo lắng, cậu nhóc đã mấy lần tìm đến nhà nhưng lần nào cũng ko gặp, cánh cổng sắt vẫn cứ đóng im ỉm như trên người

Mãi cho đến hôm nay, khi trông thấy cái dáng nhỏ nhắn của Thảo, cậu liền phi xuống từ lầu 2 khiến mấy đứa bạn phải hét lên

-Thảo !!

Con nhỏ giật mình nhìn Duy bằng đôi mắt mở to, cái tên này từ đâu chui ra vậy ko biết

-làm gì mà như quỷ vậy, suốt ngày bắt thành linh xuất hiện

-đâu có, tại Thảo cứ ngẩn ngơ nên ko biết đấy chứ

-kêu tui có gì ko

-mấy ngày qua Thảo đi đâu vậy, làm Duy lo muốn chết

Duy vừa dứt lời thì vòng tay ôm con nhỏ khiến nó phản xạ theo bản năng thụi 1 cái ko thương tiếc vào bụng Duy

-trời ơi, bà chằn lửa làm cái quái gì vậy hả

-cậu đi chết đi, nếu còn dám lợi dụng để đụng chạm thì tôi cho cậu chết luôn đó

Mặt thảo đỏ bừng vì tức và quê, cái tên dâm tặc này thiệt đánh chết ko chừa mà, dám ôm nó ngay giữa sân trường thật đúng là chán sống rồi

Và tất nhiên, sự kiện vừa rồi khiến ko ít người xem nó là cái gai trong mắt

* Giờ ăn trưa *

-Rầm !!!

Thảo ngã lăn ra nền nhà vì bị 1 đứa con gái gạt chân khi đang bưng khay thức ăn về bàn, tiếng cười vang lên khắp nơi trong cantin, ai nấy cũng đang nhìn nó với ánh mắt đầy vẻ mỉa mai

1 cú ngã đủ khiến nó đau nhức toàn thân ... cái kính của nó bị văng ra xa, toan đứng dậy thì nó bị 1 đứa con gái túm lấy tóc

-thế nào, mùi vị tắm trong thức ăn hay đấy chứ

-để tao giúp đỡ mày thoát khỏi đồng bầy nhầy này nhé

Một đứa khác bước tới tay cầm 1 đĩa mỳ ý đồ thẳng lên đầu Thảo, con nhỏ có vẻ vội thoát ra nhưng tay nó bị 2 đứa con gái giữ chặt và 1 đứa khác ngồi hằn lên người nó, túm chặt lấy tóc nó

-Thế nào vui không ? con nhỏ nhà quê, mày tưởng mình là ai mà dám dở trò quấy rầy Duy

-Tôi ko là ai hết, mấy người càng ko có quyền đối xử với tôi như thế này

Thảo gào lên, nó cố ngẩng mặt lên nhưng vô ích, 1 cảm giác tủ nhục tràn lên đè nặng lên ngực nó, sống mũi nó cay cay, từ bé đến giờ chưa có ai dám đối xử với nó như thế này

-thả tôi ra

-còn già mồm à, để tao dạy ày biết thế nào là lễ độ nhé

-các người làm trò gì thế hả

Giọng phẫn nộ của Duy thét vang cantin, cậu chiếu cái nhìn phẫn nộ vào đám con gái đang hành hạ Thảo, Duy nghiêng chặt răng bước nhanh tới

-Các người thật sự muốn chết rồi, mau thả Thảo ra ngay lập tức

Đám con gái luống cuống trước cơn giận của Duy, bọn nó lập tức thả Thảo ra, mặt đứa nào cũng xám ngoét

Duy nén giận, đỡ Thảo đứng dậy, nhìn con nhỏ thảm thương khiến cơn hỏa khí bùng lên như muốn đốt cháy Duy

-Thảo ko sao chứ

-...

-Duy à ... tội này chỉ định đùa 1 chút cho vui thôi

-Đùa à, vậy mà đùa sao ... đây là hành hạ chứ đùa gì

-Ko có mà Thảo sợ ý bị ngã tội này chỉ định đỡ cậu ấy dậy thôi

Duy trừng mắt đầy giận dữ khiến đứa con gái im bất, chưa bao giờ bọn nó thấy Duy giận đến mức này

Nắm chặt bàn tay, Duy cố gắng kiềm chế, cậu gần từng tiếng đầy đe dọa

-nói cho các người biết, từ nay về sau ai dám bắt nạt Thảo thì tôi đừng trách Duy này ko nể mặt

Nói xong Duy nắm chặt tay Thảo kéo đi, từng bước chân sải dài đầy tức giận, ngay cả chính bản thân Duy cũng ko hiểu tại sao mình lại nổi giận đến mức mất kiểm soát như vậy

Còn Thảo ... ko hiểu sao nước mắt tủi nhục cứ tuôn xuống, nó cảm thấy mình giống như cỏ dại bị người khác vùi dập, bị xem thường ... nỗi đau đè nén khiến trái tim nó muốn nổ tung, từ trước đến nay nó luôn muốn đc sống yên ổn nhưng tại sao mọi chuyện xui xẻo cứ đổ ập lên người nó

-Thảo ngồi xuống đây, Duy đi lấy khăn cho Thảo – Duy ấn con nhỏ ngồi xuống chân cầu thang

-Ko cần đâu, bây giờ Thảo chỉ muốn về nhà thôi

-Đừng như thế, cứ ngồi yên ở đây đợi Duy

Sự ân cần của Duy khiến con nhỏ có cảm giác mình đang bị người khác thương hại, Duy vừa đi nó liền òa lên khóc như 1 đứa trẻ

Nó ko cần ai thương hại nó cả, dù bị làm nhục nó cũng ko cần ...

Chiếc khăn ướt chìa ra trước mặt nó, Duy nhìn nó đăm đăm nhưng nó mặc kệ nó cứ khóc

-cậu đi đi ... tôi ko cần thương hại tôi

-ko, Duy sẽ ko đi đâu hết, Duy sẽ ở bên cạnh Thảo

-ko cần

Thảo gạt lên, nó nhìn Duy bằng đôi mắt nhoe nhoẹt nước, vẽ oán trách hằn lên trên đôi mắt nó

Duy nhìn sững vào khuôn mặt của Thảo, cậu hấp háy môi định nói nhưng dường như khuôn mặt kia đang hút hồn cậu.

Một ngọn lửa hừng hực trong lòng cứ hồi thúc, ko kiềm chế đc Duy bất ngờ cúi xuống đặt nụ hôn cháy bỏng lên môi Thảo

13. Chương 13

Mắt Thảo trợn to hết cỡ, sự việc nhanh đến mức phải đến 5s sau nó mới định hình đc trong đầu

Duy đang hôn nó

Con nhỏ choàng tỉnh với ý nghĩ đó, nó gạt cơn choáng váng sang 1 bên, dùng hết sức đẩy Duy ra xa, định vùng tay tát cho cậu ta 1 cái thì liền bị Duy giữ lại

-Thảo ... thật sự ... Duy

-Cậu là đồ tồi

-Thảo à hãy nghe Duy giải thích đi

-Cậu biến đi cho khuất mắt tôi, đừng để tôi nhìn thấy mặt cậu nữa

Thảo gào lên, bàn tay nó vẫn bị nắm chặt nó cố vùng ra nhưng ko đc, thật sự bây giờ tâm trạng nó rối bời, vừa tức, vừa hoảng loạn ... nó vừa muốn đánh cho tên này 1 trận lại vừa ước có cái lỗ cho nó nhảy xuống

Duy đã xúc phạm nó

nước mắt vền mi, nụ hôn đầu của nó đã bị cướp 1 cách trắng trợn, càng tức hơn là cái tên này dám thừa lúc nó sơ hở ...

Nó chiếu cái nhìn căm hận vào khuôn mặt bối rối của Duy, nó thề từ nay sẽ ko bao giờ nhìn mặt cái tên xấu xa này... Thảo giắt phắt bàn tay lại, nó chạy thật nhanh, cố ngăn cho giọt nước mắt đừng rơi xuống

Nó đã tin lầm Duy, nó tưởng có thể tin tưởng nhưng cậu ta cũng như những kẻ khác, luôn muốn lợi dụng nó

Duy đứng chôn chân tại chỗ, đầu óc cậu trống rỗng cậu thậm chí ko biết mình vừa làm gì

Cậu đã hôn Thảo ... 1 cách vô ý thức, cậu đã ko thể kìm nén cảm xúc của bản thân mình

Đưa tay đặt lên miệng, Duy vẫn còn cảm thấy dư vị của nụ hôn đó

Nụ hôn có vị của mì ý, cái mặn đắng của nước mắt ... và sự sưng sờ

Hình ảnh khuôn mặt giận dữ của Thảo vẫn còn in nguyên trong đầu Duy

Có lẽ lần này Thảo sẽ ko tha thứ cho cậu nữa rồi

....

Những ngày sau đó, Thảo ở lì trong nhà ko đi đâu hết càng ko đến trường

Sự bận rộn khiến nó ít nhiều quên đi nụ hôn đó, nhưng nó cứ mãi ám ảnh con nhỏ dù nó đã cố tự an ủi bản thân rằng đó ko là gì hết ...sự uất ức cứ đè nặng tâm trí nó

chỉ có những lúc ở bên ông chú râu ria nó mới tạm quên đi, Minh thật sự là 1 người tốt, kể từ khi mẹ nó xuất viện anh luôn quan tâm bà, dù tính khí vẫn luôn thất thường và hay cáu gắt

-chú ơi ! cái bếp ga bị hư hay bị làm sao ý, chú vào xem đi

-hư thì thôi, kêu gì mà kêu

Minh ung dung ngồi đọc báo, phớt lờ bộ mặt tức tối của con nhỏ

Thảo cũng ko vừa nó chạy đến giắt phắt tờ báo ra, mặt hăm he đe dọa

-chú vào xem liền đi, ko hôm nay ko có cơm cho chú ăn đâu

-chết thì thôi

-trời ơi !!

Thảo ôm đầu kêu khổ, đúng là ko trông mong gì đc vào ông chú này hết mà, 1 mình nó xoay sở trong bếp, vô tình làm rớt cái chảo, nó hét lên vì giật mình

Minh ở ngoài nghe tiếng của con nhỏ thì liền chạy vào

-đúng là hậu đậu, ai khiến làm mấy trò này

-tại chú cả đấy, ai bảo chú ko chịu sửa cái bếp

-hừ

Minh tiến đến cái bếp ga, anh bật hoài mà nó ko bén lửa, đang loay hoay thì

-Phùng !!!!

Lửa bốc lên cao, rồi tắt ngóm, sau đó là 1 mùi khét khét bốc lên

Minh quay mặt lại, lấy tay sờ sờ bộ râu, Thảo che miệng cố nén cười, nhưng mà nó ko chịu nổi cuối cùng phải ôm bụng cười ngặt nghẽo

-ha ha ... tiêu ... đời ... bộ râu rồi

khỏi nói cũng biết Minh nhà ta tức đến cỡ nào, anh chàng chạy vào nhà tắm soi gương thì hỡi ôi

gương mặt với bộ râu rậm đã cháy xém hết 1 nửa

-chết tiệt

Thế này thì phải từ bỏ cái bộ mặt tướng cướp này rồi, than ôi thời oanh liệt nay còn đâu

.....

Thời gian thấm thoát trôi qua nhanh

Sự quấy nhiễu của cha con lão Tô và sự hối thúc của bà Lan khiến đám cưới của Thảo và Minh phải diễn ra nhanh

Ngày cưới nó cùng Minh đứng đến mỗi chân để đón khách

Thảo len lén nhìn ông chú

Minh có vẻ điển trai của 1 người đàn ông đứng đắn và lịch sự chứ ko như kiểu đẹp trai baby của Duy

Bờ vai rộng nổi bật trong bộ vest lịch lãm, mái tóc ngắn gọn gàng và khuôn mặt ko còn bị che khuất bởi bộ râu quá rậm, đôi mắt sáng nghiêm nghị, sống mũi cao và thẳng 1 nét đẹp khỏe mạnh và gợi cảm, xét từ đầu đến chân ko có điểm nào để chê

Chợt cha con lão Tô bước vào

-a cậu Minh, xin chúc mừng cậu cưới đc vợ đẹp

-cảm ơn nhĩ ý của ông chủ Tô, thật vinh hạnh cho vợ chồng tôi khi đc ông chiếu cố đến dự đám cưới

-ồ cậu đừng khách sáo, tôi có món quà này muốn tặng cậu

Lão Tô phất tay ra hiệu, đám đàn em nhanh chóng bưng 1 lẵng hoa cúc trắng đến

-ha ha ! đây là thành ý của tôi mong cậu đừng chê, chúc cậu và cô Thảo đây hạnh phúc cho dù có ở cửu tuyền

Minh nhếch mép cười khinh bỉ

-món quà của ông thật có ý nghĩa, vợ chồng tôi xin nhận, và xin hứa với ông 1 điều rằng tôi và Thảo sẽ sống hạnh phúc đến dầu bạc răng long, đám hoa cúc này của ông chắc sẽ ko đợi đc đến lúc đó đâu

-hừ cậu khá lắm nhưng đừng vội mừng

Lão Tô tức tối bỏ đi, con thằng Bảo ko quên nhìn Thảo với đôi mắt thèm muốn

Cha con nó đúng là vẫn ko chịu từ bỏ

14. Chương 14

- cuối cùng cũng xong

Bà Lan thở hắt ra khi cùng Thảo và Minh về ngôi biệt thự của mình

- Mà 2 anh chị phiền phiền lên cho bà già này có cháu bông, ta ko đợi đc lâu nữa đâu

- kìa bà, Thảo còn đang đi học mà - Minh e dè nhìn bà Lan

- thì cái gì cũng nhanh nhanh lên, bà cũng đâu sống đc lâu nữa đâu

- ôi bà ơi, bà còn sống lâu mà, cho tụi cháu thêm vài năm nữa

Thảo nhăn mặt vì cái vẽ hết sức tự nhiên của Minh, nói dối mà ko chớp mắt

- mặc kệ, bà ko cần biết ... còn tụi bay bây giờ lên phòng ngay

Dứt lời, bà Lan mặc cho 2 đứa cùng ra sức phản kháng, bà liền đẩy 2 đứa vào phòng thiếu điều khóa trái cửa lại

Thảo hoảng hốt nhìn căn phòng rộng thênh thang và chiếc giường sang trọng đc chuẩn bị sẵn cho đôi vợ chồng mới cưới

nó ho khan mấy tiếng cố giữ cho tim đừng đập loạn nhịp, dù là hợp đồng hôn nhân nhưng ... có ai dám chắc ko có chuyện gì khi mà trong phòng chỉ có 2 người

- chú à, làm sao đây

- sao trắng gì

- có 1 cái giường à mà ...

- vậy thì nhóc nằm dưới , chú ... nằm trên

Minh mỉm cười độc địa nhìn con nhỏ, khuôn mặt phụng phịu của nó khiến anh chỉ muốn chọc thoi

- ko đc, chú là đàn ông chú nằm dưới ...

- sao lại nằm dưới, đàn ông phải nằm trên ... ko lẽ con nhóc muốn ...

Thảo thoáng đỏ mặt vì câu nói ý tứ sâu xa của Minh

ông chú này ko những độc ác mà còn rất xấu xa nữa

- sao, chú nói gì sai à ... vậy cứ quyết định thế đi, chú nằm trên, cháu nằm dưới ...

- kooooooooooooooooooooo

thảo la lên, nó nhất quyết ko chịu, ai đời lại bắt con gái nằm dưới nền nhà lạnh giá, ông chú này thật quá đáng

nhưng kết quả cuối cùng là nó phải oằn mình dưới nền nhà lạnh giá trong khi mình phả phoi nằm trên giường

càng nghĩ càng thấy tức, nó nhất định phải trả thù ... nhìn cái mặt ông chú ngu mà bất chợt 1 ý nghĩ lóe lên trong cái đầu của nó

he he ... hãy đợi đấy, ông chồng xấu xa

.....

trải qua 1 ngày mệt mỏi, minh ngủ say như chết ... mặt trời lên tới đỉnh mà anh cũng ko hay biết cho đến khi

- chú à quên Chồng ơi, dậy đi ... xuống nhà vệ sinh ... bà ... bị ... làm sao á

Nghe tiếng hét hoảng của Thảo, Minh vội bật dậy phóng xuống giường ... bà ... liệu có chuyện gì

chạy nhanh xuống cầu thang, Minh thở dốc khi thấy bóng dáng bà ngồi ở salon

- bà ... bà bị làm sao ...

bà Lan ngược nhìn mình ... 1s giây ngưng đọng, rồi sau đó tiếng cười nổ ra ko kìm nén, cả những người giúp việc cũng phì cười khi trông thấy Minh

Còn Thảo, nó giả đờ bước đến đối diện nhìn khuôn mặt ngơ ngác của anh

- anh ... mặt anh bị ... sao thế này

- trời ơi ... Minh ơi ... cháu làm bà ... ha ha

Minh nhú mày nhìn mọi người khó hiểu nhất là Thảo, vẽ mặt con nhỏ méo mó vì cố nén cười ... ko chịu đc thái độ của mọi người anh quay người bỏ lên phòng

mặt anh thì có vấn đề gì chứ, mới sáng sớm đã gặp chuyện tào lao rồi, người nhà này đúng là ... cả cái Thảo nữa, dám lừa anh

bước và nhà vệ sinh, Minh xem tý nữa té ngựa vì bộ dạng của mình

nhỏ nòi ... ko phải ... chứ cái gì đang dính trên mặt anh thế kia

1 vòng tròn đen thui ở mắt trái, thêm vào đó là râu cá trê trên mép, 1 chữ X to đùng ở má ...

cái quái gì thế này

Minh đứng bất động trước gương rồi ngay sau đó là 1 tiếng kêu kinh thiên động địa

- Nguyên Thảo !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.....

- Chú vẫn còn giận cháu đấy à ...

Minh hừ lạnh, mắt vẫn chăm chú lái xe

- xin lỗi mà ... cũng tại chú bắt cháu nằm dúi sán ... chú cũng ác đâu kém gì cháu

- hừ ! gan cũng ko nhỏ nhỉ ... thù này chưa xong đâu nhóc

- ôi ! đại nhân độ lượng ko chấp kể tiểu nhân ... chú tha cho cháu

Thảo vội chấp tay lại, nói như cầu khẩn, nhưng miệng thì cười toe toét ...

Chợt chiếc xe thắng kết lại, Minh dùng dùng mở cửa xe lôi con nhỏ ra ngoài ...

Dẫn mạnh con nhỏ vào thành xe < ác=" quá=">, Minh khiến Thảo ko thể nhúc nhích đc, mắt anh đắm đắm nhìn vào khuôn mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ của nó, miệng anh hơi nhếch lên

- đồ ngoa ngoắt, dám xỏ xiên tôi à ... xem tôi xử cô như thế nào đây, nhóc con

Anh dùng ngang khiến Thảo phải ngược đôi mắt hoang mang lên. Nó bắt gặp ánh mắt hơi khác lạ của Minh, Tránh ánh mắt ấy, nó nhìn ra xung quanh.

Con phố vắng rợp bóng cây chỉ toàn ô tô đỗ nối đuôi nhau như đồng lõa cho cái tình thế quái gở giữa đường này của nó và anh.

Vòng tay anh khép chặt, hơi thở ấm nóng vờn lên má, lên cổ nó theo tia nhìn mơn trớn. Thảo mấp máy môi định nói gì đó. Minh lại cười nhạt, anh bị kích thích cao độ vì cái dáng vẻ hoảng hốt này, anh cúi xuống gầm gừ

- dám chọc tôi à !!

Khi môi anh vừa chạm nhẹ vào làn môi mềm mại của Thảo, anh cảm nhận được sự hoảng hốt vỡ òa ra. Vừa lúc đó có tiếng chuông điện thoại, âm thanh vang vang thúc giục

Minh buông Thảo ra, anh nhắc điện thoại lên

- ờ rồi, tôi tới ngay

Minh im lặng để giấu vẻ bối rối, nụ hôn ngắn vừa rồi dường như khiến anh không còn là chính anh nữa. T

Tránh nhìn vào gương mặt với nhiều cảm xúc lẫn lộn của Thảo, anh vòng sang bên kia, chui vào xe mở máy. Thảo máy móc ngồi vào, thần trí còn ở tận phương trời nào ... chuyện gì vừa xảy ra ...

ông chú của nó bị làm sao thế

Tim nó đập thành thạch trong lồng ngực, nụ hôn ngắn kia tại sao lại đem cho nó nhiều cảm xúc hỗn loạn như thế ... thậm chí ko giống như lúc nó hôn Duy

15. Chương 15

Minh ngồi xuống đối diện với lão Tô. cái mặt úc núc của lão lấm tấm mồ hôi, lão nhìn Minh bằng ánh mắt cười cợt

- Cậu Minh đến tận đây tìm tôi chắc là trời sắp có bão quá!
- Mùa hanh rồi!
- Cậu vẫn thế nhỉ! Cứ nói cộc lốc bắt người ta phải hiểu. Đúng là tuổi trẻ nông cuồng
- Vẫn còn tốt hơn cái kẻ già đầu rồi mà vẫn còn làm chuyện xằng bậy

Minh nhếch mép cười, nhìn thẳng vào mặt lão già ko chút khoan nhượng

- Nhưng người ta vẫn nói gừng càng già càng cay đấy, cậu đừng quá xem thường lão già này
- Nhưng chỉ tiếc gừng này thúì rồi, ko còn cay nữa

Lão Tô chớp mắt nhìn Minh thăm dò. Cái gã tử phú này luôn luôn có vẻ gì đó xa vời tự tôn kiêu ngạo, thêm cái trẻ trung hấp dẫn của tuổi trẻ mà lão ko có đc, Chẳng phải một thời hấn đã làm điên đảo tâm hồn con vợ trẻ của lão đó sao

- Thôi, tôi cũng ko có thời gia vòng vo với ông, nói trắng ra Đêm hôm qua bọn tôi tóm được mấy thằng đang thả chuột chết vào hồ bơi của khách sạn

Lão Tô hơi biến sắc. Giọng Minh vẫn đều đều:

- Tôi cho khảo một lúc thì chúng nó khai tông tốc hết, hoá ra toàn người quen cả! Mà mấy thằng đấy ngu quá, khách sạn nhà họ Hoàng đâu phải là cái chợ đầu mà chúng có thể tự do thoải mái làm chuyện bậy bạ, thêm vào đó lại là chỗ quen biết, tôi làm sao có thể ngó lơ thiếu quan tâm đc, Chúng nó biết thế mà còn nỡ hại nhau!
- Hại nhau cái gì? Mấy con chuột chết thì làm gì đc đem tiêu hủy là xong chứ gì
- À, thì tất nhiên tôi phải đem tiêu hủy rồi. Nhưng tôi làm không đúng quy trình lắm, sợ người chủ chuột đau lòng. toàn chuột cống ko chứ lỵ
- hờ, cậu muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi
- Thôi tôi nói rõ vậy nhé. Hôm qua thằng quý tử nhà ông bảo là nó bị ông đuổi ra khỏi nhà nên vào khách sạn ở tạm, Nửa đêm người của tôi bắt được nó gần chỗ bể bơi với mấy thằng ranh con đang thả chuột chết xuống. Bây giờ thì tôi đang để ngâm nó trong bể cùng với mấy con chuột chết. Ông có đi lĩnh nó về thì đi!
- cậu ... cậu

Nhìn con cáo già điêu ngoa đang lấp Minh cười:

- Tất nhiên là... cu cậu còn sống nhăn. Tay chân người ngợm còn nguyên, đem về phơi khô, xă bằng fort 1 lần xă là lại thơm tho liền thôi, nể tình quen biết nên tôi tha cho lần này

Anh đứng dậy đi về phía cửa, bỏ lại một câu nghe ớn người:

- Nhưng lần sau thì đừng hòng!

Cánh cửa vừa sập lại lão Tô mặt cắt ko ra hột máu, tay rung rung cầm ly rượu, lão vừa tức vừa nhục mà ko biết làm sao

.....

Minh lái xe đến trước cổng trường Đông Du, mới 10h vẫn chưa đến giờ tan trường nhưng anh vẫn muốn đợi chuyện sáng nay làm anh ít nhiều bị dao động, anh ko thể hiểu tại sao bản thân lại mất kiểm soát đến thế, cái con bé hàng xóm kia có là gì với anh đâu kia chứ, à mà ko ... Thảo đã là vợ anh rồi, dù chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa

Minh tự trấn an bản thân rằng hành động sáng nay chỉ là 1 phút hồ đồ mà thôi, ko việc gì phải để tâm đến nó cả

Anh ko thể có tình cảm đối với 1 con nhóc tỳ đc, trái tim anh đã chai sạn từ rất lâu rồi

quay cuồng với bao nhiêu ý nghĩ, bao nhiêu tình cảm hỗn độn mãi cho đến khi tiếng trống tan trường vang lên anh mới giật mình tỉnh giấc

Tùng ... tùng ...

Vừa trông thấy cái dáng nhỏ nhắn xinh xinh của Thảo, anh định bước ra nhưng lại trông thấy

- Thảo ! nghe Duy giải thích đi

- tôi ko muốn nghe cậu nói gì hết, buông tay tôi ra

Duy bất chấp thái độ cương quyết của Thảo cậu vẫn nắm chặt tay con nhỏ ko chịu buông

- Duy thật lòng với Thảo mà, đừng trốn tránh Duy nữa, hãy cho Duy 1 cơ hội đi

- cậu bỏ tay ra, ko có cơ hội nào cho cậu hết ... Thảo tức giận gắt lên cổ vùng tay ra nhưng ko đc

- nói cho cậu biết, cậu đã xúc phạm tới danh dự của tôi, dù có bị người khác coi thường nhưng tôi cũng quyết ko cho người ta lợi dụng mình

- Tôi ko lợi dụng cậu, tôi thật lòng thích cậu kia mà

- cậu có nói gì tôi cũng ko tin đâu, cậu tưởng tôi ko biết cậu là người như thế nào sao

- Thảo ...

- bỏ tay tôi ra

Thảo gồng mình cố gắng thoát khỏi bàn tay cứng như thép của Duy, mặt con nhỏ đỏ bừng ... cái tên xấu xa này ngay trước cổng trường mà còn dám giở trò, thật ko thể tha thứ đc

- Buông tay cô ấy ra

Minh bước nhanh tới, giằng Thảo ra khỏi Duy, mắt nhìn cậu nhóc đầy nghiêm khắc

- Anh là ai, anh lấy quyền gì mà xem vào chuyện này - Duy hơi bất ngờ vì sự xuất hiện của người đàn ông lạ mặt, nhưng khi thấy anh ta kéo Thảo vào trong lòng thì lửa căm tức bùng lên

Còn Thảo nó hết sức bất ngờ vì sự xuất hiện của ông chú, miệng nó lắp bắp

- chú ...

- chú gì mà chú ... em dám gọi chồng mình là chú sao !

16. Chương 16

Minh phóng xe với tốc độ kinh hoàng làm Thảo sợ xanh mặt, nó lắp bắp

-chú ... chạy ... từ từ thôi, cháu sắp rớt tim ra ngoài rồi

Ko thèm để ý đến con nhỏ, Minh ngoặt tay lái làm chiếc xe nghiêng về 1 bên, bánh xe nghiêng trên mặt đường phát ra thứ âm thanh ghê rợn, Minh nghiêng chặt răng cố kìm nén cơn tức

Chú ! lại gọi chú, con nhỏ cứng đầu này

-aaaaa chú ơi xin chú đấy ... cháu chưa 1 chết đâu hu hu

-aaaaaaaaaaaaa trời ơi chú điên rồi mau dừng xe lại

Thảo hét lên khi trông thấy cảnh vật 2 bên đường cứ vun vút lao đi ko hề giảm lại, mặt nó trắng bệch lạnh toát, chưa bao giờ nó đi xe kiểu này, ông chú già nhà nó có muốn chết thì chết 1 mình đi, tại sao lại lôi nó theo cùng

Mặc kệ con nhỏ la hét inh tai, Minh vẫn nhấn mạnh ga, chiếc xe cứ lao vun vút ko hề có ý định giảm lại

-chết tiệt

-tại chú cả đấy, bây giờ xe hư rồi làm sao về nhà đc đây ... huhu

-khóc cái gì mà khóc, có nín đi ko hả

-chú nói ko khóc mà đc sao, chú xem ở đây ko có lấy 1 ngôi nhà ... huhu tại chú cả đấy, giờ làm sao bây giờ

Minh trừng mắt nhìn con nhỏ đang mè nheo, đúng là mót ướm có thể mà cũng khóc. Nhưng mà Thảo nói cũng ko sai, ở đây đúng là đồng không mông quạnh, xung quanh toàn là đồng ruộng ko có lấy 1 ngôi nhà

Mà cái xe kia nữa, khi không lại chết máy

-hu hu làm sao đây, trời sắp tối rồi

-tối thì tối, có gì mà phải sợ - Minh gắt lên khi thấy con nhỏ cứ khóc mãi ko thôi làm anh rối cả đầu

-chú còn nói nữa, cũng tại chú hết bây giờ làm sao đây, ko có nhà tối này ở ngoài này mà nó làm thịt mất hu hu

Đến đây thì Minh ko nhịn đc, anh phì cười ... ra là con nhỏ sợ ma lớn tướng rồi mà còn sợ ma

-chú cười cái gì ... ọc ọc

Thảo thấy Minh cười mình thì ko nhịn đc, nó định xù lông nhím lên thách thua với anh nhưng cái bụng nó lại ca bài ca đối bụng, trời ơi xấu hổ quá đi mất đang lúc gay cần thì ... Nó ôm cái bụng đối meo ngòi bịch xuống cổ giấu khuôn mặt đỏ bừng của mình

Cả ngày nay nó mới ăn đc ổ bánh mì, vừa tan trường đã gặp chuyện gì đâu, lại thêm ông chú này nữa, chạy xe làm nó sợ muốn chết, tim nó đến giờ vẫn còn động ỳnh ỳnh vì sợ

Nhắc mới nhớ ... ko biết Duy thế nào, chắc cậu ta choáng lắm khi biết nó đã có chồng, cảm giác tội lỗi tràn ngập tâm hồn nó ... khuôn mặt mang đầy vẻ tổn thương của Duy cứ ám ảnh nó hoài ko thôi

-ngày nghĩ cái gì mà thần người vậy hả, đối bụng xiu rồi à

Minh cúi xuống căng mắt nhìn Thảo, ánh sáng chập chờn mờ ảo của buổi tối nhá nhem khiến anh khó khăn lắm mới nhìn thấy cái đồng ngồi thu lu trước mặt mình là ai

-sao ko nói gì ... đối lắm à

-....

-Đây ...

Thảo vẫn ko nói gì khiến anh hết sức lo lắng, ko lẽ con nhỏ xiu rồi ... mà cũng đúng cả ngày nay đã ăn gì đâu ... anh quả thực vô tâm quá

Bé xóc con nhỏ lên, anh cảm nhận được ánh mắt hốt hoảng của Thảo

-chú làm cái gì thế hả, buông cháu ra

-nằm im, muốn rớt xuống ruộng thì cứ vùng vẫy đi

Thảo nghe thế thì liền im bặt, ai chứ ông chú này dám ném nó xuống ruộng lắm

Đặt con nhỏ vào băng ghế sau, Minh rút điện thoại ra, anh gọi cho An, thằng bạn chí cốt của anh kiêm trợ lý đắc lực

-An hả, xe tao chết máy giữa đường ko về thành phố đc, mày đem xe ra đón tao đi

-ở đâu hả ... tao cũng ko biết nữa

-chết tiệt, có GPRS làm quái gì, cắn vào đó mà định vị đi, ày 2 h, mày mà ko có mặt thì chết với tao

Minh hằm hằm đập máy, trời mất đầu trở lạnh khiến anh thoáng rùng mình

Anh mở cửa vào xe thì thấy Thảo đang co rúm, con nhỏ có vẻ lạnh lắm, nhìn khuôn mặt xanh xao, đôi mắt nhắm nghiền của Thảo Lòng anh chợt thấy xót xa

Minh cởi áo vest ra choàng qua người con nhỏ, hi vọng nó sẽ thấy khá hơn, chung quy cũng tại anh ... nếu ko phải vì anh tức giận đến hồ đồ thì cả 2 cũng ko phải khổ sở ngồi đây mà đợi thế này

Mà cũng kì lạ, tại sao anh phải tức giận khi trông thấy Thảo đi cùng thằng nhóc đó nhỉ, chẳng lẽ anh ghen Ko ... ko thể nào

Anh sao có thể yêu 1 đứa nhóc tỳ được chứ

Thảo rên khẽ, nó cảm thấy lạnh, ko biết tái ao lại lạnh đến thế, nó đưa tay kéo cái vật đang phủ lên người nó, cố che kín mít nhưng nó vẫn cảm thấy lạnh

-sao thế, lạnh lắm à

-ư m

Nó mơ màng đáp lại tiếng nói, cơn lạnh đang xâm chiếm ... nó cố mở mắt nhưng ko đc, trong cơn mơ nó cảm nhận đc có người đang kéo nó vào lòng và ôm nó thật chặt

Minh mím chặt môi, cố đè nén cảm giác hừng hực trong lòng ...

Cảm giác tiếp xúc da thịt khiến lòng anh như bị lửa đốt

Ko đc ... ko đc ... anh chỉ đang giúp con nhỏ sưởi ấm thôi mà ... ko đc nghĩ lung tung

17. Chương 17

Khổ cho Minh nhà ta cả đêm trở thành cái gối ôm bất đắc dĩ>

Tiếng tim đập thình thịch ngay bên tai làm Thảo thức dậy, nó chớp chớp đôi mắt nhìn xung quanh ... đây là ở trong xe nhưng tại sao nó lại thấy ấm ấm ... mềm mềm vậy nhỉ, nệm xe đâu giống thế này

Thảo giật mình nhìn lại tư thế của mình lúc này, con nhỏ gần như xém té nhào khi thấy mình hầu như nằm trên người Minh. Tim nó đập thình thịch gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực

chuyện quái gì đây, tại sao nó lại thế này ... sao 2 tay ông chú lại ôm quanh người nó, và còn ngũ rất ngon nữa là đằng khác

Thảo định bật dậy, nhưng khuôn mặt đang say ngủ của Minh chợt cau lại khiến nó hơi hoảng, sợ Minh thức giấc sẽ trông thấy tư thế khó coi này của nó, nên đành ngậm ngùi nằm im cố nghĩ cách rời khỏi người Minh mà anh vẫn ko hay biết

chiếc áo sơ mi đen của Minh hơi phanh ra để lộ bộ ngực rắn chắc làm con nhỏ thoáng đỏ mặt, cả đêm nó đã tựa vào đó mà ngũ thật là ... mà có sao đâu nhỉ, dù sao đây cũng là chồng nó kia mà việc gì phải xấu hổ chứ nó đưa mắt lên nhìn Minh, khuôn mặt điển trai nhưng ngẫu dờ của anh lại cau lại, gì thế nhỉ hình như anh chàng đang rất bức mình, ko lẽ là tại nó sao

” em dám gọi chồng mình là chú sao ”

Ký ức hôm qua hiện về khiến nó chợt bắn khoản tại sao anh lại tức giận như thế nhỉ, trước nay nó vẫn gọi chú kia mà có sao đâu ... đúng là con người khó hiểu

- nhìn đủ chưa cô nhóc, đủ rồi thì dậy đi, tôi sắp hết chịu nổi rồi đây

Minh nhắm mắt rồi sau đó mở mắt khiến Thảo hoảng hốt, nó bật dậy khỏi người anh, mặt đỏ bừng ra thề, ông chú nhắm mắt tại vì nó ko chịu dậy ... thề mà nó cứ tưởng hu hu chơi kỳ quá đi chắc Minh đang nghĩ nó là đồ háo sắc đây mà, nhìn cái khuôn mặt cười cười thấy mà ghét quá đi

- cả đêm nằm trên người tôi thấy thế nào, thấy đã quá nên ko muốn xuống có phải ko

- ko có, chú đừng tưởng bở, khó chịu muốn chết

- à thề mà tôi cứ tưởng có người nhìn tôi chảy cả nước miếng ... phen này thì tôi bị thiệt hại nặng rồi

- chú đừng có suy diễn lung tung, cháu mới là người bị hại đây nè, ai cho chú ôm cháu chứ

- trời, đã chiếm hết tiện nghi của người ta rồi con nói mình bị hại sao, nhóc này quá đáng rồi nhé, ăn phở xong thì định quỵt nợ phải không

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Thảo, Minh cố nhịn cười anh vẫn ko có ý định buông tha cho con nhỏ, cứ tiếp tục dậy đưa chọc ghẹo

- ai chiếm cái gì của chú chứ, có chú biến cháu thành cái gối ôm thì có

- ko cần biết, nhưng cả đêm bị nhóc ” hành hạ ” nên giờ toàn thân đau nhức, hơi tàn lực kiệt đây, nhóc phải chịu trách nhiệm thôi

- chú ... chú ...

- sao tôi nói gì sai à, đời trai của tôi bị nhóc cướp mất rồi con gì

Đến đây thì Thảo hết chịu nổi, tai nó xì khói, nó ko cãi lại cái ông già quỷ quyệt này, vừa tức vừa quê nó liền òa khóc

- hu hu ! chú bắt nạt cháu, chú bắt cháu đến đây rồi con nói cháu hại đời trai của chú ... hu hu hu

Thấy con nhỏ khóc rống lên, Minh bật cười, có thể mà đã khóc, cô bé này đúng thật là.

- chú còn cười nữa, hu hu ai bảo chú ôm cháu chứ, giờ chú còn bắt cháu chịu trách nhiệm ... hu hu

- thôi thôi ! nín đi mà ... mới sáng sớm đã khóc là ko tốt đâu ... ngoan - Nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt đáng yêu, tự dưng Minh thấy chợt dạ ... hình như cô bé giận lắm thì phải

- ko biết, chú đền cho cháu đi, chú ỷ lớn ăn hiếp nhỏ

- ờ ờ, đền thì đền ... ngoan nín đi đừng khóc

Minh kéo Thảo tựa vào người, cố dỗ cho con nhỏ nín khóc, quả thật nước mắt con gái đúng là thứ vũ khí đáng sợ

- hu hu ... chú là đồ ác độc, có ai như chú ko cơ chứ

- biết rồi biết rồi, mau nín đi

- cộc ... cộc ... sếp ơi ... vị cứu tinh của sếp đến rồi nè

cái giọng cộc nhũ của thằng bạn khiến Minh giật cả mình, cái thằng khốn mãi đến giờ mới chịu đến phen này thì nó chết với anh

Minh lạnh lùng buông Thảo ra, anh nói giọng nghiêm khắc hoàn toàn khác hẳn với khi nãy

- lau nước mắt đi, giờ về thành phố

Hành động khó hiểu của Minh cứ khiến Thảo nghĩ ngợi, tại sao anh lại luôn kỳ cục như thế, lúc thì cộc nhũ luôn trêu đùa nó, lúc thì lạnh đạm khắc nghiệt

rốt cuộc anh là người như thế nào kia chứ

Suốt quãng đường về Hà Nội, Minh ko thèm nhìn nó lấy 1 cái, anh cứ ngồi im lặng ko nói gì, bộ mặt lại lạnh lùng cau có, lần đầu tiên nó nhìn thấy anh như vậy, trước kia dù luôn hung dữ nhưng chưa bao giờ nó thấy anh như vậy

Xe dừng lại trước cổng tòa biệt thự

- chú vào nhà luôn chứ

- ko, đến công ty

Minh nói mà ko thèm nhìn nó, rồi sau đó chiếc xe phóng vút đi bỏ mặc con nhỏ đứng cô độc trước cửa

” đồ kì cục ”

.....

Thảo đến lớp thì liền bị 1 cậu con trai chụp lại, kéo đi sên sệt

- cậu là ai, mau bỏ tôi ra

- cô phải đi với tôi, nếu ko nắm đấm này sẽ ko tha cho cô đâu

Sơn hầm hè nắm chặt tay con nhỏ lôi đi, cậu đã canh me nhiều ngày nay chỉ để tóm đc con nhỏ này kẻ đã làm cho thằng bạn thân của cậu tan nát cả cõi lòng

- buông tay ra, tôi có thù oán gì với cậu chứ

- cô ko có thù gì với tôi, nhưng cô có lỗi với Duy

” Duy ” cái tên ấy làm con nhỏ sững người

- tôi ko cần biết cô là ai, xấu xí hay đẹp đẽ nhưng cô dám làm thằng Duy khổ sở thì cô phải nhận lấy hậu quả từ thằng Sơn này

Sơn đẩy Thảo vào tường, cơn giận hừng hực cậu giờ nắm đấm lên định ra tay

- Duy ... cậu ấy như thế nào rồi

Cảm giác chua xót trào dâng, khuôn mặt với vết đau thương cùng cực của Duy lại hiện về oán trách nó nó ko ngờ bản thân lại khiến Duy tổn thương đến vậy

...

” Chồng ư !! ”

Duy đưa mắt nhìn Minh rồi nhìn khuôn mặt bối rối của Thảo, cảm giác trái tim đang rơi xuống vực sâu

” Phải, tôi là chồng của cô ấy, cậu có chuyện gì mà lại thân mật cầm tay vợ tôi như thế ”

” tôi ko tin ”

” đó là sự thật, tin hay ko thì tùy cậu, tốt nhất cậu nên tránh xa vợ tôi ra ”

” làm sao có chuyện như vậy đc ... Thảo vẫn đang đi học kia mà, chắc chắn là anh ép cô ấy ”

” tùy cậu muốn hiểu sao cũng đc, nhưng tôi đã cảnh cáo cậu rồi, tốt nhất hãy biết điều mà cư xử ”

” Tôi ko tin, Thảo mau nói đi, nói cho Duy biết tên kia ko phải là chồng Thảo ”

Duy quay sang nắm lấy đôi vai Thảo, mắt cậu ánh lên vẻ sững sốt và đau khổ, cậu ko tin đó là sự thật

” phải ! anh ấy là chồng của Thảo, đám cưới vừa diễn ra vào tuần trước ”

từng lời nói như mũi dao đâm vào trái tim Duy, cậu ko muốn tin điều này, Thảo chỉ đang lừa dối cậu, cô ấy chỉ muốn từ chối cậu nên mới nói ra những lời tàn nhẫn như vậy

Giọng Duy khản đặc

” Duy ko tin, Thảo lừa Duy, Thảo ko muốn cho Duy cơ hội nên mới nói thế có phải ko, trò đùa này thật sự rất tàn nhẫn đó Thảo ”

” ko, tất cả là sự thật, Duy tốt hơn hết nên dừng trò đùa tình cảm của Duy lại, Thảo ko muốn có rắc rối ”

Duy buông lời bàn tay khỏi vai Thảo, vẽ mặt bất lực và chua xót ... Thảo ko hề tin cậu, cô ấy xem tình cảm của cậu là trò đùa ... và hơn hết cô ấy đã có chồng

” tôi sẽ ko bao giờ muốn nhìn thấy cô 1 lần nào nữa ”

Đôi mắt ánh lên cái nhìn vừa tuyệt vọng, đau khổ lại bi ai thu hận của Duy cứ ám ảnh Thảo, nó thật sự đã sai khi ko tin cậu ấy sao, nếu cậu ấy thật sự đùa cợt nó thì tại sao cậu ấy lại đau khổ đến thế

18. Chương 18

Nghĩ đủ chưa hả

Sơn quát ầm lên khiến con nhỏ giật bắn cả mình

- Tôi chưa thấy ai độc ác hơn cô, bây giờ cô định dùng bộ mặt ngu dần đó để trốn tránh trách nhiệm sao

- cậu ...

- ko cần biết cô ngu hay giả vờ, bây giờ cô phải lập tức theo tôi đi gặp Duy

Thảo trợn mắt nhìn tên con trai bặm trợn, miệng nói ko nên lời, bàn tay con nhỏ bị nắm chặt rồi nó bị tên con trai kia thô lỗ kéo đi

- cậu buông tay tôi ra, tôi ko việc gì phải đi gặp Duy hết, bấy nhiêu đã quá đủ rồi

- hừ, cô tưởng mình là ai chứ, nếu ko vì cô thì thằng Duy đâu đến nông nổi này, tất cả mọi tội lỗi đều do cô gây ra, nên chính cô phải tự chuộc lại tất cả

- cậu điên rồi

- nếu cô ko phải là con gái thì nãy giờ tôi đã dần cho cô 1 trận rồi, khôn hồn thì im lặng và ngồi yên

Sơn chụp cái mũ bảo hiểm tô cồ lên đầu con nhỏ rồi cậu dùng sức ép nó ngồi lên xe và ko quên chiếu cho nó cái nhìn đầy đe dọa

chiếc moto phóng vút đi với tốc độ kinh hồn

Thảo ngồi trên xe mà ko hết kinh hãi, nó nhắm chặt mắt, bàn tay nó bấu vào Sơn chặt đến nỗi đầu ngón tay nó tê lại mất hết cảm giác

sao lúc nào nó cũng gặp những tên cô hồn khoái tốc độ thế này ko biết

Quán bar 999

- đi vào trong

Sơn thô bạo đẩy con nhỏ vào quán, miệng cậu ta nhếch lên khi trông thấy gương mặt xanh lè của nó

mùi rượu, mùi thuốc lá khiến Thảo buồn nôn, bước qua mấy cái bàn nó nhận thấy cái nhìn soi mói của đám đàn ông đang ngả ngón trên ghế

Thảo nhanh chân bước theo Sơn, lần đầu tiên nó bước chân vào chốn ăn chơi này nên tốt hơn hết nên biết điều nếu ko thì nó chết chắc

Đến gần quầy Bar nó phát hiện thấy 1 người đang nằm sóng soài trên bàn, bên cạnh cậu ta còn có mấy vỏ chai rượu

- Nhìn đi, nhìn cho rõ vào, cô có thấy mình đã gây ra việc gì ko

Con nhỏ điếng người, nó ko tin nổi vào mắt mình nữa, đây là Duy sao

Khuôn mặt tiêu tụy và râu mọc lún phún khiến nó suýt chút nữa nhận ko ra

Cổ họng nó chợt khô khốc, có nằm mơ nó cũng ko nghĩ Duy lại có ngày này

- Sao, cô hài lòng rồi chứ, Duy nó yêu cô thật lòng thế mà cô lại nhần tâm chà đạp lên tình cảm của nó

- tôi ... tôi ko biết ...

- cô thật sự ko biết sao

- làm sao tôi có thể tin đc chứ, Duy rõ ràng là người đem tôi ra cá cược kia mà, cậu ấy chỉ xem tôi là trò chơi thì làm sao tôi dám tin cậu ấy yêu tôi kia chứ

Thảo la lên, uất ức ngập tràn tâm hồn nó, làm sao nó có thể tin vào Duy kia chứ, 1 công tử ăn chơi như Duy thì làm gì có chuyện yêu 1 đứa nghèo rách mùng tơi như nó

- vậy thì cô hãy mở to mắt ra mà xem, thằng Duy nó có thể vì 1 trò đùa mà ngã quỵ như thế này sao

Sơn quát thẳng vào mặt con nhỏ, cậu la lớn đến mức có nhiều người phải quay đầu lại nhìn

- rượu ... rượu đâu ... mau mang rượu đến đây

- Duy, mày mau tỉnh lại đi, đây đâu phải là mày kia chứ, tại sao mà có thể vì 1 đứa con gái ko ra gì mà gục ngã như vậy đc

Sơn nắm vai Duy cố thức tỉnh cậu nhưng ko có ích gì

- rượu ...

- cô còn đứng đó làm gì hả ????

Nhìn thấy Duy như lúc này khiến con nhỏ cảm thấy đau lòng, mặc cảm tội lỗi trong nó dâng lên, lẽ nào nó đã sai sao

- Duy, cậu mau tỉnh lại đi

- cô là .. ai .. ực ... mau mang rượu đến đây

- tôi là Thảo, cậu ko nhận ra tôi sao

- Thảo ... ực ... cô đến đây ... làm gì ... ực .. tôi ko muốn nhìn thấy mặt cô nữa kia mà

Duy vùng tay đẩy Thảo ngã xuống sàn, dường như cái tên Thảo đc nhắc đến khiến cậu tỉnh táo đôi chút nhưng ánh mắt lại lóe lên tia nhìn căm hờn, cậu gào lên như 1 con thú bị thương

- cô biến đi, tôi ko muốn nhìn thấy cô nữa, cút đi

- Duy ... cậu ko thể như thế, nếu cậu hận tôi thì cũng thể tự đầy đọa bản thân như thế này

- im đi và xéo, nếu ko cô sẽ phải hối hận

Cơn tức giận khiến Duy tỉnh táo hẳn cậu đã nhận ra đứa con gái đang đứng đây kia là ai, mắt hoa lên nhưng cậu vẫn nhận ra kẻ đã làm trái tim cậu rỉ máu

Thảo nhìn Duy đầy chua xót, nó thật sự ko muốn xây ra chuyện này, nhưng dù Duy yêu nó thật lòng nhưng nó ko thể đón nhận tình cảm đó, nó và Duy chỉ có thể là bạn

Nhưng ... chính nó đã làm tổn thương Duy quá sâu sắc

- cậu hãy nghe tôi giải thích ...

- im đi, tôi ko nghe gì cả, cô và tất cả lời giả dối của cô tôi đều ko muốn biết, cô còn ko mau cút đi

Duy quát lên, cậu trừng mắt nhìn Thảo, ánh mắt đầy đau đớn và căm hận

- ái chà, Vũ Duy thiếu gia nay lại đến đây sao, đúng là trái đất tròn

Giọng nói đầy mỉa mai và khiêu khích vang lên từ phía sau khiến Duy quay phắt lại, nhìn chăm chăm vào mấy thằng con trai tay cầm gậy, cậu nghiêng rằng

- Long, mày đến đây làm cái quái gì

- chời chời, sợ quá đi ... tại sao tao lại ko thể đến đây

Long hất mặt lên, hần nheo nheo nhìn Duy đầy khiêu khích rồi sau đó nhận ra có người lạ hần nhếch mép

- cãi nhau với bạn gái à, hay bị Đá ... hô hô chắc là bị đá rồi, nhìn cái mặt sưng sĩa của mày kìa Duy

Đến đây thì Duy sôi máu lên, men rượu trong người khiến máu trong người cậu bốc lên tới đỉnh đầu, cậu thẳng chân đá bay cái ghế về phía thằng Long

- mẹ kiếp tụi bay, muốn gây sự với tao à, thù cũ nợ mới tính luôn bây giờ đi

- ái chà đc, ko uống công tao chuẩn bị gậy, xông lên làm thịt nó cho tao

Long vừa dứt lời, đám đàn em của hần liền xông lên - trận ẩu đả lập tức diễn ra

Khách trong quán thấy có đánh nhau liền xô nhau chạy ra ngoài, ko ai muốn dính vào rắc rối của đám con trai mới lớn này

Bàn ghế bị xô ngã trong quán Bar nhanh chóng trở thành bãi chiến trường

Uất hận bao ngày cần đc xả ra, Duy dồn tất cả vào những cú đấm cú đá, cậu hoàn toàn ko còn quan tâm đến thứ gì trong đời, cả Sơn cũng vậy ... bực bội bao ngày cứ thế tuôn ra ào ào

Thảo nép vào 1 góc quan sát nãy giờ, lòng nó cứ quặn lên từng hồi mỗi khi thấy Duy bị đánh, đối với nó Duy từ trước đến nay luôn là 1 tên công tử chỉ biết ăn chơi, nó chưa bao giờ nghĩ Duy cũng có lúc giang hồ thế này

Chợt nó trông thấy, thằng đầu sỏ lúc nãy phăm phăm tiến về phía Duy, tay hần lăm le vũ khí, mơ hồ biết hần định làm gì, con nhỏ liền chạy nhanh về phía Duy

- cẩn thận !!

Xoảng !!!

19. Chương 19

bệnh viện Bạch Mai

- tình trạng bệnh nhân rất nguy kịch, đầu bị chấn thương nặng cần phải phẫu thuật ngay

- 2 người là gì của bệnh nhân, nếu là người nhà thì mau kí vào đây

.....

- cô ... làm ơn đứng yên được ko, cô cứ đi qua đi lại làm tôi chóng cả mặt

- cậu im đi, cậu ko lo cho Duy hay sao mà có thể ngồi im như thế hả

Thảo ko kìm đc cơn giận, con nhỏ quát thẳng vào mặt Sơn khiến cậu ta đang định mở miệng muốn nói thì liền im bặt

- ai bảo tôi ko lo cho Duy, bị nhận 1 chai vào đầu máu me be bét thế kia, bảo sao tôi ko lo đc, mà còn cô nữa cô cứ đi qua đi lại thế thì ích gì hả

- tôi ...

- Duy, Duy ơi ... trời ơi con tôi

tiếng kêu thảm thiết của người phụ nữ khiến nó và Sơn cùng quay mặt lại. Người phụ nữ lao thẳng về phía Thảo nhưng nó dường như không trông thấy mắt nó mờ đi, nó có cảm giác dường như không vững vì cái người đàn ông đang bước theo sau bà ta

- Sơn, cậu nói đi, thằng Duy nó sao rồi

- Cô Lệ, cô đừng quá xúc động, cậu ấy đang làm phẫu thuật

- trời ơi, tại sao lại xảy ra chuyện này chứ

Người phụ nữ gào lên, mặt bà ta nhòe nhoẹt nước mắt khiến lớp trang điểm trên gương mặt đã hằn vết thời gian của bà ta rơi hết đi

- Minh à, bình tĩnh lại đi, thằng Duy sẽ không có chuyện gì đâu

Người đàn ông đến bên cạnh kéo bà ta vào lòng thái độ hết sức vỗ về

tất cả hình ảnh đó đập vào mắt Thảo khiến con nhỏ gần như muốn ngã quỵ

Đó là cha nó ư, cha nó đang ôm ấp 1 người phụ nữ khác không phải là mẹ nó

- anh nói tôi làm sao có thể bình tĩnh được, thằng Duy nó là đứa con tôi ruột ruột đẻ ra kia mà ... trời ơi

- anh biết anh biết, dù không phải cha ruột nhưng anh cũng rất yêu thương nó kia mà, nhưng chúng ta không nên quá xúc động chuyện đâu còn có đó kia mà

- Sơn, cậu nói cho tôi biết là ai ai đã gây ra chuyện này

Quá xúc động, bà lệ lao tới túm chặt áo Sơn, vẽ mặt phẫn nộ

- là tụi thằng Long, bọn chúng tấn công Duy trong quán Bar nhà cháu

- Bọn chết tiệt dám đụng đến thằng Duy, nhất định tao sẽ cho chúng nát xương

Quay ngoắt 180 độ, từ đau khổ bà ta nhanh chóng trở thành hận thù bà lệ quệt nước mắt trên mặt rồi vô tình đưa mắt nhìn Thảo

- còn cô ta là ai, tại sao lại ở đây

- đó là Thảo, bạn của cháu

Sơn e ngại nhìn Thảo, cậu không dám nói Thảo là bạn Duy vì dù sao chính cô ta cũng gián tiếp gây ra chuyện này

Đến lúc này sự hiện diện của Thảo mới được biết đến, người đàn ông nhìn thẳng vào nó, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên tột đỉnh

- chú Kiên, lâu quá không gặp chú, chú còn nhớ cháu chứ

Thảo cười gằn, nó cố dằn cơn đau lòng xuống, bước từng bước đến gần người đàn ông

- đã lâu không gặp, trông chú thay đổi quá xem chút nữa cháu đã nhận không ra chú đấy, có lẽ cuộc sống giàu sang khiến con người ta thay đổi quá ít ỏi

- cô là ai, tại sao lại biết chồng tôi

Bà Lệ trừng mắt nhìn nó, rồi liếc cặp mắt sắc sảo về phía chồng, khuôn mặt bất động và tái xanh của ông khiến bà ta bất giác nghi ngờ

- à cháu chẳng là ai cả, chỉ là người quen trước kia của chú Kiên thôi, lúc trước chú ấy đã giúp - đỡ - gia - đình cháu RẤT NHIỀU Ạ

Thảo cố ý nhấn mạnh những từ cuối, nó chiếu cái nhìn đầy căm hận về phía người đàn ông, sự căm tức và đau khổ ứa lên ngập tràn hồn nó khiến nó mất đi tự chủ, nó chỉ muốn cho cái con người đã phụ bạc ruộng rẫy mẹ con nó bấy lâu biết là nó hận ông ta đến nhường nào

- mẹ ... cháu dạo này vẫn khỏe chứ

- ồ cảm ơn chú đã quan tâm, mẹ cháu vẫn rất khỏe, dạo này bà ăn ngon ngủ yên nên rất rất khỏe

- hừ, 2 người có vẻ quá thân thiết đấy, còn ông nữa thằng con quý tử đang ko biết sống chết thế nào, ông ko lo lắng còn đứng đó mà nhận người quen à

Bà Lệ quát lên khi nhìn công mình cứ trơ ra như khúc gỗ trước đứa con gái quá xinh đẹp kia ...

- kìa mình

- tôi nói cho ông biết, nếu thằng Duy có chuyện gì thì ông cũng sẽ phải cuốn xéo ra khỏi nhà tôi biết chưa hả

Ông kiên im bất, sự nhẫn nhục hiện trên khuôn mặt

THảo nhìn vào 2 người đó cười khẩy 1 cái

ra là vậy, hóa ra chỉ là con chó ăn bám, thế mà nó cứ tưởng ông vinh quang lắm, phụ bạc mẹ con nó chạy theo giàu sang phú quý để cuối cùng trở thành kẻ ăn bám

Sự chua xót trào dâng, hận thù lẫn đau khổ

Người cha mà 1 thời nó kính yêu hóa ra là người như thế này sao

Quay người bỏ đi, nó cố giấu giọt nước mắt tràn mi, nó ko muốn để ông ta thấy sự yếu đuối của nó

Nó ko cần !!

.....

- Đi đâu giờ này mới về hả

Minh quát ầm lên khi thấy Thảo đến gần 11h mới chịu về nhà, điện thoại thì ko liên lạc đc, anh gần như phát điên lên khi ko biết con nhỏ đang ở đâu

- Chú ... chú ơi

Thảo nấc lên khi thấy Minh, sự đau khổ gần như đánh gục nó, cả người nó run rẩy tưởng chừng 1 cơn gió nhẹ cũng có thể khiến nó bay vèo đi, rốt cuộc nó cũng chỉ là 1 đứa con gái quá yếu đuối

Minh nhìn con nhỏ đăm đăm khuôn mặt đầm nước mắt khiến cơn tức giận trong người anh biến mất, mọi ý nghĩ sẽ xữ con nhỏ khi nó về đều tan biến. Anh lao nhanh đến đỡ con nhỏ khi trông thấy nó sắp ngã xuống

- có chuyện gì thế hả, sao lại ra nông nỗi này

- chú ...

Thảo cố nói rồi ngắt lịm đi trong tay Minh, tất cả mọi chuyện đổ dồn lên đầu nó trong 1 ngày khiến nó ko thể chịu đựng nổi, chuyện Duy bị thương ... chuyện người cha bất ngờ xuất hiện, tất cả cứ như 1 nhát búa giáng mạnh khiến tinh thần nó đổ sụp

20. Chương 20

con bé thế nào rồi

-vẫn sốt cao bà ạ, còn mê sảng nữa

-sáng nay nó vẫn bình thường kia mà, tại sao lại thế, có phải do con ko Minh

Bà Lan nhìn Minh đầy đe dọa, thằng cháu bà tưởng bà ko biết gì hay sao chứ, mấy ngày qua nó lạnh nhạt với Thảo đã khiến bà chút ít nghi ngờ

-sao bà lại nói thế - Minh nhú mày khó hiểu

-còn sao với trắng gì, con ko quan tâm đến vợ mình, để nó tự mình đến trường rồi đến tối mịt mới về con làm chồng như thế sao hả Minh, con có thương vợ con ko vậy hả

-Mấy ngày qua, thái độ của con hết sức lạ lùng, con lạnh nhạt với Thảo, con tưởng bà ko thấy gì sao, vợ chồng mới cưới có ai giống con ko chứ, hay là con ko yêu nó, cưới vợ chẳng qua là để bà vui lòng phải ko

Mặt Minh biến sắc, bà Lan đã nói trúng tim đen của anh, mấy ngày qua quả thật anh đã quá lạnh nhạt với Thảo

-bà ạ, ko phải như bà nghĩ đâu

-còn ko phải sao, con còn nhưng nhớ cái đứa con gái đã từng vứt bỏ con có phải ko, bà nói cho con biết dù như thế nào bà sẽ ko bao giờ chấp nhận 1 đứa con gái như nó

Bà Lan tức giận nhìn Minh, thời gian qua bà cứ tưởng Minh đã thay đổi nhưng có lẽ bà đã nhầm, thằng cháu bà vẫn chứng nào tật nấy

-bà ơi, bà nghe cháu nói đi, mọi chuyện ko như bà nghĩ đâu, người cháu yêu là Thảo, mấy ngày qua vì công việc quá bận rộn nên cháu đã dành quá ít thời gian cho cô ấy khiến bà nghĩ là cháu lạnh nhạt với Thảo, nhưng mà ko phải vậy đâu

Minh choàng tay qua cổ bà, vẽ mặt như 1 đứa trẻ làm nũng, thấy bà Lan có vẻ nguôi giận, anh nói thêm

-cháu xin thề với bà, mọi chuyện quá khứ đã ko còn ảnh hưởng gì tới cháu nữa, đối với cháu bây giờ bà và Thảo là 2 người quan trọng nhất với cháu

-hừ

-Bà ko tin cháu sao, bộ bà nghĩ cháu là đứa hồ đồ đi cưới 1 người cháu ko yêu sao, bà biết cháu là 1 thằng ko thích bị ràng buộc kia mà

-Cậu nói thì hay lắm, nhưng xem cậu làm đc gì rồi

-Xin hoàng thái hậu cho hạ thần 1 cơ hội huộc lỗi, thần xin hứa sẽ ko để người phải thất vọng đâu

Minh khom người cúi đầu đầy kiêu cách, giọng anh đầy hài hước khiến bà Lan phì cười

-thôi thôi, tạm thời tha cho anh, lên lầu chăm sóc vợ mình đi

-tuân lệnh thái hậu

Nhìn Minh phóng như bay lên cầu thang, bà Lan bắt giắc thở dài, tuy bà đã già nhưng thần trí còn minh mẫn, bà biết Minh và Thảo đang diễn kịch cho bà xem, nhưng bà vẫn hi vọng 2 đứa nó sẽ ko diễn mãi vở kịch này

....

Minh nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của Thảo mà đau xót cả cõi lòng, trong cơn mê sảng con nhỏ cứ luôn gọi Ba ko ngừng

Lấy khăn lau những giọt mồ hôi trên trán con nhỏ, Minh lo lắng ko biết Thảo đã gặp phải chuyện gì, nhưng đó chắc hẳn là 1 cú shock rất lớn mới có thể khiến con bé cứng đầu này ngã khụy như thế

Anh chỉ mới lơ là 1 chút thì Thảo đã gặp biết bao nhiêu chuyện, bà anh nói ko sai trong chuyện này anh là người có lỗi

Đôi mắt Thảo nhắm nghiền, sắc mặt đỏ bừng thất thường, con nhỏ đang chìm sâu trong ác mộng, thỉnh thoảng mê sảng giãy giụa. Người nó ko ngừng run bần bật

-ba ơi, đừng bỏ con

Minh nhanh chóng nắm lấy bàn tay của Thảo, cái nóng hừng hực như than ở lòng bàn tay bỗng dưng khiến Minh hoảng sợ, nỗi đau khổ siết chặt trái tim làm anh nghẹt thở.

-Thảo, tỉnh lại đi em, mở mắt nhìn anh đi

-Ba ơi, con sai rồi, ba đừng bỏ con

Cổ tay bị cầm ống truyền dịch, Thảo mê sảng giữa một cách vô thức, đôi mày nhíu chặt không yên, hàng mi đen nhánh cứ run run trên gương mặt nhợt nhạt

...

“ mẹ con cô tránh ra, các người ko thể ngăn cản đc tôi đâu”

“ anh à, em xin anh đừng đi, mẹ con em ko thể ko có anh, cái Thảo còn nhỏ dại, nó ko thể ko có ba “

“ ba ơi, huhu ba đừng bỏ con mà “

“ cút ra, tôi chán ngán mẹ con cô lắm rồi. vì các người mà tôi phải chôn chấn ở cái chốn khỉ ho cò gáy này, bao năm qua tôi cố gắng nuôi sống 2 kẻ ăn bám mà ko 1 lời than thở, nhưng hôm nay tôi đã chịu đựng đủ rồi, “

“em sai rồi, em đã trở thành gánh nặng cho anh nhưng từ nay em sẽ ko như thế nữa, em sẽ ko để anh phải khổ, anh đừng đi có đc ko “

“ tránh ra “

“ ba ơi ...!! “

....

-Ba ơi

Nắm chặt tay con nhỏ, Minh áp má vào lòng bàn tay nóng rực của Thảo, tấm lưng khắc khoải cô đơn gượng dậy trong ánh sáng chạng vạng đang khẽ run lên. Nỗi đau xiết nơi đáy mắt tối sẫm, nhìn dáng vẻ Thảo mê sảng đau đớn khổ sở, Minh bỗng hiểu rõ tình cảm của bản thân hơn

“ cái con bé hàng xóm” đã trở thành 1 người vô cùng quan trọng đối với anh

Nhìn Thảo cứ vật vã trong cơn sốt, Minh ước gì người phải chịu nỗi đau kia là anh chứ ko phải cô bé

21. Chương 21

Cơn sốt qua đi, Thảo từ từ mở mắt, nó cảm nhận cái đầu của nó như bị 1 tảng đá đè nặng, toàn thân đau ê ẩm và bàn tay nó đang bị ai đó nắm chặt

Đưa mắt nhìn ra xung quanh, nó nhận ra trần nhà quen thuộc và cái đầu với mái tóc rối bù của Minh

Thảo nhìn Minh ngơ mà vẫn nắm chặt lấy tay nó, 1 cảm giác ấm áp trào dâng trong lòng nó

Vẫn còn văng vất cơn đau đầu, nó muốn ngồi dậy nhưng toàn thân ko còn chút sức lực, nó cố rút bàn tay lại nhưng lại khiến chỉ Minh tỉnh giấc

-em rỉnh rồi à, đã đỡ hơn chút nào chưa

Minh nhìn nó đầy lo lắng và trù mến, nó cố gắng mỉm cười đáp lại, ông chú của nó chỉ sau 1 đêm mà râu ria đã mọc tua tủa thế kia, thật giống như lần đầu tiên nó gặp

-nằm yên đó đợi anh

1 lúc sau Minh nhanh chóng quay lại với 1 tô cháo nghi ngút khói, anh đỡ con nhỏ ngồi dậy rồi dùng chất giọng ngọt ngào đầy dụ dỗ bắt nó ăn

-ăn chút cháo nóng, em sẽ mau khỏe lại thôi

-em ko muốn ăn

Thảo nhìn tô cháo mà miệng nó đắng nghét, nó lắc đầu nguầy nguậy ... Nhưng phản kháng của trở nên vô ích, vì Minh đâu dễ buông tha đến vậy. Anh đưa thìa cháo lên sát miệng con nhỏ

-ngoan, nghe lời anh

-ko ăn

-ăn đi, 1 thìa thôi cũng đc

-ko

Mặc kệ Minh ra sức dụ dỗ, Thảo vẫn mím chặt môi, nhất quyết ko ăn, cái thái độ bất hợp tác của nó khiến Minh nóng máu

-bây giờ anh hỏi lần cuối, có ăn ko

-KHÔNG ĂN

-Ko ăn thì thôi, anh ăn

-Cháo thơm phức, ko ăn thì đúng là khờ, em đừng hối hận đấy nhé

Thảo trợn mắt nhìn Minh, từ khi nào anh lại có kiểu đùa như thế này, mấy hôm trước còn lạnh lùng kia mà thế mà giờ lại nháy mắt trêu chọc nó

-Minh, cháu làm gì thế hả ... sao lại dành ăn với vợ thế kia

Bà Lan đẩy cửa phòng bước vào thì thấy cảnh tượng Minh đang nhor ăn tô cháo, còn Thảo thì bất động nhìn Minh ko chớp mắt

-tại cô ấy ko chịu ăn, thế nên cháu ... ăn dùm

-ở đâu cái lý lẽ thế hả, có biết vợ cháu đang bị ốm ko hả

-thì bà xem đó, cháu đã xuống nước năn nỉ mà cô ấy có chịu nghe đâu

-cái thằng này, đi ra ngoài ngay

Minh cười toe toét rồi đặt tô cháo xuống

-hi vọng bà trị đc cô ấy dùm cháu

Bà Lan lắc đầu nhìn theo bong Minh, thằng cháu bà đúng là trẻ con, cứ tưởng chừng chắc đc chút ai ngờ

-sao vậy Thảo, cháu ko ăn thì sao khỏe đc

-cháu ko muốn ăn bà ơi

-cháu phải ăn nhiều vào, hay cháu muốn mẹ cháu nhìn thấy bộ dạng tiều tụy này của cháu, bà ấy nhất định sẽ rất đau lòng đấy

Nhắc đến mẹ, tự dưng Thảo ứa nước mắt ... nó nhất định ko thể để mẹ nó biết đc chuyện hôm qua

Bao nhiêu năm qua mẹ nó vẫn mong chờ sự trở lại của người đàn ông đó, bà vẫn 1 mực tin tưởng rằng ông ta vẫn ko thay lòng đổi dạ, nhất định sẽ trở lại. Nó thật sự ko muốn cho bà biết cái sự thật đau lòng kia, nó ko muốn mẹ nó phải hứng chịu nỗi đau này

.....

Nhiều ngày sau, con nhỏ đã khỏe hơn nó muốn đến trường nhưng Minh nhất định ko cho nó rời khỏi nhà nữa bước, khiến con nhỏ ko biết làm gì cứ thơ thẩn với biết bao suy nghĩ

Sau cái đêm định mệnh ấy, nó chợt hiểu ra

Giữa nó và Duy có quá nhiều vấn đề, Nó muốn đến bệnh viện thăm Duy nhưng cái ý nghĩ sẽ gặp ông ta ở đó khiến nó từ bỏ cái ý định đó

Thật ko ngờ, cái người đã từng là cha của nó nay lại trở thành cha dượng của Duy, nó hận ông ta và sẽ ko tránh khỏi việc nó ghét lây sang Duy.

tốt hơn nó ko nên gặp lại Duy nữa để tránh ko làm tổn thương cả 2

Đang ngồi ở xích đu, nó chợt trông thấy Minh quần áo chỉnh tề chuẩn bị ra ngoài

-chú !

Minh quay lại trừng mắt nhìn nó đe dọa, con nhỏ biết mình vừa lỡ lời nên lập tức chỉnh lại

-Anh định đi đâu thế, cho em đi cùng đc ko

-Ko đc, em phải ở nhà

-ở nhà hoài chán lắm, em chũng hết bệnh rồi mà

-ko nói nhiều, ở nhà

-đi mà, cho em đi đi mà

Thảo nắm lấy tay áo của Minh lay lay, ra sức nhõng nhẽo khiến anh phải xiêu lòng, nhìn cái mặt dễ thương của con nhỏ, anh tự trách mình quá dễ dàng để bị trúng mĩ nhân kế

-cho em 5 phút chuẩn bị, nếu ko anh đi 1 mình

-hoan hô chú

Thảo nhảy cẫng lên, nó ôm chầm lấy Minh miệng cười toe tét, nhìn Minh trợn mắt nhìn nó 3 chân 4 cẳng chạy vào nhà thay đồ với tốc độ kinh hoàng

Mang 1 chiếc váy màu vàng chanh đơn giản, nó chải qua loa mái tóc rồi bước nhanh, định bước lên xe nhưng bị Minh chặn tay lại

-Mang kính vào

-Ồ ! ko phải anh ko thích em đeo kính sao

-Nhiều lời, ko mang kính thì ko đi đâu cả

Minh bá đạo ra lệnh, nhìn con nhỏ xinh xắn quá mức tự nhiên khiến anh khó chịu, anh ko muốn ai đc nhìn thấy vẻ dễ thương của Thảo, Thảo là của riêng anh

Minh đưa con nhỏ đến công ty vì dù sao Thảo cũng là bà chủ kia mà, phải cho cô bé biết công việc hàng ngày của chồng mình chứ

-Tổng giám đốc, anh đến rồi à, mọi người đang chờ anh ở phòng họp

Cô thư kí vừa trông thấy Minh thì liền chạy đến, miệng nở 1 nụ cười chào đón, nhưng khi trông thấy người đi theo sao lưng anh thì nụ cười liền biến mất

-cô bé này là ai đây ạ

-Vợ của tôi, trong khi tôi họp cô ấy sẽ ở đây

Minh lạnh nhạt trả lời, rồi quay sang nhìn Thảo

-em ở đây chờ anh, ko đc đi lung tung nghe ko

-vâng, em biết rồi

Thảo chu môi, Minh cứ xem nó là con nít khiến nó bực mình

Nó ngồi trên ghế salong, mắt nhìn xung quanh, vẻ sang trọng khiến nó thán phục, ko ngờ gia đình Minh lại có 1 cơ ngơi đồ sộ như thế này

Tòa nhà cao 15 tầng này là trụ sở chính của tập đoàn Hoàng Thiên, ngoài ra còn ko ít công ty con rải đều khắp cả nước, kinh doanh trên đủ các lĩnh vực

Để lãnh đạo 1 tập đoàn lớn như thế này thì hẳn Minh phải có 1 bản lĩnh lớn và 1 cái đầu sáng suốt

Ngồi đc 1 lúc thì Thảo bắt đầu chán, nó cứ đi qua đi lại

-em thấy chán rồi hả, để chị đưa em đi thăm quan công ty nhé

Cô thư kí của Minh ngọt ngào nói với Thảo, sự ân cần của cô ta đến thật đúng lúc

-Vâng, ngồi 1 chỗ em thấy chán lắm

-Vậy thì đi theo chị, à tên chị là Linh, còn em tên gì

-Em tên Thảo

Con nhỏ nhanh chóng đi theo Linh, đôi chân dài của cô ta cứ bước đi thoăn thoắt khiến con nhỏ đi theo mà mệt cả người

Chợt nó thấy chiếc lắc trên tay Linh rơi xuống, con nhỏ vội nhặt lên

-chị linh, chiếc lắc trên tay chị rơi rồi nè

-ồ cảm ơn em, may quá xem chút nữa thì mất

-hình như chị rất quý chiếc lắc này

-ừ, của tổng giám đốc tặng chị trong lần lần đi công tác cách đây ko lâu đó

Thảo đứng khựng lại, nó nhìn thẳng vào bộ mặt đang mỉm cười đắc ý của Linh

-Em là vợ của anh Minh thì chắc cũng biết tính của anh ấy, luôn galang với phụ nữ và cũng rất trăng hoa

-Lúc anh ấy tặng chị chiếc lắc này, quả thật chị vừa xấu hổ lại vừa vui nữa. Chị chỉ nói vậy thôi em đừng suy nghĩ lung tung nhé, dù sao em cũng là vợ của anh Minh kia mà

Thảo nghe 2 tiếng anh Minh nhào nhoẹt từ miệng Linh phát ra mà chỉ thiếu điều nôn ọe tại chỗ, tưởng nó ko biết cô nàng đang khích đểu nó sao, hổ ko gằm gừ lại cho rằng helokitty chắc

-Chị nói là anh ấy tặng chị trong 1 lần đi công tác có đúng ko

-ừh

-sao mà nhanh vậy, anh ấy mới đi tiếp quản công ty có 3 tháng thôi mà, mà em thấy anh ấy có đi công tác bao giờ đâu, suốt ngày cứ bám dính lấy em, ko chịu rời lấy nữa bước

-thế thì em ko biết rồi, đi công tác đâu có nhất thiết phải đi xa, đi trong ngày vẫn đc mà

Nó nhìn thẳng vào khuôn mặt đc trang điểm cẩn thận của Linh mà cười khẩy, bà già này đúng là muốn làm nó tức chết đây mà

-Nếu có như vậy thì cũng ko thể trách anh ấy đc, vì dù sao anh ấy cũng là đàn ông lại rất đẹp trai tuấn tú nữa, galang với phái nữ cũng ko có gì lạ, điều đấy càng chứng tỏ anh ấy ngoại giao rất tốt

-Em có vẻ tự tin nhỉ, em ko sợ anh ấy có người tình ở bên ngoài sao, với lại nhìn em thế kia liệu có đủ sức hấp dẫn với anh Minh ko

-Dù anh ấy có người tình đi chăng nữa nhưng em vẫn là vợ chính thức của anh ấy, em chỉ thấy tội nghiệp cho cái cô tình nhân bé bỏng đó thôi, chồng em chơi chán rồi cũng sẽ bỏ cô ta thôi, vợ thì chỉ có 1 mà người tình thì thiếu gì chị nhỉ

Mặt Linh trắng bệch vì tức, cô ta nói ko nên lời cứ trừng mắt nhìn nó khiến con nhỏ thấy hã hê vô cùng, hứ tưởng bà đây ngu ngơ đơ qua mặt lắm sao.

- Thôi em phải lên với chồng em đây, ko anh ý lại mong. Dù sao cũng cảm ơn chị đã cho em đc mở mang kiến thức

Nói xong, nó quay người bỏ đi, nụ cười trên môi vụt tắt

Miệng thì nói là về đợi Minh, thế mà chẳng hiểu sao chân lại đi thẳng ra ngoài đường, tức tối giận hờn từm lum con nhỏ cứ lang thang trên đường mãi.

Mà việc gì nó phải tức nhỉ, nó với Minh có là gì đâu kia chứ, kết hôn cũng chỉ là hình thức, anh ta có trắng gió mây mưa gì ở bên ngoài thì có can gì đến nó. Tức làm gì ko biết

Hứ, tặng lắ cho thư kí à

Ồi giới, tặng ai thì kệ anh ta, ko đc tức ko đc tức ... nào !

Thảo hít 1 hơi thật sâu cổ dần cơn tức giận xuống nhưng ko đc, nó đang cần 1 cái gì đó để xả cơn tức này thế là bất kể nó đang mặc 1 bộ váy rất ư là thực nữ, con nhỏ liền thẳng chân đá cục đá bên lề bay vèo lên không trung, chỉ tiếc thay cục đá đó lại rất biết chọn nơi để hạ cánh

Chiếc xe hơi đậu gần đó bỗng rú còi inh ỏi, và tất nhiên chủ nhân cũng từ trong nhà bay ra xã 1 tràng

-@#%\$%^&%%^* . đưa khốn nào ném đá vào xe ông

-Tao mà bắt đc mày thì tao bầm xác mà vứt cho chó ăm !@#%\$%^&%%^*^&^

Chết chữa, khi ko lại rước họa vào thân, lần này thì nó tiu chắc rồi chủ nhân của chiếc xe đẹp đẽ kia chắc chán yêu xe hơn cả vợ ý chứ

Người đàn ông quắc mắt nhìn nó. Hiện tại bây giờ trên cái vỉa hè rợp bóng cây chỉ có nó đang đứng ngẩn tò te, thế thì nó là đối tượng tình nghi số 1 rồi < thủ="" phạm="" lun="" ý="" chứ="" >

- là mày, con nhóc khốn kiếp

Nuốt ực 1 cái, tim đập liên hồi trong lồng ngực, Thảo cảm nhận chân nó đang nhũn ra, đang ko biết phải làm thế nào thì 1 bàn tay mạnh mẽ kéo nó đi

-chạy đi, đứng đó làm gì

hơ hơ, anh hùng nào cứu mỹ nhân đây ta, mà sao cái dáng này nhìn quen thế, cả bộ vest cũng quen lun, hình như mới sáng nay ...

chạy đc 1 quãng thì nó giăng tay ra, cú gạt người thở hồng hộc

-chú chạy vừa thôi, có ai đuổi theo nữa đâu, chân cháu sắp gãy lun rồi nè

-hừ, còn dám nói nữa, tại ai chứ

Minh cũng mệt đứt hơi, anh đưa tay nới lỏng cà vạt rồi thuận tay cởi luôn cái áo vest, đang cuối mùa thu tiết trời dịu nhẹ nhưng chạy giữa đám đông thế này thì thật đúng là điên

-sao chú lại theo cháu, chẳng phải chú đang họp sao

-hừ, tự ý bỏ đi rồi còn hỏi han gì, đã bảo ngồi yên đợi mà ko nghe, tội này ko thể tha đc

Nhìn mặt Minh hầm hè, tự dưng cơn tức lúc nãy trào lên, con nhỏ liền bĩu môi

-chú còn chẳng mong cháu biến cho khuất mắt để thoải mái tò te với cái cô thư kí xinh như hoa kia ấy chứ

-nói lảm nhảm gì thế hả - Minh trừng mắt nhìn con nhỏ

-còn tặng lắ cho người ta nữa, tình quá đi

Đúng là nhện ko đc, tiếng nói của nó có đến 99% là mĩa mai, đang định quay người bỏ đi thì 2 vai của nó liền bị túm chặt

-đi theo anh

Minh vẫy 1 chiếc taxi rồi bá đạo ép nó vào trong

-buông ra, anh làm cái gì thế hả

-đến khách sạn Thiên Hưng – Minh lạnh lùng nói rồi quay sang nhìn con nhỏ cười gian xảo

-đến nơi em sẽ biết, anh trừng phạt em như thế nào

- aaa anh làm gì vậy mau buông ra

- ko buông, muôn la hét thì cứ việc

Vừa đến cửa khách sạn, Minh đã vác con nhỏ lên vai chỉ vì dọc đường nó ko ngừng la hét, đến nơi thì ko chịu xuống buộc anh phải dùng biện pháp này, hơi ê mặt nhưng anh mặc kệ

đến quầy lễ tân anh nói cụt lủn

- phòng 412

mặc cho bao ánh mắt nhìn, con nhỏ vẫn không ngừng la hét, giãy dụa cho đến khi Minh đặt nó nằm xuống giường

Lưng vừa đặt xuống giường thì nó liền tức giận ngồi bật dậy, nhưng Minh lại nhanh chóng nhấn nó nằm xuống rồi lách người nằm đè lên nó, 1 tay chống lên giường tạo khoảng trống giữa 2 người, miệng anh nở 1 nụ cười mê hoặc

- tiểu nha đầu, có phải em đang ghen

- ghen, ai ghen ... anh mau tránh ra

cảm nhận đc nguy hiểm thoát ra từ người Minh, con nhỏ gào lên cố che đậy sự hoảng sợ, cố sức đẩy Minh ra, mặt nó nóng bừng lên vì sự tiếp xúc quá gần với anh

- còn ko phải sao, em ghen với thư kí của anh

- vớ vẩn, anh uống nhầm thuốc hay sao mà nói vậy, ai thèm ghen chứ, anh mau ngồi dậy cho đàng hoàng

Vừa sợ vừa tức, thế là nó ko ngừng cựa quậy dưới người anh, cố tìm cách khoát thân nhưng Minh lại ko hề cho nó 1 cơ hội trốn thoát

- Đừng động dậy. Không ai nói với em rằng khi ở dưới đàn ông thì không được động dậy lung tung sao?- Minh khàn tiếng nói.

chết, chết thật rồi, phen này thì tiêu đời rồi,nó chỉ cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, giống như trong lồng ngực nhảy ra, ngay cả thở cũng không dám, cơ thể cứng lại ở đó ... ko lẽ a a a nó ko dám nghĩ tiếp, đánh ực 1 cái nó run giọng nói, mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt đang lăm lăm tỏ vẻ mê hoặc của Minh

- chú ... định làm gì chú đã .. hứa ...

Minh thu hết dáng vẻ thẹn thùng của con nhỏ vào trong đáy mắt, sắc mặt ửng hồng nhát gan của nó càng dụ hoặc làm anh thêm cuồng nhiệt,anh bá đạo áp lấy đôi môi đỏ mọng của Thảo, lấy hôn bịt miệng

“ A...” Thảo hai mắt mở to trừng trừng . Đáy lòng nó không ngừng kêu rên

Nó dùng hai tay đánh vào ngực Minh nhưng không thể lay chuyển mấy may, chỉ có thể hoàn toàn đón lấy nụ hôn để mặc lưỡi anh nóng bỏng câu cuốn lấy nó. Một cảm giác dây dưa, cay cay làm tim nó cảm động, đập loạn nhịp và chân có chút mềm đi...

Minh vươn tay một cái, nắm lấy đôi tay nhỏ bé đang làm loạn của Thảo, làm nó không thể động dậy, rồi đột nhiên anh dứt môi ra khỏi môi nó, cười tinh quái

- còn nói là ko ghen, mà ghen tức là yêu

Mặc kệ con nhỏ mở to mắt nhìn, anh lại cúi xuống hôn tiếp

Tim đập liên hồi, đầu óc bắt đầu mụ mị, nụ hôn cuồng nhiệt của Minh đang cuốn nó đi theo từng đợt sóng, quên cả phản kháng, nó chỉ còn cách chờ đợi đón nhận sự nhiệt tình ấy. Đôi tay anh ta như có ma lực, đi đến đâu kích thích da thịt nó đến đó

Sự tiếp xúc giữa hai người càng ngày càng nóng bỏng, trong lúc mơ mơ màng màng, Thảo cảm giác được tay Minh đang dao động trên người nó, chạm đến chỗ nào cũng khiến nó cảm thấy như đang bị lửa thiêu đốt.

Đầu óc vang lên từng hồi chuông cảnh tỉnh, từng tế bào của nó cố gắng kháng cự lại dù cả người đang dần rơi vào tay giặc, dùng tia lý trí cuối cùng còn sót lại đẩy tuần nam đang đè nặng người nó ra : “Không được...”

- reng reng

tiếng chuông điện thoại vang lên làm Minh bừng tỉnh, vội buông Thảo ra anh tự trách mình đang làm chuyện ngu ngốc, chẳng phải anh đã hứa với Thảo là sẽ ko đụng đến cô ấy kia mà, thế mà chỉ trong 1 phút ko thể kiềm chế ...

- alo, bà ạ

- ...

- vâng Thảo đang đi cùng cháu

- ...

- cháu sẽ đưa cô ấy về ngay ạ, bà yên tâm

Quay sang nhìn khuôn mặt đỏ bừng, đầu tóc rối bù của con nhỏ khiến Minh cảm thấy tội lỗi đầy mình, anh nhỏ giọng

- anh sẽ đưa em về

Hơi bất ngờ vì hành động của Minh, nó ko nói gì chỉ im lặng đứng lên ... ko hiểu sao nó lại cảm thấy đôi chút thất vọng ... hix xấu hổ quá đi mất, ko lẽ nó đã yêu Minh rồi

cả 2 im lặng bước ra đại sảnh của khách sạn thì Minh bất ngờ dừng lại, mắt anh nhìn đắm đắm vào người phụ nữ trước mặt

Một khuôn mặt được trang điểm kĩ càng để che đậy những dấu tích của thời gian bắt đầu hình thành trên khuôn mặt cô gái lạ

Một chiếc váy ngắn màu huyết dụ đc khoát lên thân hình thon thả, miệng nở 1 nụ cười khinh bạc, cô ta ung dung bước đến gần Minh

- lâu quá ko gặp, trông anh vẫn phong độ như xưa nhỉ

Minh hừ nhẹ , khuôn mặt lại phủ kín băng giá, ném cho cô ta cái nhìn khinh bỉ anh quay lại nắm lấy tay Thảo kéo đi

22. Chương 22

Suốt cả chặng đường về Minh ko hề nói 1 lời, khuôn mặt đầy vẻ lạnh lùng chết chóc, nhìn anh giống như 1 quả bom nổ chậm có thể nổ tung bất cứ lúc nào nếu có ai đụng vào

Dù thắc mắc về thái độ của Minh nhưng Thảo ko dám mở miệng hỏi, mặc dù nó rất tò mò về cô gái đó nhưng lá gan của nó chưa đủ lớn để chọc giận Minh

Lại còn chuyện lúc nãy nữa chứ, thật ra đối với nó anh có tình cảm như thế nào, tại sao cứ bắt nó phải nhận là mình đang ghen, lại còn ... chỉ nghĩ thôi cũng đã khiến nó đỏ hết cả mặt

Đang trên đường trở về nhà thì bất chợt Minh ngoặt tay lái khiến nó hơi hoảng

-chú định đi đâu vậy, sao ko về nhà

-đã lâu em ko về nhà nhỉ, về thăm mẹ 1 lát chắc ko vấn đề gì chứ

Mở to đôi mắt nhìn Minh, nó thật sự ko tin vào tai mình nữa, sống mũi tự nhiên thấy cay cay

Giọng nó run lên vì xúc động

-có thật ... là về nhà ko

-Ừ

Minh dịu dàng đáp lại

Chiếc BMW đen trùi trùi dừng choán hết 1 mé đường

Một cô bé khuôn mặt còn đọng lại giọt nước mắt nhưng miệng lại nở nụ cười hạnh phúc đang chạy nhanh về phía ngôi nhà cũ kĩ

Một người đàn ông đứng khoanh tay lặng lẽ nhìn theo cô bé bằng đôi mắt dịu dàng

-Mẹ ơi, mẹ !!!

Tiếng con nhỏ vang vọng khắp ngôi nhà, nó chạy từ phòng khách đến phòng ăn nhưng ko thấy bóng dáng bà Liên ở đâu hết

Kỳ lạ, mẹ nó ko bao giờ đi khỏi nhà mà lại để cửa như thế này, có lẽ nào ...

Thảo chạy ra vườn sau, hi vọng mẹ nó đang ở đó nhưng cũng ko tìm dc bà. Nó đã mong dc gặp mẹ trong ngôi nhà thân yêu, dc bà ôm ấp, dc thủ thỉ với bà bao nhiêu chuyện, thế nhưng mẹ nó đã đi đâu ?

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu nó, con nhỏ chạy ra sân trước định qua ngôi nhà cũ của “ông chồng”, nhưng bàn chân nó khựng lại khi trông thấy người đàn ông với mái tóc muối tiêu đang đứng bên kia đường, mắt đăm đăm nhìn về phía ngôi nhà. Con tức giận trong lòng nó trào lên

-Ai cho phép ông đến đây !!!

Người đàn ông giật mình nhìn nó

-Kìa Thảo, ba chỉ ...

-Ông im đi, ông ko phải ba tôi

Mắt ông kiên thoảng sa sầm xuống nhưng ông vẫn dịu dàng

-Thảo, hãy nghe ba nói có dc ko, ba chỉ muốn đến thăm mẹ con con thôi mà

-Ông đi đi, ở đây ko hoan nghênh kẻ bội bạc như ông, mẹ tôi lại càng ko muốn gặp ông

-Thảo ...

Bao nhiêu cảm xúc trong lòng dâng trào khiến nó ko thể bình tĩnh dc, tại sao ông ta có thể mặt dày trở về đây tìm mẹ con nó, trong khi 10 năm trước ông ko hề xuất hiện. Nỗi đau đớn khiến nó ko còn biết mình đang làm gì.

Nó chạy về phía ông, cố sức đuổi ông ta đi, nó thật sự ko muốn gặp lại ông ta, càng ko muốn mẹ nó vì sự xuất hiện của người chồng này mà đau khổ

-Thảo, con đừng như thế ... ba ...

-Ông im đi, nếu ông còn ở đây thì đừng trách tôi ko nể mặt

-Thảo ... lần này ba trở về là muốn mẹ con tha thứ cha ba, ba đã hối hận lắm rồi, bao năm qua chưa lúc nào ba quên 2 mẹ con con ... bây giờ ba đã có tiền ... ba chỉ mong bù đắp cho 2 người ... con đừng nhẫn tâm như thế mà Thảo

-Hừ ! bù đắp, ông nghĩ chúng tôi cần những thứ đó sao

Mắt vẫn lên những tia đỏ căm hận, nắm chặt bàn tay đến trắng bệch, toàn thân nó run lên vì xúc động, nó nhìn khuôn mặt chết lặng của ông mà lòng quặn lên

Chợt 1 vòng tay ôm chầm lấy nó từ phía sau, mang theo tất cả những yêu thương ầm ập

-Thảo, em đừng như vậy nữa, nếu ko muốn gặp ông ta thì chúng ta về, đừng tự hành hạ bản thân như thế

Minh thì thầm bên tai nó, như là vuốt ve như là chia sẻ, vòng tay anh ầm ập khiến nước mắt nó trào ra ...

-Tôi ko biết ông là ai, có quan hệ gì với vợ tôi, nhưng dù thế nào tôi cũng ko muốn ông làm tổn thương cô ấy. Tốt hơn hết ông nên rời khỏi đây.

Ông Kiên nhìn sững vào Minh, người này chẳng phải là Hoàng Thiên Minh, ông chủ của tập đoàn Hoàng Thiên đó sao, nhưng tại sao lại thân thiết với con gái ông như thế ... “ vợ tôi “ ...

-Cậu là ...

Phớt lờ ông ta, Minh dìu Thảo về xe, anh biết con nhỏ đang phải cố gắng kiềm chế nếu còn ở lại đây, anh sợ Thảo sẽ ngã khụy như lần trước, nhìn phản ứng đầy kích động của Thảo khi gặp người đàn ông kia, anh chợt thấy lo lắng.

khuôn mặt ráo hoảnh nhưng đôi môi mím chặt đến bật máu con nhỏ cố bước xuống xe nhưng chân nó mềm nhũn ko còn sức lực đến mức Minh phải bế nó vào nhà

...

nhẹ nhàng đặt nó lên ghế, Minh ko nói gì chỉ im lặng nhìn nó

-Cháu yếu đuối quá phải ko chú ... cháu cứ tưởng khi gặp lại ông ta cháu sẽ ko có cảm giác gì ngoài thù hận ... nhưng tại sao cháu lại thấy đau đến vậy ...

-Ông ấy là cha cháu, 1 người cha mà cháu từng tôn thờ ... 1 người đàn ông chỉ biết làm lưng vắt vĩa để nuôi sống cả gia đình ... dù như thế nhưng chưa bao giờ ông ấy than thở dù chỉ 1 lời ... ông ấy rất yêu mẹ ...

-Gia đình cháu tuy nghèo ... nhưng rất hạnh phúc ... nhưng

giọng nó nghẹn lại, nước mắt tuôn ra theo từng lời nói, miệng nó cố cười nhưng sao nó chỉ thấy vị mặn đắng ở đầu lưỡi ...

-Ông ấy ...

-Đừng nói nữa !

Minh vội ôm lấy Thảo, nhìn con nhỏ đau khổ như thế thật sự anh ko chịu đc, nhưng anh cũng ko biết phải làm sao, chỉ có thể cho con nhỏ mượn bờ vai này để dựa vào.

Để con nhỏ khóc 1 lúc anh mới nhẹ nhàng trêu chọc nó

-Cứ khóc đi, nhưng mà khóc xong rồi thì phải đền áo mới cho anh đây

-Biết rồi !

Đang khóc ngon lành, tự nhiên nghe Minh nói thế nó vừa xấu hổ vừa buồn cười, mà quả thật chiếc áo sơ mi của anh ướt đẫm nước mắt nó cả nước mũi nữa < he=“” he=“”>

Để im cho anh nhẹ nhàng lau dòng nước mắt, nó tự hỏi đâu mới thật sự là con người thật của anh, có lúc anh lạnh lùng khắc nghiệt, rồi cũng có lúc đùa giỡn vô tư, nhưng hiện tại sao nó lại thấy anh dịu dàng đến thế.

-Làm gì mà nhìn kỹ thế, chảy cả nước miếng rồi kìa

Minh đưa tay cổ lên trán nó 1 cái đau điếng

-Đau, chú kì quá tự nhiên đánh người ta

-Sao ! lại muốn khóc nữa hả, đồ mıt ướt

-Ko thềm, mắt công chú lại đòi cháu đền 1 cái áo nữa

-Ra thế, nhưng mà áo này mắc lắm đền nổi ko.

-Bao nhiêu mà mắc

-Có 400 USD à – Minh nháy mắt chọc nó

Nghe con số 400 USD nó tá hỏa, 400 ngàn đã thấy mắc rồi

-Chú là đồ lừa đảo, cái áo 400 ngàn thì có

-Ko tin hử, hay là muốn chạy tội đây nhóc

-Xí, hok thềm, coi chừng chú mua đồ bị hớ đấy, áo này 200 ngàn cũng ko ai thềm mua

-Ko nói nhiều, bữa sau cho nhóc đi mua thử xem 400 ngàn hay 400 USD thì biết liền chứ gì. Mà này mít ướt, đi rửa mặt đi nhìn nhóc bây giờ giống con chuột chết quá ha ha

-Chú là cái đồ đáng ghét mà, ko chơi với chú nữa

Ông chú râu kì cục, lúc nào cũng chọc ghẹo nó đc. Ko thềm nói chuyện với Minh nữa, nó giận dỗi đứng lên nhưng liền bị Minh giữ lại

-Này, sau này chỉ được khóc khi có anh bên cạnh thôi đó, nghe chưa !

Hơi bất ngờ vì câu nói của Minh nhưng nó cũng gật đầu. ko hiểu sao lại thấy thoải mái khi ở bên cạnh anh, dường như mọi gánh nặng đè chặt nó đều ðc trút hết ra ngoài.

Cúi đầu tránh cái nhìn nồng nàn của anh, tự dưng nó thấy 2 má nóng bừng, 1 cảm giác khó tả nảy sinh trong lòng nó

23. Chương 23

Hôm qua ko gặp được mẹ khiến nó buồn hiu hắt. chủ nhật mà nó chỉ ngồi im trong nhà thần thờ nhìn ra ngoài, cho đến khi chiếc xe quen thuộc của Minh dừng ở cổng

-Thảo ! em xem ai đến nè

Minh bước đến và đi bên cạnh anh ko ai khác chính là bà Liên

Vừa nhìn thấy bà nước mắt bỗng dưng trào ra, nó lao tới ôm lấy bà. Người mẹ thân yêu của nó, từ khi nó đi lấy chồng chưa một ngày nào nó không nhớ mẹ

-Mẹ ơi ... huhu

-Cái con bé này, khi nào cũng giống cái vòi nước, lúc nào cũng khóc được – bà Liên mắng yêu đứa con gái

-Hôm qua mẹ đi đâu, con tìm mẹ mà ko thấy

-Biết rồi biết rồi, khổ quá. Có chồng rồi mà cứ như đứa con nít. Cô định đứng đây khóc hoài cho người ta cười cho à

-Kệ người ta, ai muốn cười thì cứ cười

Nó lì lợm ko chịu buông mẹ ra cho đến khi nhìn thấy Minh đứng bên cạnh mà người cứ run lên vì cố nén cười.

Đỏ mặt vì quá xấu hổ, nó ngượng anh 1 cái thật dài rồi nắm tay bà liên vào nhà

-ồ bà thông gia, lâu quá ko gặp bà rồi

Bà Lan niềm nở cầm tay bà Liên, nhìn 2 người cứ như thể tri kỉ lâu năm

-bà dạo này vẫn khỏe chứ, con bé Thảo nhà tôi ko làm gia đình phải phiền lòng điều gì chứ

-ồ ko có đâu,Thảo rất ngoan, tôi rất mừng vì thằng Minh lấy đc cái Thảo, nhờ có Thảo mà thằng Minh mới được như bây giờ

-Bà cứ khách sáo, Minh vốn là người tốt, con bé nhà tôi tốt số lắm mới lấy được cậu ấy đó chứ

2 người phụ nữ cứ người tung kẻ hứng, chê con mình khen con người khiến 2 nạn nhân chỉ biết ngậm ngùi im lặng.

Đến tối, sau khi dùng bữa xong bà Lan mới chịu để 2 con Thảo ở riêng với nhau, nếu không có Minh giúp đỡ thì có lẽ bà vẫn còn muốn nói nhiều lắm. Bà Lan cứ khi nào vui thì cứ thao thao bất tuyệt hoài

-Hôm qua mẹ đã đi đâu vậy

-Mẹ qua nhà thằng Minh dọn dẹp chút, nó không ở nhà đó nữa nhưng cũng không thể để không cho bụi bám hoài được

-Vậy mẹ có ... gặp ... ông ta

Thảo ngập ngừng, nó sợ bà đã trông thấy hết tất cả mọi chuyện

-Gặp ai chứ

-Thì hôm qua ... chẳng lẽ mẹ không biết à

-Cái con bé này, con nói chuyện gì mà cứ lấp lửng vậy, hôm qua con đến lúc nào mẹ con không biết, thì còn gặp ai nữa chứ

Nghe mẹ nói vậy, nó liền thở hắt ra, bao nhiêu lo lắng trong lòng đều bay đi hết. Vậy là bà không gặp ông ta. Để bà không nghi ngờ, nó liền lảng sang chuyện khác

-Cũng không có gì đâu ạ, mà mẹ đi mà không chịu khóa cửa gì hết, lỡ có trộm thì sao

-Nhà mình có gì cho nó trộm đâu, con lo gì. Mà dạo này con thế nào ... cậu Minh đối với con tốt chứ hả

-Vâng, chú ấy đối với con rất tốt ạ.

-Ừ, nhưng 2 đứa không xây ra chuyện gì chứ, đừng quên 2 đứa chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thôi đấy

Vợ chồng trên danh nghĩa, phải nó đâu dám quên nhưng nó sợ nếu cứ như thế này thì sẽ có 1 ngày nó phải lòng ông chồng hờ của nó mất.

-mẹ à, nếu có 1 ngày ông ta quay lại ...

-ai chứ - bà liên nhíu mày khó hiểu

-thì ... bà

-ôi cái con bé này, nghĩ gì mà xa xôi thế, nếu ông ấy có quay lại thì đã quay lại từ lâu lắm rồi, có lẽ ông ấy đã quên mẹ con mình rồi.

Bà Liên cười buồn, trong thâm tâm đã từ lâu bà đã không còn hi vọng về ngày đó nữa rồi

-thôi con ngủ đi, cũng trễ rồi mẹ về đây

Thấy bà đứng lên, nó vội nín lại

-mẹ ... !

-sao hả ?

-cho con ôm 1 cái

-con gái lớn rồi mà còn không nhẽo

Bà nhăn mặt nhưng cũng giang rộng vòng tay ôm lấy đứa con gái bé nhỏ. Dù không nói ra nhưng bà biết Thảo muốn che giấu điều gì

24. Chương 24

hức dậy trên ghế sofa Minh thấy cái cổ của mình như sắp gãy làm 2

Nghĩ cũng thật buồn cười có ai như anh không chứ có giường ấm nệm êm mà ko đc xài lại phải nằm trên ghế suốt mấy tháng trời, chung quy cũng tại cái đứa con gái đang ngủ khò không biết trời trăng mấy gió kia.

Bước đến gần, anh nhìn cô vợ trẻ con của mình đang cuộn tròn người như con mèo nhỏ, khuôn mặt khả ái đang say giấc nồng, khuôn mặt đó đã in sâu vào trái tim anh từ lúc nào

Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đôi rèm mi trên mặt con nhỏ, không thể không nhớ lại ngày hôm đó trước cửa nhà khi Thảo ngẩng đầu nhìn anh, chính đôi mắt này đã nhìn thẳng vào Minh, ánh mắt trong vắt, ngây thơ xuyên thẳng vào sâu tận cùng trái tim anh, giống như định mệnh đã sắp sẵn, từng ngày trôi qua anh nhận ra rằng phần đời còn lại của mình không thể ko có Thảo.

....

Khoác lên mình bộ vest sang trọng đắt tiền Minh bước xuống lầu chào bà nội rồi lên xe đi làm

hôm nay anh có 1 cuộc họp quan trọng với đối tác, bản hợp đồng này nếu thành công thì sẽ mang lại 1 khoản lợi nhuận khổng lồ cho cả 2 bên. Tiền ai chả thích nhưng kiếm tiền thì quả thật không đơn giản nhất là phía đối tác đang ngập ngừng chưa đưa ra quyết định, cũng có thể họ ko tin tưởng vào 1 người trẻ tuổi như anh, nhưng ko sao anh tự tin rằng mình đủ khả năng thuyết phục được bọn họ.

Phía đại diện công ty anh đã đến đầy đủ chỉ còn đợi bên công ty kia đến

1 khoảng thời gian nín lặng

Cánh cửa phòng họp bật mở, người đầu tiên bước vào khiến trái tim anh như vừa rút xuống vực sâu tăm tối. người đó ko ai khác chính là Thu Hương

.....

-Chết rồi, huhu chú ơi làm sao đây

Vừa thấy Minh đứng ở cổng trường, nó liền bù lu bù loa như 1 đứa trẻ

-Có chuyện gì mà cái mặt méo xẹo thế

-Hix sắp thi học kỳ mà cháu nghĩ học nhiều quá, giờ ko biết phải làm sao nè, phen ày thì cháu tiêu

Nén cười vì cái giọng điệu ko thể thâm hơn của Thảo, Minh vờ nhăn mặt

-Học hành vậy đó hả, con bé này đúng là càng ngày càng hư

-Chú còn nói nữa, tại chú hết đây. cháu mà bị double thì cháu sẽ tính cả vốn lẫn lãi với chú

Nó chống nạnh hất mặt lên thách thức, nhưng đáp lại nó chỉ là cái lắc đầu của Minh

-học hành ko đành hoàng lại còn đồ lỗi, nhóc càng ngày càng xấu tính

-hừ, lúc trước cháu là học sinh xuất sắc đấy, tại chú mà cháu phải nghĩ học liên miên, giờ bài vở cháu ko hiểu gì hết nè

Ngồi trên xe mà mắt nó cứ dán vào trang sách, thời gian đối với nó bây giờ còn quý hơn vàng, chỉ 1 tháng nữa là thi học kỳ thế mà nó lại nghĩ học quá nhiều. bây giờ chẳng khác nào bơi trong biển bài tập

-về nhà rồi xem, làm như ngày mai thi ko bằng, mà nếu ko đc thì muốn gia sư – Minh vừa lái xe vừa cắn nhai

-thôi, muốn gia sư tốn tiền lắm

-sao cũng ko đc, giờ muốn sao đây

-chú, bài này giải như thế nào

Con nhỏ bất ngờ đưa quyển sách ra trước mặt Minh, nó quên mất là anh đang lái xe và hậu quả là nó nhận ngay 1 tràng nhức óc

-có biết đang lái xe ko hả, thiệt là ko biết sợ là gì hết, đừng nói là thi học kì coi chừng côm cũng ko có mà ăn đầu nhóc

-xin lỗi – nó ù xù – nhưng chú ko biết làm đúng ko

-hừ. có bấy nhiêu mà làm khó đc Minh này sao

-là chú nói đấy nhá, chú phải giúp cháu làm bài tập đấy

Thảo hý hững ra mặt, he he ko ngờ nó lại kiếm đc gia sư tại nhà lại ko tốn tiền nữa, ông chú râu chắt cũng ko đến nỗi nào. Dù sao cũng tốt nghiệp đại học kia mà, nhưng mà liệu có trông cậy đc vào ông này ko nhĩ, ông cũng ra trường lâu rồi mà

Kết quả là nguyên buổi tối, nó học với Minh mà trán nó muốn nứt ra vì bị anh cốc cho sưng vù. Hix đã man tàn bạo vô nhân đạo. người ta ko hiểu mới hỏi, mà hỏi thì ông trả lời nhưng lại phải nhận 1 cú ong đầu. oa oa thật là sai lầm khi chọn chồng làm gia sư, tiết kiệm thì tiết kiệm đó nhưng bị thiệt hại nhiều quá.

25. Chương 25

-tổng giám đốc, có người muốn gặp anh

Linh nhẹ nhàng bước đến, miệng nở 1 nụ cười ko thể ngọt hơn nhưng đáp lại cô nàng chỉ có âm thanh khô khốc

-có hẹn trước ko

-dạ, cô ta nói là người quen của anh

-ko có hẹn thì ko tiếp, cô làm thư kí bao lâu rồi hả đến nguyên tắc này cũng ko hiểu sao

Minh bất ngờ quát lên khiến Linh giật bắn cả mình, mặt tái mét. Làm việc với Minh quả thật quá căng thẳng, đến thở cũng ko dám thở mạnh.

-chị ấy ...

-Minh, anh nóng quá rồi đấy

Từ nóng giận chuyển sang ngạc nhiên rồi lại nóng giận, người con gái vừa bước vào khiến tim anh nhói lên từng cơn, cái tên khắc sâu vào tim anh 1 nỗi hận thù cay đắng, 1 nỗi đau ko thể xóa nhòa : Thu Hương

Anh gần từng tiếng và ko kém phần mỉa mai

-cô còn dám mặt dày trở lại nơi đây sao ! tôi tưởng cô phải ngoan ngoãn ở nhà làm phu nhân của Tô đại gia chứ

Thu Hương mỉm cười cố tỏ ra vẻ điềm nhiên

-em đến thăm anh cũng ko được sao, dù sao chúng ta cũng từng là người yêu kia mà vả lại còn là đối tác làm ăn nữa đấy

-cô biến đi trước khi tôi đá cô ra khỏi đây

-anh vẫn nóng tính như xưa nhĩ, nói chuyện thì cộc cằn ko coi ai ra gì

Hương tự nhiên ngồi xuống ghế cứ như thể đây là nhà mình, phớt lờ bộ mặt đang bùng bùng sắc giận của Minh, cô điềm nhiên cầm ly trà lên

-lâu mới gặp lại thế mà anh lại đối xử với em như thế, dù ko thể làm người yêu nhưng vẫn là bạn kia mà
-nói hay lắm

Minh nhếch mép, đúng là đồ trợ trên mà cô ta có như thế thì mới xứng với lão Tô bề kia chứ

-hôm gặp anh ở khách sạn, xem chút nữa ko nhận ra anh đấy, nhìn anh khác quá, cái vẽ phong lưu lãng tử của anh đâu hết rồi, mà cái cô bé theo sau anh là ai thế

-ko liên quan đến cô, nếu cô đến vì công việc thì xin lỗi tôi tôi ko muốn bàn chuyện làm ăn với cô, còn nếu đến để khích tướng nhau thì cửa ở kia mời cô đi cho

-anh đừng có hết lần này đến lần khác đuổi em đi như thế chứ. Anh tỏ vẻ bất cần như thế sẽ khiến em đau lòng đấy

Hương đến gần, bàn tay thon dài của cô ta trượt trên áo vest của Minh, ánh mắt đưa tình đầy đưa cổ quynh rũ anh

Vẫn ngồi im trên ghế nhưng cảm giác buồn nôn khiến anh chỉ muốn 1 phát sút cô ta ra ngoài

-cô quả thật vô liêm sỉ hơn tôi nghĩ đấy Hương.

-Vô liêm sỉ hay không thì em cũng sắp trở thành đối tác quan trọng của anh đấy Minh, anh mà cứ như thế sẽ khiến em suy nghĩ lại về vụ làm ăn này đấy

Ném cho cô ta cái nhìn khinh bỉ, anh đứng lên phui phui chiếc áo cứ như thể nó bị cô ta làm bẩn vậy, hành động đó khiến Hương đỏ mặt tức tối. Anh mỉm mai, đẩy mắt ánh lên tia nhìn âm lãnh

-Muốn hay ko thì tùy cô, còn với tôi thì kể từ khi cô tham gia vào bản hợp đồng này tôi đã chẳng còn hứng thú với nó nữa rồi

-Anh ...!

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng tức giận của Hương anh nhếch mép cười.

Đành rằng đấy là 1 phi vụ làm ăn lớn nhưng khi biết cô ta là người đứng ra quyết định thì anh đã biết đây ko phải là 1 cuộc giao dịch thông thường, chắc chắn có 1 âm mưu nào đó và ko thể ko kể đến sự góp mặt ánh đại gia Tô

2 bên nhìn nhau gườm gườm, không khí căng thẳng đến nghẹt thở. Nếu ko có tiếng chuông điện thoại của Minh thì có lẽ anh sẽ ko nhân nhượng mà tổng khứ cô ả đi

- alo, gì đây nhóc

- ...

trời ạ, có thể mà ko giải đc à

Minh vừa nghe điện thoại vừa cầm bút hí hoáy viết, hoàn toàn ko để ý đến khuôn mặt sùng sốt của Hương, cô hoàn toàn ko thể tin vào tai mình nữa. cái giọng nói ôn nhu, dịu dàng kia thật sự là của Minh sao, anh từ trước đến nay luôn cộc cằn, đối với chính Hương dù từng là người yêu cũ, anh cũng chưa bao giờ đối với cô như thế. Sự thay đổi của Minh khiến cô tò mò muốn biết, cái người đang nói chuyện cùng anh là người như thế nào có thể khiến anh quan tâm đến thế.

-Này cô! Nếu không phiền thì cô làm ơn ra ngoài và đóng dùm cánh cửa

-Anh ... được lắm

Thu hương tức nghẹn ngào xoay lưng bước ra ngoài, cô cũng ko quên ném cho Minh cái nhìn căm tức, nhưng Minh nào có thêm để ý, anh còn đang mải mê giải bài tập vật lý cho ai đó, mãi cho đến khi cánh cửa bị đóng sập 1 cách thô bạo anh mới ngẩng đầu, khóe miệng nhếch hơi nhếch lên

26. Chương 26

Tâm tình sáng nay của Thảo ko được tốt, con nhỏ đến trường với cái mặt đờ đờ sát khí. Vì sao ư? Chung quy tất cả đều cho ông chồng kiêm gia sư của nó gây nên

Sáng nay khi vừa mở mắt, khuôn mặt đầu tiên nó nhìn thấy là của Minh, hơi giật mình 1 chút vì khuôn mặt tuấn mĩ đang say ngủ khiến người khác phải chảy nước miếng của anh, nó đang thăm mắng bản thân háo sắc thì bang hoàng nhận ra bản thân đang bị anh ôm cứng ngực, cả 2 đứa đang nằm trên giường, đắp chung 1 cái chăn

Con nhỏ thét lên 1 tiếng kinh hoàng rồi sau đó ra sức mắng chửi, nhưng đáp lại nó là thái độ thờ ơ khiêu khích của Minh

“ôm nhóc ngủ giống như ôm bao cát vậy, ko thoải mái chút nào. Với lại tại ai mà bốn thiếu gia đây mấy tháng liền phải nằm so pha, phải làm gia sư miễn phí, lại còn phải bế ai đó ngủ gật lên giường nữa, thật đúng là tiểu ô quy ko biết tốt xấu”

Càng nghĩ càng thấy tức, ông chú dám xem nó là bao cát hừ hừ ... đúng là ko thể tha thứ được. nhưng nghĩ đến những lúc Minh thức khuya cùng nó giải bài tập, rồi ngủ trên xô pha thực sự khiến nó cảm thấy có chút ko đành lòng

Đang chuẩn bị đi canteen ăn cơm, ngẩng đầu lên nó lại phát hiện cách đó không xa có mấy nam sinh đang áp sát 1 nam sinh khác từ phía sau, có vẻ như sắp thanh toán cậu bạn đeo kính xấu số đó

Thảo ko kìm được đi theo, bình sinh nó ghét nhất cái trò ỷ đông hiếp yếu này, con nhỏ hô to khi thấy 7, 8 nam sinh bắt đầu vung tay vung chân

-Này dừng tay, các người đang làm gì đấy?

Tiếng Thảo vang lên khiến bọn chúng hướng ánh mắt phần nộ về phía nó

-Con ranh, bớt lo chuyện người khác đi.

Một thằng nam sinh hung tợn đe dọa. Nhưng con nhỏ đâu có vừa, nó lớn tiếng uy hiếp

-Các người sao lại hiếp đáp bạn học như vậy, mau thả bạn ấy ra bằng không tôi sẽ đi nói với thầy giám thị
Bọn chúng nhìn nhau lộ vẻ thiếu kiên nhẫn

-Bọn mày mặc xác con nhỏ đó, mau giải quyết thằng nhóc cho xong đi

Giọng nói thâm trầm quen thuộc từ phía sau đám nam sinh vang lên khiến Thảo giật mình, nó chưa kịp định thần thì đã thấy Duy từng bước đến trước mặt nó. Kể từ lần trong bệnh viện, đến bây giờ Thảo mới gặp lại cậu. Vẫn khuôn mặt đẹp như tạc nhưng lạnh tanh ko chút biểu cảm, chiếc áo khoác đồng phục bị ném xuống đất, đáy mắt anh lên cái nhìn bất cần nhìn cậu bây giờ giống như 1 tên du côn bặm trợn.

Thảo ngây ngốc nhìn chằm chằm vào Duy, đang định mở miệng nói thì bị ánh mắt khinh bỉ của Duy làm con nhỏ câm bặt

-Lũ con gái ngu ngốc, thấy người đẹp trai thì liền ko chịu nổi. nhưng mà con ranh, mày tốt hơn hết nên thu cái vẻ mặt thèm thuồng đó lại, nếu ko mày sẽ hối hận đấy

Giọng nói thâm độc mỉa mai của Duy khiến nó bất giác rùng mình, tại sao Duy lại giống như ko quen biết nó, cậu hận nó đến mức này sao, gương mặt lạnh lùng đó dường như ko phải Duy mà là 1 người khác

Con nhỏ đứng chôn chân tại chỗ, 1 tiếng cũng nói ko thành lời. Duy đi phớt qua nó, miệng nhếch lên thành nụ cười giễu cợt

Mấy tên con trai còn lại theo lời Duy ra sức thượng cẳng chân hạ cẳng tay với cậu bạn 4 mắt khiến cậu ta không ngừng cầu xin

Tình thế cấp bách khiến Thảo sức tĩnh, máu anh hùng nổi lên nó gạt cơn bàng hoàng qua 1 bên, nó vận dụng kĩ năng karate của xông vào đám đông

Chỉ trong chốc lát, mặt 1 thằng trúng 1 đấm, bụng 1 thằng trúng thêm 1 đấm nữa, 1 thằng khác bị đập 1 cước, mũi 1 thằng bị trọng thương ...

Thảo thề, nó chỉ định can ngăn 1 chút thôi mà, nhưng là ... nhìn mấy nam sinh đang kêu la oái oái, nó ko kìm được liền nói

-Thực xin lỗi, xin lỗi

Con nhỏ quay sang nhìn cậu bạn 4 mắt đang toí tả

-Cậu ko sao chứ

Trái với mong đợi, cậu bạn đó lại nhìn nó với vẻ mặt kinh hoàng hơn so với lúc bị mấy tên kia đánh, cậu ta lắp bắp định nói gì đó nhưng liền 3 chân 4 cẳng chạy mất

Nó cười tê tái, chưa kịp nói gì thì đã thấy 1 người bùng bùng khí thế xông vào

-Tất cả mấy cô cậu đến phòng giáo vụ ngay cho tôi

Âm thanh này như 1 tiếng sét đánh ngang tai, mấy thằng đang la oái oái cũng im bật luôn

Phòng giáo vụ tập trung rất nhiều người, mấy người đánh nhau gây chuyện đều có mặt tại đây. Kể cả nó

Chủ nhiệm mặt sắt vô tình la hét ầm ầm vào mặt học sinh, lỗ tai Thảo ong cả lên, mặt nó dính đầy nước miếng của thầy

Các phụ huynh đều được báo đến đây, nhìn mấy cậu quý tử mặt mày bầm dập thì không khỏi ồn ào

Mà Thảo là tội đầu sỏ, nhìn cái miệng giáo viên nói liên hồi, nhin ko được nói

-Em chỉ định can ngăn thôi, ko phải cố ý (can gì, biến mấy thằng thành bao cát trút giận kia mà)

-Can ngăn mà có thể thành như vậy a

-Thật ko ngờ 1 đứa con gái lại bạo lực như vậy

-Trời ạ, nhìn bảo bối nhà tôi bị đánh nè

-...

Cửa phòng giáo vụ bị đập ra, Minh vẽ mặt lo lắng xông vào, tìm kiếm bong bóng Thảo xông tới, anh nắm lấy bả vai con nhỏ vội vàng hỏi

-Em ko sao chứ

Vài vị phụ huynh nhìn thấy Minh tới, nghĩ là người nhà của con nhỏ, có người mở miệng hỏi

-Này chú, đây là con gái nhà anh, anh nhìn xem nó đánh thằng Tuấn nhà tôi ra nông nổi này, nhà anh giáo dục con gái kiểu gì vậy

-Con gái con lú, chẳng nét na gì hết, mới tý tuổi đã như thế này, ko biết sau này lớn lên sẽ ra sao nữa, đúng là làm xấu xã hội

-Đúng vậy, anh làm bố sao lại dạy con bạo lực thế

-Bố bạo lực thế thảo nào con chẳng giống

-...

....

Làm bố?

Con gái

Quản giáo??

Minh nghe thấy lời nói của mấy bà này vẽ mặt xanh mét, bảo tố vù vù, sấm chớp đoàng đoàng, nghiêng răng nghiêng lợi, 2 tay nắm chặt

Thảo miệng chữ O, mắt chữ A

Con nhỏ không dám ngẩng mặt nhìn Minh

Mắt Minh thiếu chút nữa lệch đi, anh thế nào lại thẳng cấp lên hàng cha của Thảo, anh ko thể có con gái lớn như vậy được, anh chỉ mới 26 tuổi

Minh ko phản bác, nhưng con nhỏ cũng cứ thế để im, cho ông tức điên lên

Tuy là hoàn cảnh ko thể nói Thảo là vợ anh, nhưng tận đáy lòng Minh vẫn dâng lên cảm giác thất vọng cùng khó chịu

-Ông giải quyết thế nào

Mắt Minh đảo về phía thầy hiệu trưởng, ánh mắt tức giận sắc bén làm ông ta không khỏi phát lạnh. Thầy hiệu trưởng ho khan 1 chút, chỉ vào mấy đứa học sinh nói

-Cậu, cậu, cậu ... mấy người các cậu tụ tập đánh nhau bắt nạt bạn bè, cũng may có bạn Thảo tới kịp, nói ko chừng các cậu còn gây ra an mạng, hậu quả nghiêm trọng, các cậu mà dám gây chuyện thì tôi sẽ kí giấy cho các cậu nghỉ học đấy, nghe chưa

-Còn Thảo viết bản kiểm điểm, mai nộp cho thầy

Mấy vị phụ huynh ko cam tâm nhưng thấy bộ mặt tức giận của thầy hiệu trưởng thì đành im lặng, dù sao cũng là do con của họ gây chuyện, đánh bạn học

Trên đường về, Minh lái xe ko nói gì, Thảo len lén nhìn anh chỉ thấy môi anh mím chặt, vế mặt u lãnh rợn người, trong mắt tóe lên lửa giận và sát khí, nổ máy xe cũng mang theo tức giận lao thẳng về phía trước

Người mù cũng thấy anh đang phi thường tức giận, có điều giận vì bị nhầm thành bố hay là do nó gây chuyện đánh nhau. Có lẽ là cả 2, Thảo xấu bụng cố nén cười

Đáng đời ai bảo gọi nó là bao cát

Từ chồng trở thành bố, nhìn anh đầu già tới mức đó ... nhưng mà nó phải cố nén, cố nhịn cười, nếu con nhỏ mà cười thì khác nào thêm dầu vào lửa, đâm thẳng vào mặt Minh

Về đến nhà, Minh dùng dùng bước vào cửa, cả thân hình cao lớn toát ra vẻ tức giận.

Thảo bước theo anh trong lòng thầm nhủ ko việc gì phải sợ

Nhưng ngoài dự đoán, từ chiều cho tới lúc dùng bữa, Minh ko hề hé nửa lời chỉ lạnh lùng nhìn nó

Nó thấy anh như vậy bèn ra sức lấy lòng, gấp miếng thịt gà bỏ vào chén của anh

-Chồng yêu, ăn nhiều 1 chút

Minh lạnh tanh nhìn nó, ko có 1 tia xúc động. Thảo cảm thấy khó chịu, nó ko chịu nổi anh lạnh lùng như thế. Con nhỏ nhìn sang bà Lan cầu cứu

-Minh, cháu làm sao thế đồ ăn ko hợp khẩu vị sao

-Ko có, cháu chỉ thấy miếng gà này quá chua

-Chua ư !

Bà Lan giật mình nhìn Minh, thằng cháu bà vị giác ko có vấn đề gì chứ

Chỉ có Thảo là biết vì sao, nó đỡ khóc đỡ cười nhìn Minh

Về phòng, nó nhìn Minh mang gối về salon định đi ngủ

-Chú, nằm ở giường đi

-Hừ !

Minh hừ lạnh, ko thèm nhìn nó ... giận rồi giận thật rồi

Mấy ngày sau, anh vẫn lạnh nhạt với nó thậm chí ko thèm đưa nó đến trường, ko thèm nói chuyện với nó, Thảo mang bài tập hỏi anh, anh nói bận, muốn anh đưa đến trường anh nói ko rãnh

Chưa bao giờ nó thấy anh như thế, từ trước đến nay anh luôn chọc ghẹo nó, khiến nó tức xì khói nhưng lại làm nó thoải mái chứ ko phải khó chịu, ủy khuất như bây giờ

Con nhỏ biết Minh giận nó vì nó gây chuyện, vì bị biến thành papa nhưng đâu phải nó cố ý đâu, anh dựa vào cái gì mà có vẻ mặt đó, Minh hờ hững khiến nó ko thích, ngực cũng cảm thấy đau, ko biết như thế nào cho phải

Giận thì cho giận luôn, hờ hững thì cứ việc ...

Nhưng đến ngày thứ 7, Minh đột nhiên đi công tác.

27. Chương 27

Thảo cứ nghĩ anh đi 1, 2 ngày rồi sẽ về thế nhưng đến ngày thứ 3 anh gọi điện báo rằng chưa về được có lẽ sẽ đi lâu

Một cảm giác thất vọng cùng buồn tủi vây quanh, anh giận nó nên ko muốn về nhà, ko muốn gặp nó

Đây là gì chứ, tại sao tâm nó lại thấy đau, nước mắt cứ chực trào ra

Ngồi trên người trong phòng, nó nhìn về phía salong thăm nhủ nếu bây giờ anh về nó sẽ ko bắt anh nằm ngủ ở đó nữa, sẽ nhường giường cho anh, sẽ ko chọc anh giận nữa

Nước mắt lặng lẽ rơi ... !!!

Nó chờ mong bước chân quen thuộc của Minh, nó nhớ anh, nhớ ánh mắt sáng như sao của anh, nhớ nụ cười, nhớ giọng nó quen thuộc, nhớ hơi ấm của anh ... không biết từ lúc nào Minh đã đi vào trái tim nó, trái tim lần đầu tiên biết thế nào là nhớ là mong chờ

Nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, Thảo hít 1 hơi lấy can đảm, mặc kệ anh giận nó hay ko, có muốn nói chuyện với nó hay ko, nó nhất định phải được nghe giọng của anh, nếu ko cứ như thế này nó sẽ chết vì nhưng nhớ mất, Thảo bấm dãy số đã trở nên quen thuộc

Đầu đầu bên kia bắt máy, là 1 giọng nữ, nó nhận ra đó là thư kí của Minh

-Thảo à, em gọi anh Minh có gì ko, anh ấy đang tắm ko thể nghe điện thoại

Cái giọng đặc ý của Linh khiến Thảo choáng váng cả đầu óc, ko kịp suy nghĩ nó vội vàng tắt máy, tim nó đập thình thịch trong lồng ngực, 1 cảm giác vô cùng khó chịu làm nó vắng vất

Cô ta tại sao lại nghe điện thoại của Minh, 2 người đang ở chung sao, anh đang tắm vậy cô ta đang làm gì chứ

Bỗng nhiên nó cảm thấy lồng ngực nghẹn lại, tim như đang bị ai bóp chặt, nó hồi hận rồi, hồi hận vì đã gọi điện thoại cho anh, anh thật sự ko cần nó nữa đi công tác chỉ là cái cớ nhưng việc gì anh phải lừa dối nó chứ, anh coi nó là 1 đứa con nít sao. Thảo nhớ lại những lời nói của Linh, có lẽ cô ta nói đã đúng.

Đối với Minh cuộc hôn nhân này chỉ là 1 bản hợp đồng, anh cần gì phải trói buộc bản thân vì chuyện này, một người hào hoa phong nhã như anh thì cần gì 1 đứa con gái như nó, có trách thì tự trách bản thân quá ngây thơ, vội vàng tin tưởng vội vàng yêu anh.

thất vọng cùng đau thương, nước mắt mặn đắng thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn đang dần chuyển sang sắc xanh của con nhỏ. Cổ gồng ngấn bản thân phát ra tiếng nấc nghẹn ngào, con nhỏ cắn chặt môi muốn bật máu, trong đêm vắng 1 bóng người nhỏ bé cứ run lên từng cơn.

.....

Đồng hồ điểm 10h sáng, Thảo mơ hồ tỉnh lại, nó khẽ cựa mình nhưng chợt phát hiện, bản thân đang bị 1 vòng tay đặc trụ cực bá đạo làm nó ko thể nhúc nhích

-Tỉnh?

Minh khẽ nhếch môi cười, vòng tay vẫn ko hề buông ra

-Chú ... làm thế nào mà

Con nhỏ lấp bắp nói ko nên lời vì bất ngờ, nó đang mơ sao làm thế nào mà Minh lại ở đây, lại còn ôm nó nữa

-Thế nào là thế nào, tiểu ô quy mê ngũ biết mấy giờ rồi ko

-A ... ! Thảo la lên vội vàng bật dậy – chết rồi đi học đi học

Thấy nó luống cuống, Minh khẽ cười, anh nắm lấy tay nó kéo con nhỏ nằm xuống

-Hôm nay là chủ nhật, đồ ngốc ạ

Quê độ tập 1, Thảo ngây người nhìn Minh, bây giờ nó mới phát hiện anh vẫn còn mặc nguyên bộ đồ đi đường, áo T- shirt với quần bò, khuôn mặt cương nghị anh tuần vẫn còn vẻ mệt mỏi

-Sao hả? ko mong anh về à nhóc – minh cười cười bắt đầu chọc ghẹo nó

-Ko thêm, sao ko đi luôn đi

Ko ý thức được chính mình đang tỏ ra nhõng nhẽo, con nhỏ thăm mắng bản thân ngu ngốc, nó đang giận kìa mà, mắc gì lại cảm thấy vui mừng vì anh về kìa chứ

-Ô thế hả? thế mà anh cứ tưởng có người khóc nhè vì nhớ anh kìa đấy

-Ai thêm khóc, đồ vô duyên anh mau xuống khỏi giường của em

Tức quá đi mất, cái đồ vô lương tâm sáng sớm đã chọc ghẹo người ta, lần này nhất định phải xử tên này bằng ko nó thể nuốt trôi cơm.

Dùng hết sức đẩy Minh xuống giường, biết ko theo kịp sức của anh nhưng nó vẫn cố gắng, 1 chút cũng ko nhân nhượng. nhưng sự cố gắng của nó liền bị dập tắt bởi vòng ôm bá đạo của anh.

Hứ, dám khi dễ nó à, tưởng như thế là xong saoThảo đập bốp bốp vào ngực Minh, nước mắt ko hiểu sao lại chảy xuống

-Đồ xấu xa, anh còn dám bắt nạt em

Minh nhướn mày, tiểu ô quy của anh giận thật rồi

Thật ra anh về từ sáng sớm vừa bước vào phòng đã thấy cô bé này nằm ngũ trên sàn nhà, khoe mắt vẫn còn ươn ướt có lẽ đã khóc ko ít.

-ừ, anh xấu xa ! đồ ngốc đừng khóc nữa

-ai thêm khóc

-không khóc ? vậy mấy hạt đậu này là thế nào

Minh cúi đầu nhìn Thảo, khẽ cười anh nhẹ nhàng vuốt tóc con nhỏ

-thấy em khóc anh vui lắm chứ gì, đồ độc ác. Sao anh ko đi luôn đi, về đây làm gì chứ

-về đây vì nhớ em

Minh siết chặt vòng tay ôm lấy Thảo, quả thật mấy ngày qua ko lúc nào anh ko nhớ con nhỏ, ban đầu chỉ định đi vài ngày để thử xem cô nhóc có nhớ anh ko, có gọi điện cho anh ko, nhưng càng về sau anh càng mất kiên nhẫn, tiểu ô quy vô tình này dường như ko hề nhớ anh chút nào hết.

cuối cùng chính anh lại là người bị đánh bại, anh nhớ Thảo nhớ đến điên cuồng, nỗi nhớ dày vò khiến anh giữa đêm tối lên máy bay về Hà Nội. vô tình nữ nhi này dám ko nhớ anh lần này nhất định ko buông tha,

nhất định sẽ trừng phạt. Mang theo ý niệm này vào phòng anh đang định hăm he đe dọa thì thấy con nhỏ nằm co ro trên sàn nhà, bao nhiêu ý nghĩ trừng phạt đều tan biến thay vào đó là đau lòng

-nhớ em? Ko phải anh giận em, làm mặt lạnh với em, ko thèm nhìn, ko thèm nói chuyện với em sao, lại còn viện cớ đi công tác này nọ

-em nói ai viện cớ đi công tác – Minh nhúu mày khê đấy con nhỏ ra, bắt nó phải nhìn thẳng vào mắt anh

-ko phải sao, anh với cái cô ...

Thảo vội im bặt, ngu ngốc nó nói như thế ko phải chứng tỏ mình ghen tuông sao, nó có là gì với anh đâu mà có cái quyền đó

-như thế nào ko nói tiếp

-ko có gì – nó lảng tránh ko nhìn vào đôi mắt ánh lên vẻ chờ mong của Minh

-thật ko nói – Minh nheo mắt, khóe miệng hơi cười

Biểu hiện của Minh khiến con nhỏ cảm thấy rung mình, anh định làm gì chứ sao lại có vẻ mặt gian ác đó, nó nhất gừng hỏi

-anh định làm gì

-hừ ! làm cái gì sẽ biết liền ngay thôi

Dứt lời ko kịp cho con nhỏ cơ hội chuẩn bị anh liền thọt lét nó, khiến con nhỏ la oái oái, cười ra nước mắt, tay chân khua loạn xạ cố thoát khỏi anh. Nhìn Thảo khổ sở, vừa cười vừa khóc ko ngừng la hét, Minh cũng ko nhịn được cười , ánh mắt ánh lên vẻ ta ác

-bây giờ có nói ko hả ?

-Nói ... nói ... tha cho em

-Sớm biết điều có phải tốt hơn

Thảo thở hổn hển, nó đưa tay chặn ngực, hơi oán hận nhìn Minh, đúng là đánh chết ko chữa cái tật đùa dai

-Em nói ai viện cớ đi công tác hả

-Anh

-Cái gì – Minh trừng mắt nhìn con nhỏ

-Hừ, còn giả bộ, nếu ko phải em vô tình gọi cho anh thì làm sao biết được anh với cái cô Linh kia đang đi đến thiên đường ái ân chứ

-Em gọi cho anh, lúc nào, sao anh ko biết

Minh vui mừng ko kiềm chế mà reo lên, anh nắm lấy vai Thảo. Thì ra con nhỏ có gọi cho anh

-Hôm qua, lúc đó anh đang tắm, cô linh kia nghe máy của anh – Thảo ko nhịn được nó cúi đầu cười khổ, nghĩ đến ngày hôm qua lòng nó chột thối lại

-Anh với cái cô linh kia ko có chuyện gì hết, anh để quên điện thoại trong phòng hội nghị, có lẽ cô ta nhặt đc.

Giọng Minh đầy quả quyết, anh nâng cằm con nhỏ lên bắt nó phải đối diện với anh

Thảo nghi hoặc nhìn Minh, có hay ko anh đang lừa nó

-Đừng nhìn anh như vậy, anh với cô ta mà có chuyện gì thì anh còn gấp gáp về đây làm gì, chính xác là 1h sáng anh về nhà đấy

-Nhưng ...

-bây giờ em thử gọi điện cho anh đi, đảm bảo cái cô linh kia sẽ nghe máy cho xem

Minh cố ý kéo dài giọng ở chỗ cái cô linh kia để chọc Thảo khiến con nhỏ đỏ hết cả mặt. Tiểu ô quy của anh còn biết ghen nữa đấy. lần này đi công tác anh thu về ko ít lợi nhuận. Anh kéo Thảo vào lòng, giọng hơi trách cứ nói:

-Mấy ngày qua, anh nhớ em rất nhiều thế mà em cứ thế vô tình ngay cả 1 cú điện thoại cũng ko thèm gọi

-Ko phải chỉ là em sợ ... em sợ anh còn giận nên em ko dám gọi, em sợ anh lạnh lùng với em

Nghe Thảo nói vậy, Minh cảm thấy hối hận có lẽ anh ko nên lạnh lùng với cô bé.

-Hừ, khi không từ chồng lại thẳng cấp lên làm bố, em hỏi anh có đáng giận ko

-Xin lỗi ...! Thảo dựa vào vòm ngực vững chắc ấm áp của anh, ù xù nói

-Lần sau em con dám gây chuyện ở bên ngoài thì liền biết tay anh

Nghe giọng điệu đe dọa ko nhân nhượng của anh, Thảo ko nhịn được ngược lên nhìn anh, cười lấy lòng

-dạ tiền bối, em biết rồi

Minh đan tay vào tay Thảo, và con nhỏ để yên cho anh day day mấu xương tròn nhô lên ở cuối ngón trỏ, hơi nóng từ bàn tay của anh làm nó thấy mình nhỏ bé hơn bao giờ hết.

- Em nói gì đi.

- Nói gì bây giờ?

- Anh không biết.

- Em cũng không biết.

- Thế thôi vậy.

Thảo bật cười, nó với anh nói chuyện như hai kẻ dở hơi!

Minh nhìn sưng nụ cười của con nhỏ, anh kéo nó lại thật gần, tay vờn nhẹ lên đôi môi mà anh biết là rất mềm của Thảo. Và rồi anh cúi xuống, môi anh giữ chặt lấy nét cười dịu dàng ấy.

28. Chương 28

Cô thật to gan đấy Thu Hương, dám tự ý gặp thằng Minh, đừng tưởng tôi ko biết cô đang nghĩ gì, cô vẫn ôm cái mộng trở về bên thằng đấy chứ gì

Tô Đại ngồi trên ghế chiếu ánh mắt lạnh như băng vào Thu Hương đang từng cơn run rẩy quỳ dưới đất

-Em ko có

Thu hương nước mắt giàn dụa thấm đẫm khuôn mặt yêu kiều, cô nhìn Tô đại bằng ánh mắt van xin đầy ắp sợ hãi

-Hừ, còn dám nói ko có. Bao năm qua cô làm vợ tôi nhưng thần trí lúc nào cũng hướng về cái thằng đấy, cô nghĩ có thể lừa được tôi sao. À mà tôi phải nhắc cho cô nhớ 1 số chuyện chứ nhĩ, thằng em trai yêu quý của cô ...

Tô Đại nheo nheo mắt, miệng hần khê nhếch lên 1 nụ cười gian trá. Thu Hương nghe hần nói thế thì cuống lên vội vàng ôm lấy chân hần ko ngừng van cầu, đối với cô em trai còn quý hơn cả sinh mạng bản thân

-Em ko có, anh Đại anh phải tin em, em gặp hần chỉ đơn giản vì công việc thôi hoàn toàn ko có gì hết. hơn nữa anh đối với chị em em tốt như thế em làm sao dám quên, 1 khắc cũng ko dám quên

-Tôi với chị em cô tốt như thế, vậy mà cô còn dám quay lại cắn tôi 1 phát, cô tưởng thằng Minh đấy sẽ giúp cô sao, cô đừng quên hần đối với cô chỉ có hận

-em biết nhưng em ko quan tâm hần như thế nào, anh phải tin em

-tin cô? Bảo tôi tin cô trong khi cô lén lút đi gặp thằng đấy sao

-ko ko – Thu Hương vội vàng lắc đầu, mặt cô trắng bệch vì sợ hãi, nước mắt vẫn không ngừng rơi - em sai rồi anh Đại lẽ ra em ko nên đến gặp hấn, ko nên làm anh tức giận, anh hãy nghe em, cho em 1 cơ hội có được ko

-cơ hội thì ko có chỉ có 1 số chuyện tôi muốn cô làm và nó cũng giúp cô hoàn thành tâm nguyện được ở bên thằng đó, ko cô lại bảo tôi ác độc chia rẽ 2 người.

Sắc mặt Thu Hương càng ngày càng khó coi, cô cảm thấy cổ họng mình khô khốc, phải đối diện với 1 con người nham hiểm như Tô Đại khiến cô ko ngừng sợ hãi. Cô lặng lẽ gật đầu

Tô Đại khẽ cúi xuống nắm lấy 2 vai đang run rẩy của Thu Hương, mắt hấn ánh lên tia nhìn hắc ám của quỷ dữ. Hấn ôm lấy Thu Hương thì thầm vào tai cô, cả thân hình đồ sộ vây lấy cô như thể khẳng định cả đời này cô đừng mong trốn thoát khỏi hấn

.....

Tập đoàn Hoàng thiên

Lúc này tại tầng cao nhất của tòa nhà, trong văn phòng làm việc của Tổng giám đốc Hoàng Thiên Minh, một bầu không khí nặng nề bao trùm khắp căn phòng, đè nặng lên đầu mỗi vị giám đốc đang có mặt trong căn phòng được thiết kế theo phong cách Italy sang trọng.

Hơn 15 vị giám đốc có mặt trong phòng lúc này đều im thin thít, không ngừng toát mồ hôi dù lúc này máy điều hòa trong phòng đang mở hết công suất.

Tất cả đều im lìm, cúi đầu trước bàn làm việc của vị cao cao tại thượng Tổng tài Hoàng Thiên Minh, và đón nhận ánh mắt sắc bén lạnh như băng của anh. Một giờ đồng hồ căng thẳng chậm chậm trôi qua, miệng vàng lời ngọc của Minh vẫn mím chặt, một câu cũng ko nói, anh chỉ âm trầm lạnh lùng nhìn bọn họ.

Các vị giám đốc đang có mặt trong phòng lúc này đều là những người có địa vị trong xã hội, có thể hô mưa gọi gió thế nhưng lúc này bọn họ ai nấy đều ko ngừng hằn bấn thân thể ko thể thoát khỏi căn phòng âm u lạnh lẽo và ánh mắt Diêm Vương đang quán sát từng người trong bọn họ.

Tổng giám đốc của bọn họ có thể sánh ngang với Diêm la đại đế, đừng ai nhìn vào cái bề ngoài anh tuấn tiêu sái của anh mà lầm. Mặc dù còn trẻ tuổi và chỉ mới tiếp nhận cương vị lãnh đạo tập đoàn này chưa lâu nhưng phong cách làm việc lạnh lùng quyết đoán, hạ thủ ko lưu tình của anh ta đều khiến ai nấy phải khiếp sợ. chỉ vọn vẹn mấy tháng mà cổ phiếu của tập đoàn ko ngừng gia tăng, biết bao cô ty phải phá sản trước thủ đoạn của vị tổng tài này.

“Ai trong số các vị ngồi đây có thể nói cho tôi biết chuyện này là sao ko?” Minh cất giọng trầm trầm, nhưng ngữ khí lại lạnh như băng thật làm cho người ta không rét mà run.

Hơn mười lăm vị giám đốc đầu đầu cúi gằm nhìn xuống đất, không ai dám ngược lên nhìn gương mặt bình tĩnh của vị Tổng tài kia, e sợ bị điểm mặt chỉ đích danh mình.

Nét mặt Minh không chút thay đổi, nhìn dàn cấp dưới đang khấn trương đến muốn té xỉu,

- Hàng năm tôi trả nhiều tiền như vậy để mời một đám vô dụng các người đến đây làm cây cảnh hay sao? Ai có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý, tại sao dự án hợp tác lần này lại xuất hiện vấn đề, giám đốc Vương?

Bị chỉ đích danh, Trần A Vương sợ tới mức thiếu chút nữa tim bắn ra ngoài, mồ hôi ko ngừng tuôn như suối. Hấn lấp bắp, cố gắng nhìn vào khuôn mặt âm u lạnh lẽo của Minh

-tổng giám Chuyện này ko liên ... quan đến tôi

-hừ, còn xảo biện. Trợ lý An!

Minh vừa dứt lời thì trợ lý của anh đã đem tài liệu vào phân phát ọi người. Ai nấy nhìn vào đều ko hện mà liếc nhìn Minh

Sắc mặt của Trần A Vương chuyển từ trắng bệch sang tím lịm. Lúc này đây hấn thật sự hối hận, rất hối hận vì nhất thời vì lợi ích cá nhân, tham lam nhận tiền của công ty đối thủ, sao hấn có thể hồ đồ mà quên rằng tổng giám đốc của hấn là 1 kẻ máu lạnh kia chứ, lần này hấn chết chắc rồi

-Trần A Vương, anh còn gì để nói ko.

-Tổng ... giám đốc ... tôi sai lầm rồi, mong anh tha cho tôi 1 lần này thôi.

Trần A Vương quỳ xuống đất liều mạng dập đầu thật mạnh, cầu xin tha thứ. Các vị giám đốc còn lại lên nhẹ trút một hơi thở phào nhẹ nhõm, cũng không chịu được lắc đầu thở dài, giám đốc Vương thật sự là tự tìm con đường chết, ai không biết Tổng giám đốc ghét cay ghét đắng chính là lừa gạt, đối với những kẻ phản đồ cũng không hề thủ hạ lưu tình, Trần A Vương sau này cũng đừng nghĩ còn con đường sống trên thương trường.

-Tất cả lui hết ra ngoài.

Minh lạnh lùng ra lệnh khiến ai nấy đều trở mặt kinh ngạc, nói ko nên lời. Thấy ko ai có ý định đi ra Minh nóng nảy quát lên, ánh mắt giết người trừng tới

-Các người rất nhàn hạ sao? Còn không mau cút đi. Trần A Vương anh ở lại, chuyện của anh chưa xong đâu

-Dạ - Nhóm người vội vọt ra khỏi phòng dường như tháo chạy ra ngoài, ai cũng thở hắt ra, cũng may thoát khỏi chốn địa ngục kia.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Minh, trợ lý An và Trần A Vương đang quỳ dưới nền. Hắn vẫn ko ngừng cầu xin

-Tổng giám đốc, tôi sai lầm rồi, mong anh cho tôi 1 cơ hội chuộc lại lỗi lầm

-Lỗi lầm của anh ko phải nhỏ, nói tôi tha liền tha hay sao – Minh khẽ nhếch mép, ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo ko ngừng quét lên người Trần A Vương

-Tổng giám đốc, thật sự là do tôi bị ép buộc, tôi luôn 1 lòng trung thành với công ty, với tổng giám đốc, vì thế van xin anh cho tôi 1 cơ hội chuộc lỗi

Nhìn kẻ đang ko ngừng dập đầu van xin kia, Minh khẽ nhếch mép 1 nụ cười nhợt nhạt khó đoán hiện lên trên khuôn mặt tuấn mỹ kia

.....

Minh đắm chiêu nhìn về phía cửa kính, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng ko chút biểu cảm, ánh mắt ánh lên vẻ thâm trầm khó hiểu. Mặt trời chiếu những tia nắng cuối ngày về phía anh khiến bóng dáng cao lớn của anh toát lên vẻ cô tịch và lạnh lẽo. 26 tuổi, cái tuổi ko nhỏ nhưng là quá trẻ khi đứng trên cương vị lãnh đạo của một tập đoàn lớn, bao nhiêu thử thách cùng gánh nặng đều đặt trên vai anh, phải chịu áp lực từ mọi phía không khỏi khiến anh trở nên lạnh lùng và đôi khi tàn nhẫn. Đứng ở vị trí càng cao gió càng lạnh và con người cũng thay đổi.

-Minh, anh thật sự tha cho cái tên A Vương đó sao

Trợ lý An, đứng ở phía sau ko ngừng quan sát động tĩnh của Minh. Cái bóng to lớn nhưng cô độc của Minh khiến An có chút xót xa, người bạn thân của anh đã thay đổi quá nhiều, ko còn là Hoàng Thiên Minh kiêu ngạo, nông nổi mà thay vào đó là 1 người âm trầm lạnh lẽo.

-Vậy cậu cho là như thế nào - Minh vẫn ko quay đầu lại nhìn An, ánh mắt anh vẫn hướng về 1 nơi xa xăm nào đó

-1 kẻ bán đứng công ty, hơn nữa lại bán tài liệu cho công ty của lão Tô, anh thật sự bỏ qua cho hắn sao. Nếu anh là người vị tha như thế thì quả thật anh ko phải là Hoàng Thiên Minh mà tôi quen

-Haha, quả ko hổ danh là bạn tốt của Hoàng Thiên Minh này, hiểu tôi ko ai khác ngoài cậu

Minh bật cười, anh quay đầu bước đến bàn làm việc, ánh mắt ẩn chứa nét cười nhìn An.

-vậy thì cậu đang tính toán cái gì, tại sao lại tha cho cái tên đó.

-Tôi đương nhiên ko thể tha cho kẻ phản bội, chỉ là hắn đang còn chút giá trị lợi dụng. Việc chúng ta ko ký hợp đồng với Thu Hương quả thật đã khiến lão Tô tức ói máu mà ko làm gì được, nhưng con cáo già đó

đầu dễ buông tay, chỉ là ko ngờ nội bộ công ty lại lục đục như thế, tôi định nhân cơ hội này làm sạch công ty và đồng thời giáng cho con cáo già kia 1 đòn để hấn ko góc đầu lên được.

-Cậu tha cho cái tên Trần A Vương kia chính là vì lý do này, cậu ko sợ hấn quay lại cắn cậu sao

An khó hiểu nhìn Minh, cái tên Minh này càng ngày càng lên level, đến anh còn ko thể hiểu cái đầu của hấn ta chứa cái gì. Sử dụng 1 kẻ như Trần A Vương chẳng khác nào nuôi hổ trong nhà.

-Hấn dám sao, chỉ sợ hấn ko có cơ hội đợi được đến ngày đó – Minh đắc ý nhìn An.

-Vậy cậu định dùng hấn ta đối phó với lão Tô như thế nào.

-Gây ông đập lưng ông ...

29. Chương 29

chồng ơi !

Thảo nắm lấy ống tay áo của Minh, làm bộ dạng đáng thương nói. Thấy Minh vẫn tập trung làm việc ko có chút phản ứng, con nhỏ lại tiếp tục lay mạnh hơn. Chiều nay bà nội đi vắng, trong nhà chỉ có nó và Minh. Đang học bài thì tự nhiên con nhỏ muốn ăn gì đó, nó nhin ko đc đành đi làm nũng ông chồng của nó.

-chồng ơi !!!

-ngoan, để anh làm việc – Minh vẫn ko ngược đầu lên, anh cất giọng nhẹ nhàng nhưng ko kém uy thế

-ko, em đói rồi anh nấu cho em ăn

Minh thở hắt ra, anh buông tập tài liệu xuống, ánh mắt ko kiên nhẫn nhìn Thảo.

-em thật sự muốn bị đánh đòn sao?

-mặc kệ, em muốn anh nấu cho em ăn

Nhận thấy Minh tức giận, Thảo hướng ánh mắt ngân ngấn nước nhìn anh, trong lòng thầm khinh bỉ chính mình, sao nó lại có thể dùng chiêu mỹ nhân rơi lệ này chứ.

Minh thật sâu hô hấp một hơi, giữ ra cánh tay đang bám trên áo sơmi mình nói một chữ:“Chờ”

Cái cô bé này thật ko biết nghe lời gì hết, chọn đúng lúc anh bận túi bụi thì lại nhõng nhẽo khiến anh tức giận nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ đáng yêu kia anh thật ko đành lòng từ chối.

Mười lăm phút sau, trong phòng bếp ” Sóng yên biển lặng”

- Có chuyện gì vậy, anh vẫn ổn chứ

Thảo lấp ló nơi cửa hỏi Minh đang ở trong phòng bếp che kín bởi sương khói.

- ... Không có việc gì, em ở yên đó không cần tiến đến!

Minh hé ra khuôn mặt lấm lem bột mì, nhìn anh như vậy nó ko nhin đc cười. kia chính là ông chồng kiêu ngạo của nó sao, nếu ko được tận mắt chứng kiến bộ dạng của anh lúc này thì có đánh chết nó cũng ko tin.

Nhìn khuôn mặt cố nén cười của Thảo, Minh bỗng thấy lửa giận bùng bùng, anh hung hăng trừng mắt nhìn nó.

Kỳ thật đồ ăn bình thường anh nấu hoàn toàn không thành vấn đề, chính là , thật sự là đáng chết, tiểu ô quy của anh lại muốn ăn bánh ngọt, anh làm sao làm nổi thứ này?

Xoảng...

Lại một con cái bát bị đánh vỡ!

Rốt cục nửa giờ sau, Minh bưng khay thức ăn đi ra khỏi phòng bếp, áo sơmi màu trắng của anh đã trở thành đen sì lấm tẩm...

Thảo cười cười nhìn Minh từ trong tay anh đón lấy, đặt khay thức ăn lên bàn ăn, ăn như sói nuốt hổ ăn.

- uhm, chồng yêu cứ nhiên làm bánh rất ngon nha! Hơn nữa lần đầu tiên làm lại dễ ăn như vậy, anh quả là có thiên chức a!

Minh nghiêm mặt lạnh lùng không trả lời!

Thiên chức?

Anh được trời cho tài làm bánh ngọt sao?!

Đây là khen ngợi à?!

Minh thực rất muốn phát hỏa lên, cái con tiểu ô quy này cứ nhiên nói móc anh, được lắm càng ngày ko biết nghe lời để xem hôm nay anh trừng trị cô bé này như thế nào. Ánh mắt anh chợt lóe lên cái nhìn nguy hiểm. Minh cười cười ngồi lại gần Thảo

-Ăn ngon sao?

-Uhm, rất ngon!

Thảo chăm chú ăn, con nhỏ ko hay biết 1 bàn tay ko yên phận đang di chuyển trên người nó, bất giác eo nó bị túm chặt, con nhỏ chưa kịp phản ứng thì đã nằm gọn trong lòng Minh. Con nhỏ hết hồn đánh rơi cả cái bánh, nó đỏ bừng hết mặt, lấy tay đẩy Minh ra

-a, anh làm gì vậy mau thả em ra

-bánh cũng đã ăn rồi, em định thế nào trả công cho anh đây, hử?

Minh ánh mắt hơi nheo lại, anh nở 1 nụ cười tà mị, mặt anh kề sát mặt Thảo. Hơi thở nam tính của anh quyến luyến ở trên mặt con nhỏ khiến nó đỏ bừng mặt, mặc dù nó từng hôn anh nhưng mỗi lần bị anh bắt ngờ tấn công như thế này thì quả thật khiến nó rụng tim.

-A, trả công chứ nhưng anh buông em ra cái đã.

-Em định trả công anh như thế nào đây

-Cái này, tiền thì anh ko thiếu rồi. Hay để bữa khác em mời anh đi ăn kem nha.

Thảo cười cười lấy lòng, thiệt sự tình thế lúc này rất nguy hiểm a. Đành phải ra sức nịnh nọt mới mong thoát khỏi móng vuốt của ai kia

- kem? Minh nhướn mày, bàn tay to lớn đặt trên eo con nhỏ siết chặt hơn

- a, chồng đẹp trai, kem cũng rất ngon mà. Anh yên tâm em ko mời anh ăn kem 4 ngàn 1 cây đâu.

Nghe vậy, nụ cười trên môi Minh càng mị hoặc hơn, ánh mắt anh dừng trên khuôn mặt xinh xắn của Thảo lúc này đang ửng đỏ, lông mi dài khép hờ che khuất đôi mắt đen trong vắt, da thịt trắng hồng, quả thật cực kì mê người.

Ngón tay không chịu nổi mà áp vào má nâng mặt con nhỏ lên khiến tầm mắt hai người giao nhau, anh nhếch môi phun ra mấy chữ khiến con nhỏ lạnh hết cả người

-đáng tiếc, ngoài vợ yêu ra anh ko cần thứ gì hết.

Dứt lời anh một tay ôm chặt lấy con nhỏ, một tay đặt sau gáy, ko để cho đối phương có cơ hội phản kháng anh liền áp môi lên đôi môi anh đào của Thảo.

Một đôi môi ẩm áp, dịu dàng, nam tính, độc quyền nhẹ nhàng hôn, khiến Thảo cả người như bị giật điện, tay để yên ở ngực Minh.

Minh tham lam khẽ liếm đôi môi như hai cánh hoa của Thảo, tay ôm chặt lấy eo của con nhỏ, dù là môi, hay thân thể mềm mại của cô bé anh cũng không buông ra, anh muốn giữ chặt cô vợ bé nhỏ của mình trong lòng.

Mãi một lúc sau Minh mới chịu buông con nhỏ ra. Khóe môi anh gợi lên cười, vô cùng quyến rũ lại có chút xấu xa gian xảo. Vòng tay anh vẫn ôm chặt ai kia đang xụi lơ ở trong lòng.

-đồ xấu xa, em ăn của anh có cái bánh, anh liền bắt em ăn luôn như vậy hả

-sao? Vẫn chưa đủ à. Vậy chúng ta liền tiếp tục

Bắt lấy đôi tay ko yên phận của con nhỏ, Minh cười cười nhìn khuôn mặt đỏ bừng đầy vẻ tức giận của Thảo, ý đồ xấu xa.

Thảo hung hăng trừng mắt nhìn Minh một cái, cái ông chồng của nó càng ngày càng ko biết xấu hổ là gì, cứ nhiên đi đầu độc 1 tâm hồn trong sáng như nó. Ko dạy bảo người này tối nay nó ngủ ko ngon. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu nó, Thảo cười mê hoặc, 1 tay choàng qua cổ Minh, kề sát mặt vào anh.

-chưa đủ, chồng à.

Thảo bắt được môi anh, hung hăng cắn một cái

Cái này gọi là có oán trả oán, ko ai ăn ko của ai bao giờ.

Bị Thảo cắn một cái thật mạnh, đang đắc ý vì được ăn miễn phí anh ko ngờ tiểu ô quy của anh lại mau lấy tinh thần phản kích nhanh như thế

‘tê’..... Anh hít sâu, vì đau nên buông Thảo ra, cái môi gợi cảm dần dần có chút màu hồng của máu tươi.

-Em định giết chồng em à, bé con.

Cô bé này, cắn anh mạnh như thế khiến môi anh sưng lên, thật là ko thể xem thường tiểu ô quy bình thường nhút nhát, nhưng khi tức giận lại có thể cắn người.

Thảo nhìn môi anh đang chảy máu, nó có chút đau lòng nhưng ngay lập tức liền dập tắt, đáng đời ai bảo bắt nạt nó. Con nhỏ quay đầu định bỏ đi thì Minh nhanh chóng nắm lấy tay nó, kéo nó quay trở lại ghế ngồi, hung tợn nói. “Em định đi đâu?”

Cái ngữ khí ra lệnh của anh khiến nó bực mình, nó trừng anh 1 cái bất mãn nói

-em lên phòng học bài, sắp thi tốt nghiệp rồi không lẽ anh muốn em rớt tốt nghiệp sao. Còn nữa từ nay cấm anh đầu độc em, nghe ko !!

Nhìn khuôn mặt đơ ra của Minh, Thảo đắc ý nó quay người đi thẳng.

Còn lại một mình, Minh bất giác nở nụ cười. đầu độc, cái cô bé này cứ nhiên xem nụ hôn của anh là thuốc độc. Được thôi, đợi em thi tốt nghiệp xong nhất định ngày nào cũng cho em ăn thuốc độc.

Thi tốt nghiệp

Nụ cười của Minh chợt tắt

Tốt nghiệp xong, chẳng phải bản hợp đồng giữa anh và Thảo cũng sắp kết thúc sao, thời gian qua đắm chìm trong hạnh phúc anh đã quên luôn chuyện này.

Phải làm như thế nào đây !

30. Chương 30

Học bài xong, Thảo đi làm vệ sinh cá nhân rồi leo lên giường ngủ, một lúc sau Minh cũng leo lên giường, anh cười cười nhìn nó

-hôm nay ko đặt phân tuyến nữa à, cái gối ôm của em đâu rồi bé con.

-Hứ, anh còn dám nói. Rõ ràng lúc trước khi đi ngủ em để gối ôm ở giữa thể mà sáng dậy lại thấy nó nằm dưới đất, người thì bị anh ôm cứng ngắc nữa chứ.

-Đâu phải tại anh, do em lúc ngủ cứ chui vào lòng anh đấy chứ, anh có muốn em đâu

Nhìn Minh trắng trợn nói mà ko biết xấu hổ đã thế còn cười toe toét nữa chứ, Thảo cảm tức tròng mắt nhìn anh. Thế có tức ko chứ, rõ ràng anh bắt nạt nó thế mà còn dám đổi trắng thay đen trời ơi sao nó lại lấy 1 ông chồng trơ trên thế này.

-anh ... đồ xấu xa, nói dối mà ko biết xấu hổ. Anh ... ko cho anh ngủ trên giường nữa

lời nói đi cùng hành động, nó tức giận cầm chiếc gối đánh túi bụi vào người Minh. Tiếc rằng nó đánh anh chẳng nhằm nhò gì mà ngược lại càng khiến Minh đắc ý cười to.

-ối ối, bà xã của anh ơi, anh biết lỗi rồi em tha cho anh đi

-đồ đáng ghét, anh đi chết đi !!!

-Anh cũng muốn lắm, nhưng mà anh đi rồi ai ôm em ngủ đây.

Minh chụp được chiếc gối, ném nó sang 1 bên. Sau đó ôm chầm lấy Thảo, cả 2 cùng nằm xuống giường. Minh nhìn khuôn mặt đỏ bừng đáng yêu của Thảo mà tim đập loạn nhịp, anh ôm chặt con nhỏ cảm nhận thân thể mềm mại của Thảo, cổ kiềm chế cảm xúc đang bùng lên trong anh

-đồ đáng ghét, anh thả em ra.

-Đi ngủ !! em mà làm loạn thì đừng trách anh

Thảo thấy Minh có chút khác thường, nó nuốt nước miếng. Thảo hiểu trong những trường hợp này thường xảy ra chuyện gì, nó thầm khâm phục khả năng tự kiềm chế của anh. Ở chung với nhau bao lâu nay nhưng anh luôn giữ gìn cho nó, đôi lúc 1 ý nghĩ đen tối nảy lên trong đầu nó, chồng nó liệu có phải đàn ông hay ko nữa =))

Thảo dựa vào lòng anh, cảm nhận sự ấm áp của anh. Môi nó nở 1 nụ cười hạnh phúc, ông chồng của nó thật ngốc.

Sáng hôm sau, Minh bị khuôn người mềm mại trong lòng mình làm tỉnh giấc. Mở bừng mắt, nhìn thấy Thảo co người lại, tìm vị trí thoải mái rúc vào người mình. Minh khẽ mỉm cười ôn nhu, cô vợ của anh thật đáng yêu như chú mèo con. Vì thế, Minh cũng nhích người, thuận tiện cho Thảo nép vào.

Tìm được vị trí thoải mái, Thảo mỉm cười tiếp tục ngủ. Minh ngắm nhìn vẻ mặt thỏa mãn của cô bé, đột nhiên rất muốn hôn Thảo. Nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc trên mặt Thảo, anh cúi mặt xuống đặt nụ hôn ôn nhu lên gương mặt đáng yêu đó. Đón nhận lại là gương mặt bất mãn nhăn nhó của Thảo, nó cảm giác như có gì đó chạm vào mặt mình, rất nhột. Nhăn nhó xong, nó lại tiếp tục rúc vào ngực Minh mà ngủ.

“Đúng là con mèo lười.” Minh mỉm cười, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời cũng đã dần sáng hẳn.

Khi tỉnh dậy, Thảo mới phát hiện mình đang ôm chặt Minh, mặt mày chợt đỏ bừng lên. Oa, nó lại bị lợi dụng nữa rồi, mặc dù đây ko phải chuyện lạ nhưng nó vẫn thấy ngượng ngùng.

Thảo vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc của Minh, cố điều chỉnh lại cảm xúc của mình

-dậy chưa, bé con

-...

-Nếu em ko dậy mà cứ ôm anh thế này, anh sẽ ko chịu nổi

Nghe Minh dịu dàng nói vậy, Thảo bật cười nó ngước lên nhìn khuôn mặt đầy ý cười của anh.

.....

-Sơn! Cậu nói xem con bé đeo cái kính to đùng, tóc kiểu nhà quê kia là ai

-Haiz, cậu sao lại quan tâm cái con vệt đó, mặc kệ nó đi

Sơn bắt giặc giết mình, cố gắng làm Duy phân tâm nhìn ra chỗ khác.

-hừm, sau lần đụng độ trước với nó tớ cứ có cảm giác con bé ấy quen quen.

-Học cùng trường, gặp mặt hoài thấy quen là đúng thôi. Cậu đừng suy nghĩ nữa

-Ừm

Thấy Sơn nói cũng có lý, Duy quay mặt nhìn đi chỗ khác, cố gắng bắt bản thân ko được nhìn vào con bé đang ngồi một mình kia nữa. Ko hiểu tại sao, sau lần cái lần chạm trán kia, cậu thường nghĩ về con bé đó, 1 cảm giác quen thuộc cùng chua xót dâng lên từ đáy lòng, Duy mơ hồ nhận ra dường như mình đã quên mất 1 chuyện gì đó rất quan trọng. Nhưng càng nghĩ cậu càng thấy bế tắc, đầu như muốn nổ tung ra.

Sau khi từ bệnh viện trở về, có 1 đoạn thời gian Duy đã hoàn toàn quên mất. bác sĩ nói do đầu cậu bị chấn thương khiến cậu quên đi 1 số việc. những chuyện trước kia cậu đều nhớ rõ, chỉ riêng khoảng thời gian bắt đầu năm học cho đến khi nhập viện thì cậu hoàn toàn ko nhớ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đang đi thì chợt có 1 người va vào cậu, ly nước trên tay cũng đổ lên cái áo trắng của Duy.

đáng chết!

- a xin lỗi, xin lỗi.

Duy tức giận túm áo tên 4 mắt vừa làm bẩn chiếc áo của mình, cậu nghiêng răng gằn từng tiếng

-lại là mày, thằng 4 mắt hôm nay đừng mong ai cứu được mày

-a a, Vũ Duy, tôi sai rồi, cậu tha cho tôi đi, tôi ko phải cố ý

Tuần run rẩy, khuôn mặt trắng bệch ko còn chút máu, cậu đưa ánh mắt cầu cứu mọi người xung quanh, nhưng đáp lại cậu chỉ là những cái lắc đầu cùng ánh mắt thương hại.

Hoàng tử trường Đông Du đã hoàn toàn thay đổi, ko còn vẽ hào hoa phong nhã, bây giờ cậu chính là ác ma.

-Vũ Duy, chúng ta là bạn học, cậu ko cần phải làm như vậy đâu, áo của cậu tôi sẽ đền mà. Cậu đừng đánh tôi.

-Hừ, thằng vô dụng như mày sống trên đời đúng là tốn cơm cha mẹ, hôm nay mày đừng mong toàn vẹn mà về.

Duy ném cậu bạn đáng thương xuống nền nhà, khuôn mặt điển trai tràn đầy vẻ âm lãnh cùng tức giận, tên 4 mắt này làm cậu cảm thấy rất chướng mắt, ko hiểu tại sao cứ mỗi lần trông thấy cậu ta, Duy liền muốn động tay động chân.

Nắm đấm vung lên cao, đang chuẩn bị giáng xuống thì bất ngờ 1 giọng nói cất lên khiến cậu khựng lại.

-Vũ Duy, cậu không được đánh bạn ấy

Thảo bước nhanh đến chỗ Duy, ánh mắt nghiêm khắc nhìn Duy.

-con nhóc, mau biến ngay nếu ko cô cũng chung số phận với con cú này

-cậu dám ??

Thảo cất giọng thách thức, nó ko sợ hãi nhìn chằm chằm vào Duy. Từ bao giờ Duy lại trở thành con người ngang ngược vô lý như vậy

-cậu đánh bạn ấy thì được gì, áo của cậu chỉ bị bẩn 1 tý cậu liền đánh người ta sao, trước đây cậu ko phải người như vậy.

Duy nhúm mày, con bé này nói trước đây cậu ko như vậy. chẳng lẽ nó với cậu có quen biết sao. Duy hừ nhẹ, ánh mắt khinh bỉ nhìn Thảo

-cô tưởng mình là ai, ra về quen biết tôi sao. 1 con vịt xấu xí như cô đừng si tâm vọng tưởng.

Ko thèm để ý đến vẻ tức giận của Thảo, Duy làm nốt công việc đang dang dở, cậu hung hăng giáng mạnh nắm đấm của mình vào mặt Tuần làm chiếc kính của cậu ta vỡ ra.

-A !!!

Tuấn thét lên 1 tiếng đau đớn, máu từ mũi chảy ra không ngừng. cú tưởng Duy sẽ buông tha cho bản thân mà đối kháng với cô bé kia, ko ngờ cậu ta lại ra tay.

Vẫn cảm thấy chưa đủ, Duy lại túm lấy Tuấn kéo cậu ta đứng dậy định cho cậu ta thêm 1 đấm nữa. Duy nhếch mép cười

-con cú 4 mắt, đừng lẽ tao chỉ cho 1 đấm thôi, nhưng tại con bé kia xía vào chuyện này nên tao ko thể tha ày được

-bốp !!!

Đáng tiếc, Duy chưa kịp làm gì thì 1 cái tát giáng vào khuôn mặt tuần tú của Duy, in hằn lên 5 dấu ngón tay.

Thảo thở dốc vì tức giận nó mím chặt môi. Ban nãy sự việc diễn ra quá bất ngờ, con nhỏ hoàn toàn ko khống chế được bản thân mà ra tay đánh Duy.

-cậu khiến tôi vô cùng thất vọng.

Dứt lời, Thảo xoay người bỏ đi, để lại sau lưng 1 người đứng ngây ngốc vì bất ngờ.

Con bé đó cứ nhiên tát cậu, nhưng tại sao cậu ko hề cảm thấy tức giận, đôi mắt long lên vì tức giận của con bé đó khiến tim cậu bất giác run lên. Từ trong sâu thẳm 1 người con gái có nụ cười rạng rỡ chợt hiện lên.

-a, đau !!

Duy ôm đầu, cảm giác đầu cậu sắp nổ tung, khuôn mặt thoáng chốc chuyển sang trắng bệch. Duy nhíu mày cắn chặt răng cố nén cơn đau đầu, tại sao mỗi lần gặp con bé đó cậu lại có cảm giác khó chịu như vậy.

-Duy, cậu làm sao vậy. Sơn nhanh chân chạy đến đỡ lấy Duy. Khuôn mặt tràn ngập lo lắng.

-Sơn, cậu mau giúp tớ tìm hiểu về con bé đó, ngay lập tức.

Sơn thoáng cau mày, Duy đã nhớ ra chuyện gì sao. Bấy lâu nay cậu luôn hạn chế để Duy tiếp xúc với Thảo, nhưng người tính ko bằng trời tính. Nhìn dáng vẻ đau đớn của Duy, Sơn miễn cưỡng gật đầu

-Được !!

Nguyên Thảo, có người tìm cậu kìa

Thảo ngẩng đầu lên khỏi trang sách, nó cũng ko biết và cũng ko quan tâm mọi người tại sao lại nhìn nó với ánh mắt chán ghét như vậy, vì căn bản nó cũng đã quen rồi. haizz có trách thì trách nó học nhầm trường.

Chán nản, nó cất bước ra ngoài gặp cái người nào đó. Chà cũng ko phải ai xa lạ, nó than thầm ko biết lần này là chuyện gì đây

-cậu tìm tôi có chuyện gì

-tôi có chuyện muốn nói với cậu, đi theo tôi

Sơn nhìn nó với ánh mắt vô cùng chán ghét, cậu ta lạnh lùng bước đi cứ như thể nói chuyện với nó là 1 việc vô cùng kinh khủng.

Ko cần cậu ta có thái độ đó, nó căn bản cũng ko muốn gặp cậu ta

-ngồi xuống – Sơn lạnh lùng ra lệnh

-có chuyện gì thì nói luôn đi, sắp vào lớp rồi

-được, vậy tôi ko dài dòng nữa. Chắc cậu cũng nhận ra Duy ko giống trước đây

Thảo ko nói gì, nó nhíu mày đưa mắt nhìn Sơn, nó muốn xác định chuyện nó băn khoăn bấy lâu nay là thật ?

-cậu ko cần nhìn tôi như thế, tôi có thể nói cho cậu biết sau lần đánh nhau ở quán bar, Duy tỉnh dậy và bác sĩ nói rằng não của cậu ấy có tụ máu, nên sẽ có số chuyện cậu ấy ko nhớ rõ. và thật may mắn là cậu ấy đã quên hết những gì liên quan đến cậu. Sau những gì cậu gây nên cho Duy, tôi thật ko hi vọng cậu xuất hiện trước mặt Duy, càng ko muốn Duy nhân ra cậu. Vì vậy tôi hi vọng cậu hiểu mà tránh xa Duy ra.

Thảo kinh ngạc mở to mắt nhìn Sơn, nó thậm chí ko tin vào tai mình nữa. nhưng nhìn khuôn mặt ko chút gì là đang đùa giỡn của Sơn thì nó đã hiểu chuyện này ko phải đùa.

Mất trí nhớ ư!

Duy đã quên hết những chuyện trước đây

Cũng quên luôn những tình cảm dành cho nó

Haizz

Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn với cậu ấy, nó thật ko hi vọng bản thân lại làm tổn thương Duy thêm một lần nữa, mặc dù nó rất quý Duy nhưng nó thật sự ko thể đón nhận cậu ấy, chỉ có thể xem cậu ấy là bạn.

Quên nó, quên đi tất cả có lẽ sẽ tốt hơn

-Tôi hiểu rồi ...

Nó là một đứa biết giữ lời, ko phải nó tự đắc nhưng có lẽ đây là điểm tốt duy nhất của nó.

Sau cái lần đụng độ nảy lửa ở cantin, và cuộc nói chuyện với Sơn. Bây giờ cứ thấy bóng dáng của Duy ở đâu nó liền trốn, trong lòng âm thầm cậu nguyện cậu ta ko nhìn thấy mình.

Duy nhiều lần đến tìm nó nói chuyện, đe dọa có, dụ dỗ cũng có nhưng lần nào nó cũng tránh tới mức tối thiểu gặp mặt cậu ta. Nó âm thầm khẩn phật cho nó kết thúc cái năm lớp 12 đầy sóng gió này

Nhưng ông trời dường như thấy nó cố gắng chưa đủ liền trêu chọc nó.

Hôm nay, một ngày như mọi ngày Minh đợi nó ở trước cổng trường, anh đứng tựa lưng vào thành xe, vẽ mặt dăm chiêu suy nghĩ

Thảo than thầm, cái ông chồng của nó đúng là hại nước hại dân, làm hại tâm hồn của ko biết bao nhiêu nữ sinh. Cứ mỗi lần anh đến đón nó, dù là ăn mặc đơn giản, áo pull quần jean hay đồ vest sang trọng, cú ai đi ngang qua đều phải nhìn anh mấy cái, mấy cô nữ sinh thì ko dấu điểm vẽ hăm mộ.

Thật sự nó ko muốn anh đến đón nó chút nào, vốn dĩ nó đã có nhiều kẻ thù trong trường rồi, nay lại lên xe của anh nữa, trong khi đó anh lại ko hề kiêng kị mà thể hiện quyền sở hữu đối với nó ngay giữa đám đông

Haizz thật đúng là tai họa

-anh đợi lâu chưa, nhìn anh này phờ phắc chắc cũng lâu rồi nhĩ

-hừ, biết vậy mà vẫn la cà đến giờ này mới chịu ra

Minh cần nhẩn, anh đỡ lấy cái balo của nó, Thảo cười hì hì nó đang định leo lên xe thì bất ngờ có người gọi tên nó ko hề khách khí, cả tên lẫn họ luôn nhé.

-Trần Nguyên Thảo, cậu đứng lại đó cho tôi

Ách, ko phải chứ. Cái giọng này ...

Duy dùng dùng băng qua đường, tiến về phía nó và Minh. Ánh mắt gần như muốn ăn tươi nuốt sống nó ra, ko lẽ cậu ta nhớ ra chuyện gì sao.

-lại là cậu ?

Minh nhú mày nhìn kẻ đang hùng hổ đi đến, ánh mắt anh lộ vẻ ko vui. Cái thằng nhóc này vẫn còn tơ tưởng đến cô bé của anh. Thật là nó chán sống rồi

-anh là ai, tránh ra tôi có chuyện muốn nói với cô ta

Duy bất chấp có kẻ ngáng đường, ko hề kiêng nể mà lao tới, cậu ko quan tâm hẳn là ai bây giờ cậu chỉ muốn tóm cái đứa con gái to gan lớn mật kia

-nhóc con, cậu chán sống rồi

Minh tức giận túm lấy Duy, thiếu điều ném cậu ta văng ra mấy thước

-Anh Minh, bỏ cậu ta xuống đi, đây là ngoài đường.

Thảo lo lắng nhìn 2 bên giăng co, đây là ở ngoài đường nha thật sự rất nguy hiểm

-Hừ, thằng nhóc khôn hồn thì tránh ra, nếu ko đừng trách tôi

-Chết tiệt, tôi cóc cần biết anh là ai, Thảo cô mau ra đây cho tôi. Cô đừng tưởng trốn được tôi. Nói cho cô biết cô chạy ko thoát đâu

Duy vùng ra khỏi bàn tay đang túm chặt áo mình, ánh mắt tức giận nhìn người đàn ông lạ mặt đang trừng mắt nhìn cậu. bất kể hẳn là ai, hôm nay ai cũng đừng mong cản đường cậu

-tôi ko có chuyện gì nói với cậu hết, cậu mau về đi

-ko có chuyện gì, vậy tại sao cô trốn tránh tôi. Nói cho cô biết trừ phi cô nói rõ mọi chuyện bằng ko có chết tôi cũng lôi cô lên.

Ách. Cái tên Vũ Duy này thật sự điên rồi, cậu ta muốn gì ở nó chứ, muốn nó nói cho cậu ta chuyện trước kia sao, quên đi chết nó cũng ko muốn cậu ta nhớ lại chuyện này.

Nó lay lay tay áo của Minh, lúc này anh đang đứng chắn giữa nó và Duy. Khuôn mặt lộ rõ vẻ thiếu kiên nhẫn cùng tức giận.

-Thằng nhóc, nói cho cậu biết dù cậu đang chơi trò gì thì cũng đừng hòng tiếp cận Thảo, cho dù cậu thật sự thích Thảo hay chỉ là tình cảm bông bột của tuổi mới lớn thì tôi cũng khuyên cậu mau dẹp cái suy nghĩ trẻ con của cậu đi, bởi vì Thảo là của tôi, bất cứ ai cũng đừng mong động vào.

Tuyên bố hùng hồn sắc mùi thuốc súng của Minh khiến Thảo và Duy sững người

Nó ngây ngốc nhìn Minh rồi nhìn khuôn mặt đang bất động của Duy mà ho khan. Mặc dù nó biết tính chiếm hữu của Minh rất cao nhưng anh cũng ko nên giết người mà ko cần đền mạng như vậy chứ.

-Còn em nữa, em gây họa chưa đủ sao. Đi về

Minh tức tối trừng mắt nhìn nó rồi thô bạo kéo nó lên xe, trước khi đi anh còn ko quên tặng cho Duy cái nhìn khiêu khích.

31. Chương 31

Chồng ơi, bình tĩnh anh đừng tức giận quá sẽ có hại cho tim

Thảo ngồi trên xe mà tim đánh trống trện, Minh đang lái xe với tốc độ 80 km/h, mặt anh đằng đằng sát khí. Hix thật sự nó ko mong lịch sử lại tái diễn 1 lần nữa, cái lần anh gặp Duy anh đã lái xe bạt mạng, tìm nó quả thật ko chịu nổi với kiểu trút giận này của anh.

Minh bất ngờ thắng xe, làm người Thảo theo quán tính cúi gập về phía trước, nó tức giận hét lên

-anh điên rồi hả ??

-đến nơi rồi, xuống xe đi

Minh bước xuống xe, nó khó hiểu nhìn Minh rồi lúc này nó mới nhìn ra bên ngoài. Đập vào mắt nó là 1 quán café sang trọng

Quán được thiết kế thành nhiều khu vực mang phong cách hiện đại cho khách lựa chọn. Khu vực bên trong của quán được bố trí bằng các dãy ghế sofa sang trọng với 2 tông màu: đỏ - đen.

Thảo bước nhanh theo Minh, vừa thấy anh bước vào vị chủ quán đã nhanh chóng ra chào anh, nó thăm nghĩ chắc hẳn anh thường đến nơi này rồi.

Minh và nó ngồi xuống cái bàn hướng ra ao sen thiết kế theo phong cách Nhật. Những chiếc bàn thấp be bé cùng những chiếc gối ôm xinh xinh thật thoải mái, có thể đưa mắt cùng ngắm nhìn thác nước hay ao sen nhỏ ngoài sân vườn.

Thảo hết nhìn xung quang rồi lại nhìn Minh, anh vẫn đeo cái bộ mặt hắc ám đó, haizz

-Chồng à, ăn kem cho hạ hỏa nhé, em thấy anh sắp bốc khói đến nơi rồi

-Hừ, em cũng quan tâm chồng em nhỉ

-Chứ sao, ai bảo anh là chồng em. Người ta bảo em ích kỷ cũng được em chỉ biết có chồng em thôi

Nhận thấy anh hơi cười cười, nó biết chiêu bài nịnh nọt của nó đã có tác dụng, ông chồng nó nhìn có vẻ lạnh lùng vậy thôi chứ dễ nổi điên vô cùng.

2 ly kem xinh xinh có chiếc dù be bé được đưa đến, mắt nó sáng rực lên chỉ hận ko thể ăn ngay lập tức vì bởi lẽ cuộc thăm vấn của Minh vừa bắt đầu

-Thằng nhóc đó tại sao cứ bám theo em?

-Cái này ko phải tại em nha, em vô tội

Thảo ngược đôi mắt to tròn trong veo đầy vẻ vô tội nhìn anh, đây là sự thật nha nó đã cố gắng hết sức để trách gặp Duy rồi trừ 2 lần ngăn cậu ấy đánh bạn học thôi.

-hừ, nếu ko phải em tạo điều kiện cho thằng nhóc đó thì nó cần gì theo em

-ấy ấy, cái này là anh nói sai rồi. em ko có tạo điều kiện gì cho cậu ấy hết. chỉ tại cậu ấy mất trí nhớ nên mới tìm em thôi

-Mất trí nhớ - Minh nhú mày nhìn nó

-Uhm, cậu ấy bị người ta đánh vào đầu nên bị tụ máu dẫn tới việc bị mất trí nhớ. Nghe có vẻ giống trong phim nhưng cậu ấy lại quên hết những chuyện có liên quan đến em.

-Thật sao ??

-Thật mà, cậu ấy quên em có lẽ sẽ tốt hơn, em ko mong cậu ấy chịu đau khổ vì em đâu.

-Hừ, em tốt quá nhỉ. Ăn kem đi

Minh tức giận lườm nó, ách cái ông chồng này lại làm sao nữa đây nó chỉ nói sự thật thôi mà.

Mang bộ mặt đầy vẻ ủy khuất nhìn Minh, nó đang định nịnh nọt anh thì chợt trông thấy ở bàn bên kia, một dáng người quen thuộc đang ngồi đó, người mẹ yêu quý của nó.

Thảo rướn người lên xem để chắc chắn đó có phải bà Liên, nó gần như reo lên khi nhìn thấy bà nhưng trái tim nó gần như rớt xuống khi nhìn thấy người phụ nữ đang ngồi với mẹ nó. Người đó ko phải ai khác chính là bà Lệ, mẹ của Duy và đồng thời là người đã cướp đi người cha của nó.

Tại sao ... mẹ nó lại ngồi với người đàn bà đó ... chuyện này là sao ??

Minh thấy Thảo sắc mặt trắng bệch, anh đang định hỏi có chuyện gì thì Thảo đứng bật dậy, cô bé bước nhanh về phía bàn bên kia. Lúc nhìn thấy 2 người phụ nữ đang ngồi đó, anh mới chợt hiểu.

-Mẹ, tại sao mẹ lại ở đây?

-Thảo ... sao lại ... ??

Bà Liên giật mình nhìn đứa con gái, nét hoảng hốt hiện rõ trên khuôn mặt bà.

-ồ thì ra đây là con gái của bà. Quả đúng là mẹ nào con nấy, mẹ thì đi cướp chồng người khác, còn con gái thì dụ dỗ con trai nhà người ta.

Bà Lệ cất giọng mỉa mai, ánh mắt khinh bỉ nhìn 2 mẹ con Thảo

Nó tức giận, quắc mắt nhìn người đàn bà kia. Như ngọn núi lửa âm ỉ bao năm, lúc này nó ko thể kìm chế được bản thân mà bùng phát

-bà nói cái gì. Bà nói ai đi cướp chồng người khác?

-Ko phải sao, mẹ cô ko phải định cướp chồng tôi sao, còn cô ko phải đang dụ dỗ con trai tôi. Đúng là mẹ nào con nấy, cô với mẹ cô thật cùng một giuộc, rất giống nhau, đều không biết xấu hổ

-Ha ha !! Bà nói mẹ tôi cướp chồng bà, chứ ko phải chính bà mới là người đó sao, nếu ko phải vì bà thì tôi vẫn là 1 đứa con gái có cha, có 1 mái ấm bình thường như bao người khác. Nếu ko phải vì bà lấy tiền tài ra mê hoặc cha tôi thì ngày hôm nay bà có thể ngồi đây để nói khác cướp chồng bà sao.

Thảo cay độc nhìn người đàn bà trơ trẽn đang thất sắc kia. Bỗng nhiên nó muốn cười, cười thật to, cười cái người đàn bà ko biết phải trái, ngu ngốc và dối trá kia. Nó càng nói càng hăng càng đánh càng sung, Thảo ko hay biết, khuôn mặt bà Liên theo từng lời nó nói ra càng ngày càng trắng bệch.

-bà còn gì để nói ko, để tôi nói tiếp cho bà biết. Cái người bà gọi là chồng kia, người mà bà vẫn nghĩ luôn chung thủy với bà, thực chất là một người đàn ông đê tiện, bỏ mặc người vợ kết tóc xe duyên, bỏ mặc đứa con gái 7 tuổi để chạy theo tiền tài danh vọng. Có lẽ bà ko biết chuyện này nên mới có thể trơ tráo ngồi đây nói mẹ tôi cướp chồng bà. Lúc ông ta đến với bà, ông ta đã có vợ và một đứa con gái chính là tôi đây.

-Kìa ... Thảo ... con ko nên ...

-Mẹ, mẹ ko cần nói gì hết, mẹ muốn che giấu cho ông ta nhưng con thì ko. Con muốn bà ta biết, chồng bà ta là người như thế nào.

Thảo tức giận nắm chặt tay, nó nhìn mẹ nó đang cúi đầu đầy vẻ cam chịu. mẹ nó luôn như vậy luôn nhẫn nhục chịu đựng tất cả mọi chuyện. Mẹ nó có thể như thế mà sống như thế nhưng nó thì ko, nó ko chịu để ai ức hiếp mẹ con nó.

Nó ném cái nhìn căm phẫn về phía bà Lệ, khuôn mặt bà ta lộ rõ vẻ bất ngờ, rồi bỗng nhiên bà ta bật cười, cười như điên như dại.

-ha ha, hôm nay quả thật tôi đã được mở mang tầm mắt, 2 mẹ con bà người tung kẻ hững thật là quá xuất sắc. Bà Liên, có những chuyện tốt hơn hết bà nên nói rõ cho con gái bà đi thì hơn, đừng để nó đắm chìm trong những cái ý tưởng ngu ngốc của nó. Chuyện hôm nay kết thúc ở đây, tôi cũng mong bà thực hiện đúng lời hứa của mình.

Dứt lời, bà Lệ xoay người bước đi và cũng ko quên ném cho nó cái nhìn khinh bỉ. Thảo khó hiểu nhìn mẹ nó, bà có chuyện gì chưa nói cho nó sao.

-mẹ, mẹ còn chuyện gì giấu con sao. Mẹ đã hứa gì với bà ta.

-Chuyện này, đến lúc thích hợp mẹ sẽ nói cho con biết. Minh con đưa Thảo về đi

-Chúng con đưa mẹ về.

Minh lên tiếng, anh nhìn bà Liên đầy quan tâm, khuôn mặt bà lúc này tràn ngập vẻ ưu thương. Bà lắc đầu cười khổ

-ko cần đâu, mẹ muốn ngồi đây một lúc, 2 con hãy về trước đi

-mẹ, con ko biết giữa mẹ và người đàn bà đó có chuyện gì, nhưng mẹ đừng suy nghĩ nhiều mà ảnh hưởng tới sức khỏe, mẹ hãy hứa với con đi.

Thảo thấy bà Liên ko chịu nói, nó cũng ko bắt ép bà, nó biết bà đã phải chịu nhiều nỗi đau, lúc này nó thật ko muốn khiến mẹ nó buồn lòng thêm nữa. Chuyện lúc này là một sự cố mà nó hoàn toàn ko mong muốn. Nếu có thể, nó muốn thay bà chịu đựng hết tất cả mọi chuyện đau khổ này.

-mẹ biết rồi, 2 con về trước đi

Dù ko đành lòng, nhưng Thảo cũng phải theo Minh đi về, trên suốt chặng đường về đầu nó luôn hiện lên câu nói của bà Lệ. ý của bà ta là gì, chuyện này ko phải đã quá rõ ràng hay sao.

32. Chương 32

Minh ko đưa nó về nhà mà chạy xe thẳng ra ngoại ô. Anh dừng xe lại trước một cánh đồng rộng mênh mông tràn ngập cỏ lau. Gió lùa trên những ngọn cỏ lau trùng điệp tạo thành vô vàn những con sóng.

Mặt trời rực rỡ đằng xa, và những áng mây cứ nhẹ nhẹ trôi. Đứng giữa nơi này nó cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Gió lùa vào tóc nhưng nó mặc kệ cơn gió lành lạnh đang đùa nghịch tóc nó. Bây giờ nó chỉ muốn thả trôi tất cả những ý nghĩ, mặc kệ hết mọi chuyện, buông xuôi tất cả hận thù.

Một vòng tay ấm áp quen thuộc ôm lấy nó từ phía sau, hơi ấm từ người anh khiến nó thấy yên bình. Minh Thì thâm vào tai nó

- Anh đang ghen!

Ôi đúng là phá hỏng phong cảnh mà, đây là lúc nào mà anh còn nói như thế. Thảo quay lại trừng mắt nhìn anh

- Anh ghen, ghen cái gì ?

- Anh ghen với gió

Ách, Thảo khó hiểu nhíu mày, nó tự hỏi liệu có phải tại thời tiết nên anh bị chạm dây nào rồi.

Minh cười, vòng tay càng siết chặt hơn

- Anh ghen vì gió có thể tùy ý hôn tóc em, mà anh thì ko được cái diễm phúc đó.

Nó đang nghe lầm sao anh nói anh ghen với gió, chợt hiểu ra Thảo bật cười. Ko ngờ anh lại dùng cách này để an ủi nó, Thảo đưa bàn tay bé nhỏ, mềm mại lên nhéo nhéo mặt của Minh.

- đồ ngốc, có vậy anh cũng ghen. Em thật ko biết anh đang nghĩ gì đấy chồng ngốc của em ạ !

- ừ thì ngốc, sao cũng được. Anh hôn em cái đã

Anh hôn lên môi Thảo thật lâu rồi nắm hai bàn tay nó đưa lên ngang mặt.

Từ trong túi áo vest anh lấy ra một chiếc lắc bằng bạch kim, chiếc mặt được chạm khắc tinh xảo có hình 2 con cá cắn đuôi nhau, ở giữa là 1 hạt kim cương sáng lấp lánh.

Anh hôn lên tất cả những góc ngách của đôi bàn tay đã không còn quá gầy guộc như hồi xưa, nghe giọng Thảo cười khúc khích

- anh à, sao em thấy 2 con cá này gian quá

- hừ, gian như vậy người khác nhìn thấy mới sợ mà tránh xa em.

- Oái, vậy thì còn ai dám chơi với em nữa. Thảo nhăn mũi

- Vậy càng tốt, em chỉ cần biết có mình anh là đủ

- Oa, anh độc tài thật đó, chơi với anh chán chết

Minh nhíu mày, anh đưa tay nhéo má Thảo tỏ vẻ bất mãn

- nếu em chỉ biết có mình anh thì quá tốt, như vậy em sẽ ko cần phải buồn vì người khác nữa, bởi vì anh sẽ ko bao giờ khiến em buồn phiền cả.

từng lời nói của anh như dòng nước ấm chảy qua trái tim nó, dù anh bá đạo nhưng nó tin tưởng rằng anh sẽ ko làm nó thất vọng.

Chỉ cần ở bên anh thì bao nhiêu muộn phiền đều tan biến, anh cho nó cảm giác được che chở được bảo vệ, và bình yên. Bấy nhiêu đã là quá đủ cho 1 đời người.

Thảo ngã vào lòng Minh, tựa vào vòm ngực rắn chắc của anh, nó khẽ nói

- cảm ơn anh

....

- Cố gắng làm bài cho tốt nhé. Đừng tự tạo áp lực cho bản thân, cứ thoải mái vào nghe ko bé con.

Trước khi vào trường thi Thảo còn phải chịu đựng cái cảnh Minh cứ như gà mẹ đang bảo vệ con. Trước mặt bao nhiêu người mà anh thao thao bất tuyệt dặn dò.

Thảo liếc mắt nhìn xung quanh, nó thấy ai cũng đang nhìn nó. Trời ơi có vị phụ huynh nào thái quá như anh ko cơ chứ chỉ là thi tốt nghiệp thôi mà ~(^o^)/~. Suốt từ tối hôm qua đến giờ anh cứ như vậy. Nó bất mãn chu môi

- anh mà còn nói nữa thì anh thành cha em luôn đó, ko phải chồng em nữa đâu, em vào phòng thi đây, anh đi cẩn thận nhé

- hừ, thi xong gọi điện cho anh

Minh cảm thấy mình hơi quá đáng bèn e hèm lấy lại hình tượng. Mãi đến khi bóng Thảo lẩn vào đám học sinh anh mới chịu rời đi.

Đang định khởi động xe thì chuông điện thoại reo lên, là mẹ vợ của anh

*

- mẹ muốn con đưa cho Thảo lá thư này sau khi con bé thi xong

Bà Liên đẩy lá thư về phía Minh, mỉm cười nhìn vẻ mặt khó hiểu của anh

- mẹ biết con rất yêu Thảo và ko muốn con bé chịu thương tổn, nhưng chuyện này sớm muộn gì con bé cũng phải biết. ta ko muốn nó cả đời mãi oán hận cha nó, ông ấy ko có lỗi trong chuyện này ...

- mẹ, chuyện này ...

Minh đắn đo, anh ko biết trong lá thư đó viết gì, nhưng anh linh cảm chuyện này sẽ khiến Thảo đau khổ, nếu có thể được anh muốn mãi mãi ko cho cô bé biết chuyện này, anh ko muốn nhìn thấy cô bé khóc.

- Mẹ hiểu con đang nghĩ gì, nhưng giấy ko bọc được lửa, con bé sớm muộn gì cũng biết, ta cũng ko muốn vì chuyện này mà 2 đứa con bất hòa

- Minh à, mẹ tin con đủ khả năng để giúp con bé vượt qua tất cả, dù hôn nhân của 2 con là hợp đồng nhưng thời gian qua mẹ đã thấy được tình cảm của 2 đứa. Cái thời hạn 1 năm kia sắp kết thúc nhưng mẹ nghĩ rằng nó đã ko còn ý nghĩa khi 2 đứa thật sự yêu thương nhau.

Minh cảm động nhìn bà Liên, anh thật ko ngờ bà là 1 người mẹ tinh tế như vậy.

- Cảm ơn mẹ đã tin tưởng, nhưng con vẫn ko hiểu tại sao mẹ ko đưa trực tiếp cho Thảo, con tin nếu nghe mẹ giải thích cô ấy sẽ hiểu

- Nói ra thật xấu hổ với con, nhưng mẹ quả thật ko có dũng khí để đối mặt với chuyện này, mẹ thấy có lỗi với con bé vì đã ko nói rõ với con bé suốt thời gian qua. Mẹ định hôm nay sẽ rời khỏi đây, đi đâu đó một thời gian.

- Mẹ, định đi đâu ??

- Mẹ định về quê, vé tàu cũng đã mua rồi ... mẹ tin tưởng giao bé Thảo cho con, đừng khiến mẹ phải thất vọng ...
- Con hiểu ..

33. Chương 33

-Vợ à .. thi xong rồi em có muốn đi đâu đó ko

Minh kéo Thảo ngồi trên đùi mình, anh nhìn xoáy vào đôi mắt to tròn đầy vẻ ngạc nhiên của cô bé

-đi đâu chứ, mặc dù thi tốt nghiệp xong nhưng em còn phải thi đại học nữa

-đừng thi nữa, anh đủ sức nuôi em mà

Thảo tức giận trừng mắt nhìn anh, thật sự nó muốn cắn vào khuôn mặt đáng ghét kia. Sao anh lại có cái lối suy nghĩ gia trưởng như vậy chứ

-em ko muốn sống bám vào anh, hơn nữa em còn muốn đi học

-em là vợ anh ai dám nói em sống bám vào anh , hơn nữa anh ko muốn em cực khổ

-đi học ko có cực khổ, chồng của em ạ. Em biết anh thương em nhưng anh cũng phải tôn trọng quyết định của em chứ

Minh thở hắt ra, có bé này quả thật cứng đầu cứng cổ. Sau cuộc gặp với mẹ vợ thật sự anh đã có suy nghĩ muốn đem Thảo cất giấu ở một nơi nào đó chỉ anh và cô bé để Thảo ko phải chịu bất cứ tổn thương nào.

-được, anh tôn trọng ý kiến của em. Nhưng phải hứa với anh nếu em thi ko đậu thì phải ở nhà làm vợ hiền của anh nghe chưa

-ách, thi ko đậu năm sau em thi tiếp. ai muốn làm vợ hiền của anh chứ

Thảo le lưỡi, vùng vẫy thoát khỏi Minh. Nó biết anh nghe nó nói vậy thì nhất định sẽ nổi giận rồi chưa biết sẽ xử nó như thế nào

Quả nhiên nghe Thảo nó vậy, Minh tức muốn học máu, đang định bắt cô vợ quái chiêu này lại thì điện thoại của anh vang lên. Anh tức tối nhìn Thảo rồi hậm hực ra ngoài nghe máy. Một lúc sau anh vội vàng mang áo khoác vào rồi đi ra ngoài.

-Về nhà anh sẽ tính sổ với em sau, ngoan ngoãn ở trong phòng đợi anh.

Thảo nhìn anh tức giận đóng sầm cánh cửa. hứ xem anh làm gì đc nó.

Buồn chán đi qua đi lại trong phòng, nó hết nhìn trần nhà rồi lại nhìn nền đá hoa cương trong phòng. Căn phòng này ko biết từ lúc nào đã luôn gắn bó với hình ảnh của Minh.

Thảo nằm dài trên giường suy tư

Mới đó mà đã gần 1 năm nó về làm vợ anh, nhớ lần đầu tiên gặp Minh nó đã sợ hãi mà khóc thét lên, khi đó anh trông ko khác gì tên tướng cướp. Rồi còn bản hợp đồng hôn nhân nữa chứ ...

Nghĩ đến đây nó chợt nhú mồm ...

Sắp 1 năm rồi ... liệu Minh có còn nhớ chuyện đó ko

Thảo bật dậy, nó chợt muốn đi tìm Minh. Nghĩ là làm nó đi nhanh đến cửa, có lẽ Minh chưa rời đi vì nó vẫn chưa nghe tiếng xe. bước đến cánh cửa thì nó chợt nhìn thấy trên sàn nhà có 1 lá thư

Thảo nhặt lên, nó nghĩ chắc là của Minh đánh rơi nhưng khi nhìn thấy dòng chữ “ gửi Thảo, con gái yêu của mẹ” thì nó có 1 linh cảm ko hay .

“ Con gái yêu của mẹ !

Sau khi con đọc xong lá thư này thì mẹ chỉ mong con hiểu và tha thứ cho cha con.

Mẹ biết con hận cha con nhưng Thảo à, mọi chuyện ko phải lỗi của ông ấy. Cha con chỉ vì bất đắc dĩ mới phải rời xa mẹ và con.

Nếu ko phải vì sự ích kỷ của mẹ thì có lẽ ông ấy đã ko phải chịu nỗi dày vò của lương tâm suốt thời gian qua.

19 năm trước mẹ gặp và yêu cha con, khi ấy ông nội con đã ra sức ngăn cản chuyện này vì đơn giản 4 chữ môn đăng hộ đối.

Gia đình cha con khi ấy là danh gia vọng tộc dĩ nhiên ko thể chấp nhận một người nghèo khổ như mẹ. Họ dùng mọi cách để chia rẽ mẹ và cha con, ép ông ấy phải lấy một người khác đó là bà Lệ

Cha con ko đồng ý và đã chấp nhận vứt bỏ mọi thứ để ra đi cùng mẹ. Mọi chuyện có lẽ sẽ tốt đẹp nếu bà Lệ ko lỡ lầm trao tình yêu cho cha con.

Ý định bỏ trốn của cha con bị phát giác, ông nội con rất tức giận và nhốt cha con lại, đe dọa rằng nếu ông ấy ko lấy bà Lệ thì sẽ ra tay với mẹ

Cha con vì bảo vệ mẹ nên đành nhượng bộ, và đã lên kế hoạch ngay hôn lễ sẽ rời đi. Nhưng tiếc thay trời phụ lòng người, đêm trước lễ cưới đã có một số chuyện xảy ra giữa cha con và bà lệ ...

Một người đàn ông vì tình yêu đành nhẫn tâm bỏ rơi vị hôn thê của mình sau khi đã có quan hệ xác thịt, con phải hiểu ông ấy đã dẫn dắt chính mình như thế nào, cha con mang nỗi day dứt đối với bà Lệ suốt thời gian chung sống với mẹ.

Và mẹ, một người đàn bà ích kỷ đã che giấu cha con một sự thật rằng bà Lệ đã mang thai đứa con của ông ấy.

Khi mẹ sống hạnh phúc bên cạnh cha con thì bà ấy phải chịu mọi sự dèm pha của người đời vì ko chồng mà có con và bị chính vị hôn phu bỏ rơi trong ngày cưới.

Nhưng mẹ đã chôn vùi sự thật đó, cho đến khi Bà Lệ tìm ra gia đình chúng ta và uy hiếp sẽ làm tất cả nếu cha con ko trở về bên cạnh bà ấy.

Một lần nữa, cha con vì 2 mẹ con chúng ta đành phải ra đi.

Ông ấy ko hề hay biết sự thật này và tin rằng đứa con trai của bà lệ là của người khác.

Bà Lệ vì muốn trả thù, đã luôn dẫn dắt ông ấy và ko cho ông ấy biết rằng ông ấy còn có 1 đứa con trai.

Đến khi biết sự thật này, ông ấy đã ko thể chịu đựng nổi

Cha con đã phải chịu đau khổ suốt cuộc đời và luôn đi tìm 2 mẹ con ta, nhưng khi tìm ra lại nhận được sự thù hận của con. Và cái sự thật ông làm hại 2 người phụ nữ yêu mình cùng 2 đứa con đã khiến ông ấy gục ngã.

Bệnh ung thư đang cướp đi sinh mạng từng ngày của ông ấy

Mẹ mong con sau khi đọc lá thư này thì hãy tha thứ cho ông ấy, cha con ko hề có lỗi, tất cả là do mẹ Thảo à

Lúc này đây, cha con chỉ mong được gặp mặt con, được nghe con gọi 1 tiếng cha ...

Hãy làm điều đó trước khi quá muộn ... Ông ấy rất thương con và luôn mong con được hạnh phúc.

Mẹ rất hối hận vì đã ko cho con biết sự thật này sớm hơn, mẹ thật ko còn mặt mũi nào để gặp con và cha con.

Bà lệ nói đúng tất cả mọi chuyện là do mẹ, mẹ hại cha con con hiểu lầm nhau, hại ông ấy ko được gặp mặt đứa con trai. Hại con phải xa cách tình thương của người cha.

Mẹ ko mong được con tha thứ, nhưng Thảo à. Mẹ sẽ mãi mãi yêu con.

Mẹ của con

< viết=“” đoạn=“” này=“” tổn=“” chất=“” xám=“” quá,=“” huxx=“”>

...

Minh chạy nhanh lên phòng, khi phát hiện lá thư bị mất anh đã có một dự cảm xấu, ko dẫn đo suy nghĩ anh vội vã vào phòng, thăm cầu mong Thảo ko nhặt được lá thư đó.

Nhưng khi bước vào phòng, nhìn thấy Thảo ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo, khuôn mặt tái xanh thắm đẫm nước mắt và đôi mắt vô hồn, tim anh dường như bị ai bóp nghẹn. Anh lao tới ôm chặt cô bé vào lòng

-đừng khóc, đừng khóc ..

Thảo vẫn bất động ko hề nhúc nhích khiến anh vô cùng lo lắng, anh sợ cô bé chịu ko đc sự đã kích này, anh kích động lay lay vai Thảo, nói lớn

-Thảo, em nhìn anh đây, em ko được như thế, muốn khóc thì khóc đi đừng cố gắng kìm nén. Mở mắt nhìn anh đây ...!!!

Nước mắt cứ tuôn trào ko thể kìm lại được, Thảo cắn chặt môi đến bật máu cố ngăn bản thân bật ra tiếng khóc, nỗi đau khi nó ko còn cảm nhận được xung quanh, tâm hồn nó đang giằng co dữ dội giữa cảm giác tội lỗi và sự tổn thương sâu sắc. Nó nhắm chặt mắt để trốn tránh sự thật kia

-Thảo, mở mắt ra nhìn anh đây !!!

Minh hét lớn khi cảm nhận con nhỏ đang tự hành hạ bản thân. Anh điên cuồng cố gắng lay tỉnh Thảo, bắt nó phải đối diện với sự thật, thà rằng anh nhìn con nhỏ khóc lớn hay đập phá mọi thứ cũng được như thế còn tốt hơn phải nhìn Thảo đau khổ, giày vò, kìm nén chính bản thân mình. Cứ như vậy, anh sợ rằng cô bé sẽ chết mất ..

-Anh ra lệnh cho em, mở mắt ra nhìn anh đây

Minh gần như hết kiên nhẫn, anh hét lớn đến trời long đất lở, cũng may lúc này bà Lan đã đi du lịch nếu ko mọi chuyện sẽ rùm beng lên mất

Thảo bất đắc dĩ ngược đôi mắt đầy lệ nhìn Minh, đến lúc này đây nó mới bật ra tiếng khóc rồi nhào vào lòng anh

-tại sao ... tại sao ... cha em ...

Sự thật phũ phàng kia như xé đôi trái tim nó, nó ân hận vô cùng ân hận vì đã làm tổn thương người cha của nó. Ông ấy hi sinh nhiều như thế vì nó nhưng nó lại dùng sự hận thù nhỏ nhen của bản thân để dày vò ông.

Thảo túm chặt áo Minh, nó khóc nhưng vẫn cố kìm nén. Minh nhìn bờ vai run run của nó mà đau tận tâm can, anh ước gì người chịu nỗi đau này là chính anh.

-khóc đi, đừng kìm nén chính mình nữa ...

Đến đây thì nó ko còn kìm nén được nữa, nó mặc cho tất cả thả lỏng bản thân rồi gào khóc.

34. Chương 34

Bệnh viện Việt Pháp

*

-anh à, nhìn em có ổn ko ... liệu cha em có ...

Minh bật cười, nhìn về mặt bố rồi cứ như cô dâu mới về nhà chồng của Thảo, anh kìm lòng ko đc đưa tay lên vuốt ve mái tóc của cô bé

-nhìn em rất dễ thương, em cứ yên tâm vào gặp cha em đi, anh đợi ở ngoài này

-uhm, vậy anh đợi em 1 chút

Thảo hít vào thật sâu, nó nhìn cánh cửa thật lâu rồi mới bước vào

Trên chiếc giường, một người đàn ông về mặt tiêu tụy với đôi mắt nhắm chặt đang nằm đó. Ánh mặt trời xế chiều chiếu những tia sáng lay lắt vào mái tóc đã bạc quá nửa càng khiến ông nhìn có vẻ già nua, ốm yếu hơn so với tuổi của ông.

Đã ko còn tồn tại người đàn ông phong trần lãng tử như khi xưa mà thay vào đó là con người đang chịu khổ sở vì bệnh tật. khuôn mặt hốc hác với nhiều nếp nhăn, lông mày nhú chặt như đang cố gắng chịu đựng 1 điều gì đó.

Nhìn ông nằm thiu thiu trên giường, Thảo kìm lòng ko đc mà bật khóc.

Nó bước tới cạnh giường, chạm nhẹ vào cánh tay ông, nó hối hận vì đã ko sớm hơn đến thăm người cha yêu thương của nó.

Nó hối hận vì suốt thời gian qua đã khiến ông đau khổ, hối hận vì những lỗi lầm nó gây ra, hối hận vì đã làm tổn thương ông ... hối hận vì những gì nó đã nói.

Nhưng giờ đây, nó có ăn năn hối cải cũng còn ý nghĩa gì khi tử thần đang từng ngày cướp đi sinh mạng của cha nó.

Nó muốn đc ở bên cạnh ông, giúp ông xoa dịu nỗi đau nhưng liệu nó có còn thời gian ko ...

Giọt nc mắt lăn dài trên khuôn mặt, nó thổn thức gọi ông

-cha ơi ...!!

Dường như cảm nhận đc có người đang ở bên cạnh, ông Kiên từ từ mở mắt. Nhìn thấy đứa con gái yêu thương đang ở bên cạnh mình, một nỗi vui sướng dâng trào trong lòng ông. Ông cất giọng khàn khàn nhưng tràn đầy vui vẻ

-Thảo, con đến rồi đó ư

-Vâng ... Thảo nghẹn ngào cất tiếng, lúc này đây nó cảm nhận có muôn vàn mũi kim châm vào tim nó.

-Đừng khóc, đừng khóc con gái của ta

Ông Kiên đưa bàn tay khô ráp lau dòng lệ trên mặt nó, nụ cười yếu ớt của ông càng khiến nó đau buồn hơn, nó ko nỡ hà gì mà nhào vào lòng ông khóc như 1 đứa trẻ, cố gắng cảm nhận hơi ấm từ ông, thứ tình cảm bao năm nó để lạc mất giờ phút này đang tuôn trào như núi lửa.

-đứa trẻ ngốc, lớn rồi mà vẫn nhõng nhẽo thế à, con định ko cho ông già này thở nữa sao.

-Cha ơi, con sai rồi, con sai rồi ... huhu

-Biết sai là tốt rồi, nào ngẩng mặt lên cha cha xem con gái của ta xinh đẹp như thế nào nào.

Thảo cố gắng nín khóc, nó từ từ ngẩng mặt lên, đón nhận ánh mắt hiền từ của người cha

-con càng lớn càng giống mẹ con, bao năm qua cha đã có lỗi với 2 mẹ con con rất nhiều ...

-ko cha ơi, là lỗi của con, con ko nên nói những lời bất hiếu với cha như vậy, là con sai, con sai lắm rồi cha hãy tha thứ cho con ...

Thảo vội lắc đầu, nó ko muốn ông tự dằn vặt bản thân vì những điều trước đây. Nếu nó chịu nghe ông giải thích thì có lẽ ông đã ko phải chịu đã kích tới mức sinh bệnh như thế này

Ông Kiên mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt nó, được gặp lại đứa con gái của mình trước khi chết có lẽ là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban cho 1 người làm nhiều điều tội lỗi như ông.

-ko phải lỗi của con, là do cha, cha đã làm 2 mẹ con con chịu ủy khuất, làm mẹ con Lệ đau khổ ...đang lẽ mọi người mà phải có đc hạnh phúc nhưng chính cha lại là người gây nên mọi đau khổ. Một người như cha đáng lẽ ko nên sống, nhưng ông trời đã ưu ái mà ban cho cha 2 đứa con ngoan và 2 người vợ hiền. bấy nhiêu đó đã là quá đủ với cha rồi

Thảo lại lắc đầu, nó ko muốn nghe những lời như thế, nó có cảm giác đó giống như những lời trần trối cuối cùng vậy, nó ko muốn ông rời bỏ nó, người cha mà nó khó khăn lắm mới đc gặp lại đang định rời bỏ nó sao.

Nó còn chưa kịp báo đáp ông kia mà, nó còn chưa đc ăn với ông 1 bữa cơm, chưa đc hưởng vòng tay ấm áp của ông, chưa đc cảm nhận tình thương của người cha sau ngần ấy năm, vậy mà ông đành lòng bỏ rơi nó sao, ko nó ko chịu ...

-cha ...

Nó đang định mở miệng nói thì bà Lệ và Duy đã bước vào

-đến giờ uống thuốc rồi, ông cần phải nghỉ ngơi nhiều, hôm khác hãy nói chuyện.

Bà Lệ bước đến cạnh ông, dịu dàng đưa viên thuốc cho ông, mặc dù lời nói của bà có vẻ lạnh lùng nhưng ko thể che giấu hết tình cảm sâu đậm dành cho ông

-cảm ơn bà ...

Nhìn 2 người trao cho nhau cái nhìn ấm áp, lòng nó chợt quặn đau, mẹ nó thì sao, nếu phải chứng kiến cảnh này thì bà ấy sẽ có cảm giác gì ...

Thảo ko đành lòng chứng kiến tiếp cảnh này, nó đứng dậy định ra ngoài thì Duy đã túm lấy tay nó.

-tôi có chuyện muốn nói với cậu

...

-thật ko ngờ tôi với cậu lại là anh em

Duy mỉm cười chua chát, trong ánh mắt hiện lên vẻ bi thương cùng ko đành lòng

-lúc biết đc chuyện này tôi đã rất shock và ko thể tin rằng người con gái tôi thích lại là em gái mình.

Thảo giật mình đưa mắt nhìn Duy, Duy đã nhớ lại mọi chuyện sao, cậu ấy còn biết quan hệ giữa 2 người, 1 cảm giác rất khó diễn tả chạy dọc sống lưng nó, vì lo sợ lại vừa áy náy ...

-Cậu đừng nhìn tôi như thế, yên tâm đi tôi ko có cái ý niệm ngu ngốc ấy trong đầu đâu.

Dường như để đảm bảo hơn cho lời nói của mình, Duy cười cậu đưa tay chạm vào vai nó

-em gái, yên tâm đi thằng anh này ko dám làm điều gì có lỗi với em đâu, nếu ko bà mẹ la sát kia sẽ giết anh chết còn ông bố kia nữa

-cậu ... Thảo lắp bắp, sự thay đổi đột ngột của Duy khiến nó cảm thấy quá bất ngờ

-lúc đầu khi biết đc chuyện này, tôi đã rất khó để chấp nhận, càng khó chịu hơn khi biết rằng cuộc hôn nhân giữa cậu và ông chú kia chỉ là hợp đồng, tôi cứ nghĩ mình vẫn còn cơ hội nhưng khi biết đc mối quan hệ giữa 2 chúng ta và người cha đang chịu sự dày vò của bệnh tật kia thì tôi đành buộc lòng chấp nhận.

-haizz dù sao có em gái vẫn tốt hơn là ko có gì

Thảo nhìn Duy bằng đôi mắt đầy vẻ áy náy, nó ko biết nói gì hơn ... Nó biết Duy đã rất khó khăn để chấp nhận sự thật này nhưng cậu ấy đã dũng cảm đối diện với sự thật, ko như nó đã từng tìm cách lẩn trốn.

-thôi nào em gái, đừng nghĩ lung tung nữa ... hắc hắc nhìn em ko mang kính quả thật rất dễ thương, thằng cha kia quả là có phúc mà ko biết hưởng, mà nói thật đi cậu và lão ta ở với nhau 1 năm có xảy ra chuyện gì ko??

-

Nghe Duy hỏi vậy, nó chợt đỏ mặt

-ko có gì xảy ra hết. anh Minh rất tôn trọng mình

-vậy cậu ... yêu hấn ta sao

Thảo ko nói gì chỉ im lặng gật đầu ...

-hấn ta ... có yêu cậu ko

Lại gật đầu

Duy thở hắt ra

-thế là giả thành thật à, mình phải ra cho hấn 1 bài học mới đc, ko có việc gì lại đi đầu độc tâm hồn của em gái mình

-này cậu định làm gì thế hả

Thấy Duy dùng dùng đi chạy đi, nó vội nắm lấy tay cậu ngăn cản. Nó ko sợ Duy làm gì Minh mà ngược lại nó sợ Minh sẽ ko kiêng nể gì mà đè bẹp cậu ấy mất, ai chứ chồng nó thì dám làm lắm.

-em gái, yên tâm thằng cha ấy dám làm gì em thì anh đây sẽ cho hấn biết tay.

-Ko ... ko phải ...

-Chứ sao nữa, ko cần phải sợ gì hết đã có anh hai đây

Ừc, cái tên Duy này đầu óc hấn óc vấn đề rồi sao, gọi em gái tỉnh bơ thế. Mà nó phải công nhận 1 điều rằng, có anh trai thật là tốt dù Duy chỉ hơn nó có mấy tháng. Mà khoan tại sao nó phải chịu thất thế nhỉ, lại để cho cái tên này tùy tiện khi dễ nó

-này, ai cho cậu gọi tôi là em gái hả

-thì đúng mà, bộ em định chối bỏ quan hệ này sao, nói à biết nhá ko phải ai cũng có dc thằng anh đẹp trai như vậy đâu, em phải cảm tạ trời đất đi

Duy đắc ý hất cằm, nhìn khuôn mặt của Duy nó có cảm giác mũi cậu ta đủ dài để đặt 1 đoàn tàu bắc nam

-xì, cậu mới chính là người phải cảm ơn trời đất ý, ko phải ai cũng có đứa em gái xinh xắn đáng yêu như em đâu nhé

-ha ha ... vậy là chịu nhận làm em rồi nhé

Nghe tiếng Duy cười to, nó mới nhận ra mình bị hố, nó tức tối đỏ cả mặt

-cậu ... cậu ... đồ đáng ghét ... aaaaaaaaaa

35. Chương 35

Cuộc sống vốn luôn đầy những bất ngờ, kể từ ngày hôm đó Thảo tự nhiên có thêm 1 người anh. Nó thậm chí có lẽ ông trời đang ưu ái mà ban tặng thật nhiều hạnh phúc cho nó.

Nó có 1 người cha vĩ đại

Một người mẹ dịu dàng

Một người chồng luôn yêu thương, bảo vệ nó.

Một người anh trai luôn làm nó cười, dù hơi miễn cưỡng phải gọi là anh

Nó thậm chí mong sao cho thời gian ngừng lại để giữ mãi khoảnh khắc này. Mãi mãi ko phải rời xa những người mà nó yêu thương.

Mấy ngày hôm nay Minh có vẻ bận rộn, nó ít trông thấy anh ở nhà chỉ trừ những lúc đưa nó đến bệnh viện thăm cha, còn lại thời gian anh đều ở công ty

Buổi tối anh về nhà rất khuya, dù nó ngủ nhưng vẫn cảm nhận dc anh hôn lên trán và thì thầm cái gì đó, có lẽ mấy ngày nay nó bận rộn chạy đông chạy tây nên mỗi khi đặt lưng xuống là nó liền ngủ, nhiều lúc nó muốn thức để thấy anh nhưng nó lại ko thể cưỡng lại cơn buồn ngủ, thế là nó đành dằn lòng phải dậy thật sớm, vậy mà Minh vẫn đi trước khi nó tỉnh dậy.

Thảo rất tò mò về công việc của anh nhưng nó lại ko dám hỏi, haizz có phải nó đã dành ít sự quan tâm cho anh ko. Cũng có lẽ, từ khi cha nằm viện thì tâm trí của nó dành gần hết cho ông mà quên mất chồng mình.

Ôi ôi có khi nào anh giận nó nên mới viện cớ bận để tránh mặt nó ko

A .. càng nghĩ càng thấy đúng, ông chồng của nó chắc đang giận hờn đây. Mà mỗi lần anh giận thì hồi ôi, nó ko dám nghĩ tiếp nữa ...

Đành phải xuất chiêu lấy lòng vậy, hôm nay nó sẽ dành cho anh 1 sự bất ngờ xem như là đền bù thiệt hại cho anh.

11h trưa

-Thảo ơi, Minh ơi bà về rồi đây !!!!!!!

Ách, cái giọng này là bà nội, bà đã về rồi ... Nó ko nghe nhầm đâu chứ

Thảo chạy nhanh ra phòng khách liền thấy bà Lan đang đứng giữa nhà, miệng tươi cười, 2 tay giang rộng

-Sao, ko mong bà về hay sao mà còn đứng đó

-Bà ...

Thảo bật khóc, nó chạy đến ôm chầm lấy bà Lan.

-ha ha cái con bé này khóc gì mà khóc, nào nào lại đây ngồi, bà có quà cho 2 đứa đây

Thảo đưa tay quệt nc mắt, bà nội thật đáng giận mà lúc đi ko nói ai 1 tiếng, chỉ để lại mấy chữ : “bà đi du lịch, 2 đứa ở nhà ráng sinh cháu cho bà” báo hại nó và Minh chạy khắp nơi tìm bà. Hôm nay bà về cũng ko cho ai biết. Nhiều khi nó tự hỏi bà có đúng là bà nội của Minh hay ko nữa.

-nào nào, ngồi xuống, xem bà mua gì cho 2 đứa này

Bà Lan kéo Thảo ngồi xuống, miệng vẫn cười nói ko ngớt

-đây là quà của 2 đứa, còn đây là của cháu yêu của bà

Thảo tròn mắt nhìn đống đồ bên cạnh bà Lan, trời ơi toàn là đồ trẻ con, áo quần, giày, mũ ... cả đồ chơi nữa. ko phải bà nôn có cháu bé đến mức này chứ

-bà ơi ... mấy cái ... này – Thảo ngáp ngừng nhìn bà Lan

-sao, ko thích hả, vậy thì đem đi đổi ... ha ha

-không phải ạ, mà là ... thế này có quá sớm ko bà ...

-ko sớm, ko sớm ... bà cho 2 đứa 3 tháng làm việc kia mà ... mà đừng nói với bà là chưa có gì hết đây

Bà Lan lấy lại vẻ mặt nghiêm chỉnh, nhìn Thảo ko chớp mắt mà đáp lại bà là khuôn mặt đỏ bừng của nó

-trời đất, chẳng lẽ ko gì thật à, vậy mà bà cứ tưởng về nhà thì sẽ có tin vui chứ, cái thằng Minh này thật là ... kém ... kém quá ... chẳng bù cho ông nội nó, hừ hừ có khi nào nó bị yếu sinh lý ko, chứ làm gì có chuyện cưới nhau cả 1 năm mà ko có rục rịch gì. Mà nó đâu rồi, sao bà ko thấy nó

-anh ấy vẫn ở công ty, chưa về ạ

Thảo đỏ bừng cả mặt, trình độ nói chuyện của bà thật là càng ngày càng cao, giờ thì nó đã hiểu cái kiểu nói chuyện giết người ko cần đến mạng của anh là thừa hưởng của ai rồi.

-vẫn chưa về sao, ko đc lần này phải bắt nó ở nhà để tập trung chuyên môn sinh con, ko cần lo chuyện công ty nữa

Đang nói, bà Lan chợt ngừng lại, bà túm lấy 2 vai nó nhìn chăm chăm ko chớp mắt, cứ như thể đang đếm trên mặt nó có bao nhiêu cục mụn vậy

-bà hỏi thật, Thảo cháu có thấy thằng Minh nó yếu về chuyện đó ko

Ách, bà hỏi 1 câu khiến nó ko biết phải làm sao, Thảo cảm thấy cả người nó đang nóng bừng lên, oa bà ơi bà đừng đầu độc tâm hồn trẻ thơ chứ.

-cháu ... cháu ...

-nào nói đi, bà ko cười đâu. Cái thằng đấy cái gì cũng tốt có lý nào lại bị ... haizz sao lại kém vậy chứ ... chắc !

-ko phải tại anh ấy ... mà là ... chỉ tại ... tại ...

Thảo ấp úng ko biết phải nói làm sao, chẳng lẽ nói với bà là nó và Minh ở chung phòng, ngủ chung giường cả 1 năm nay mà ko hề xảy ra chuyện gì sao, có quỷ mới tin ... nhưng mà đó lại là sự thật

-đc rồi, cháu ko cần phải nói nữa, bà hiểu rồi. cái thằng này chắc chắn là vậy rồi ... đc rồi bà sẽ tìm cách giúp cháu ... nào nào vào đây bà đưa bí kíp gia truyền cho, đảm bảo thành công, cháu ko cần phải lo gì hết.

Thảo chết lặng cả người, lại chuyện gì nữa đây ... ko lẽ bà định, càng nghĩ nó càng cảm thấy ko ổn vội tìm cách thoái thác.

-hắc hắc bà ơi, để khi khác, khi khác ... cháu đem cơm cho anh Minh đây ạ. Bà mới về nên nghỉ ngơi đi ạ, cháu ko làm phiền bà nữa.

Nói xong, Thảo chạy như tên bắn vào nhà bếp, nhanh chóng cầm chiếc giỏ đựng cơm rồi ko đợi bà Lan kịp làm gì nó lao nhanh ra ngoài đường.

Vừa chạy nó vừa than trong lòng

Bà nội ... quả thật là cao ... cao thủ trong cao thủ ...

...

Taxi dừng lại trước tòa nhà đồ sộ của tập đoàn Hoàng Thiên, Thảo đứng ở bên ngoài ngược mắt nhìn tòa nhà cao ngất kia, trong lòng ko khỏi khâm phục tiền tài nhà họ Hoàng.

Thảo bước vào đại sảnh. Bất kỳ nhân viên nào gặp nó cũng tỏ vẻ ngạc nhiên rồi gật đầu chào, nó cứ tưởng sẽ ko ai biết nó kia. Vậy mới biết công nghệ lặn xe của Minh đã đến mức thượng thừa.

Nó tự nhiên bước vào thang máy mà ko hề có bất cứ sự cản trở nào, chỉ duy nhất một điều khiến nó khó chịu đó là ánh mắt của mọi người, họ lúc nào cũng cười với nó nhưng ánh mắt lại lộ vẻ tò mò. Nó có phải người ngoài hành tinh đâu chứ, hơn nữa nó ko có đeo kính như lúc đi học mà.

Haizz làm vợ một ông chủ lớn như Minh thật là mệt.

Lên đến tầng cao nhất của tòa nhà, thảo đi nhanh đến cửa phòng Minh, nó nhìn lướt qua bàn thư kí, phát hiện cô ta ko phải là Linh mà là 1 người khác.

Cô ta đứng lên mỉm cười lịch sự với nó.

-chào cô, tôi đến tìm tổng giám đốc

-xin lỗi, cô có hẹn trước ko ạ

Cô thư ký ko nén nổi cái nhìn tò mò với nó, có lẽ cô ta ko biết nó là ai thì phải. Nó cười, thầm nghĩ nếu hẹn trước thì còn gì là bất ngờ nữa

-ko có hẹn trước, nhưng mà vợ đến tìm chồng thì có phải hẹn trước ko ạ.

Ko thèm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của cô ta, Thảo bước nhanh đến cửa phòng Minh. Nó nhên miệng cười thật tươi rồi đẩy cửa bước vào.

-Chồng ơi ... !!

Lời nói tiếp theo chưa kịp ra khỏi miệng thì nó đã bị đông cứng nơi cuống họng, chiếc giỏ trên tay nó cũng rớt xuống.

Cảnh tượng trước mắt khiến nó nói ko nên lời, bao nhiêu ý nghĩ vui sướng đều tan thành mây khói.

Minh đang ôm 1 người con gái, cô ta ngồi trên đùi Minh, đầu tựa vào ngực anh hết sức tình tứ. Bàn tay cô ta ko ngừng di chuyển trên người anh, chiếc váy trên người cô ta đã bị trễ xuống phân nửa, lộ ra cảnh xuân ngậy ngất.

-anh à, cô bé kia chẳng phải vợ anh sao, hình như cô ta ko đến đúng lúc rồi.

Thu Hương ngược mặt lên nhìn Minh, chỉ thấy anh bất động mắt nhìn đắm đắm về phía Thảo.

-xin ... xin lỗi ... tôi đi ngay đây, ko làm phiền 2 người nữa.

Thảo như người tỉnh mộng, nó mím chặt môi cố nén để ko bật ra tiếng khóc. Nó thật sự ko muốn ở lại đó thêm 1 chút nào hết, cảnh tượng trước mắt khiến tim nó bị xé ra làm trăm mảnh.

Nó cười gượng, hướng đôi mắt ngập nước đầy bi thương nhìn Minh 1 cái rồi chạy nhanh ra ngoài.

36. Chương 36

Minh như chết lặng ở trên ghế, sự việc vừa rồi diễn ra quá sức bất ngờ khiến anh ko kịp phản ứng. Tại sao Thảo lại ở đây, đáng lý giờ này cô bé phải ở bệnh viện với cha chứ.

Bộ óc thông minh nhanh chóng hoạt động, anh nhìn về phía cửa trông thấy chiếc giỏ mây xinh xắn thì chợt hiểu.

Chết tiệt, anh đúng là thằng khốn.

Minh cố nén cơn đau xé tâm can, anh nhìn Thu Hương lúc này vẫn đang ngã ngốn tựa vào anh, dịu dàng nói

-em ngồi đây chờ anh, anh sẽ quay lại nhanh thôi

Nói xong Minh bước nhanh ra ngoài, anh rút điện thoại gọi cho An

-An, cậu vẫn ở đại sảnh phải ko, giúp tôi ngăn vợ tôi lại, đừng để cô ấy làm chuyện gì ngu ngốc. chuyện trên này vẫn chưa xong nên tôi ko thể xuống đó đc

-...

-Đc rồi, hạnh phúc của tôi trông cả vào cậu đấy.

Sự việc vừa rồi khiến đầu óc anh rối tinh rối mù, ko biết phải làm sao. Tâm trạng anh lúc này hỗn loạn, lo lắng, bất an, hối hận. Anh đâm mạnh vào tường thăm rủa chính bản thân mình, chỉ hận lúc này ko thể chạy theo Thảo, giải thích cho cô bé hiểu.

- chết tiệt ...!!

Minh thở hắt ra 1 cái, anh phải nhanh chóng giải quyết xong chuyện này nếu ko ... Chỉ hi vọng Thảo kiên cường hơn anh nghĩ.

.....

-cảm ơn anh đã đưa em về

Thảo mỉm cười yếu ớt nhìn An

-em đừng suy nghĩ nhiều, dù Minh làm gì cũng có lý do. Cậu ấy có cái khó của cậu ấy nên bây giờ chưa thể nói rõ cho em đc, nhưng em phải tin tưởng Minh, đc ko

-em biết rồi.

-Haizz, cũng may là tìm đc em, nếu ko thằng đấy sẽ xé xác anh mất. thôi em vào nhà đi, anh về đây

Thảo gật đầu chào An rồi đi vào nhà,

Hôm nay anh An đã phải dùng tới cả nửa ngày để khuyên can, thuyết phục nó.

Lúc đầu nó nhất định ko nghe, nó ko biết An là ai vậy tại sao nó phải nghe anh nói. Cuối cùng anh đưa cho nó xem bức ảnh của anh và Minh, rồi để chắc hơn anh đem cả giấy tờ tùy thân cho nó giữ

Anh An là bạn thân, cũng là trợ lý của chồng nó, làm sao nó biết đc anh ta có nói đỡ cho Minh hay ko, nhưng nhìn vào đôi mắt sáng đầy kiên định, ko có nửa tia giả dối của anh khi khẳng định Minh ko phản bội nó, ko biết sao nó lại tin lời anh.

Một phần vì thái độ kiên quyết của An và một phần vì lòng tin của nó đối với Minh.

Vì vậy nó quyết định tin Minh một lần.

mặc dù nói nó tin Minh nhưng nó lại ko thể ngăn bản thân ko nghĩ linh tinh, những hình ảnh lúc trưa cứ xoay vòng vòng trong đầu nó, nụ cười giấu cợt nhả của cô gái kia ... cô ta là ai, tại sao nó có cảm giác đã gặp cô ta ở đâu rồi.

Thảo lắc đầu, thôi ko thêm nghĩ nữa bây giờ nó chỉ muốn đi ngủ. Hôm nay nó đã quá mệt mỏi rồi

...

Buổi sáng trời hơi lạnh, Thảo nằm trên giường, vô thức xoay người tìm kiếm hơi ấm quen thuộc, nhưng cái lạnh của ga giường khiến nó giật mình mở bừng mắt.

Đêm qua anh ko về ...

Có lẽ nào anh và cô gái kia ...

Ko đc, nó phải tin Minh ... chắc chắn là ko có chuyện đó, anh tuyệt đối ko phải người như vậy.

Nghĩ vậy nó chợt cảm thấy an tâm hơn, suy nghĩ 1 đêm cuối cùng cũng thông suốt, nó sẽ thử tin anh 1 lần. hi vọng niềm tin của nó sẽ trao đúng người.

Thảo vừa bước xuống lầu thì đã trông thấy bà Lan vẽ mặt ko vui đang đọc báo. Chuyện gì khiến bà có vẻ mặt tức giận như vậy, nó nhủ mày suy nghĩ.

-sao bà dậy sớm vậy ạ, cháu cứ tưởng mình dậy sớm nhất hóa ra bà còn sớm hơn cháu

Thảo cười tươi rồi ngồi xuống cạnh bà. Nó liếc mắt về phía tờ báo nhưng ko thấy đc gì

-thằng Minh lúc tối ko về phải ko Thảo

-dạ, có lẽ anh ấy ở lại công ty, hình như dạo này nhiều việc lắm ạ

-hừ, nhiều việc cũng ko thể bỏ mặc vợ ở nhà mà qua đêm ở ngoài đc.

Bà Lan tức giận nói

-kia bà, anh ấy chắc cũng ko muốn vậy đâu, bà đừng tức giận

-bà ko tức giận, bà chỉ thấy bất bình cho cháu, cháu quá hiền lành nên nghĩ vậy, nhưng người khác thì ko như vậy đâu. Đây cháu xem đi, báo nó đăng đây kia kia

Bà Lan đẩy tờ báo về phía nó, thảo cầm tờ báo lên thì tim nó gần như ngừng đập khi trông thấy bức ảnh và nhan đề bài báo.

“ Ông chủ tập đoàn Hoàng Thiên tình tứ bên người đẹp Thu Hương, tình cũ ko rũ cũng tới ???”

-cháu biết cô ta là ai ko

Thảo cố nén đau lòng, cùng cơn hoảng loạn nó lắc lắc đầu. Nó ko dám nhìn bà Lan, chỉ sợ nó ko kìm dc mà òa khóc trước mặt bà

-cô ta là người yêu cũ của thằng Minh, cũng chính nó đã bỏ thằng Minh mà chạy theo lão Tô, thật ko ngờ đến bây giờ chúng nó vẫn còn qua lại, bà thật ko hiểu thằng này đang nghĩ cái gì mà vẫn gặp cô ta, bấy nhiêu tổn thương vẫn chưa đủ hay sao chứ.

-Cô ta là người yêu cũ của anh Minh sao.

Thảo nhú mày, nó thật ko ngờ cô gái kia chính là người yêu cũ của anh. Liêu có đúng như bài báo kia nói : tình cũ ko rũ cứt tới, anh đã quay lại với cô ta sao. Nói nó phải tin anh nhưng anh lại khiến nó một lần nữa cảm thấy nghi ngờ

-phải, cô ta tên là Thu Hương, 3 năm trước thằng Minh bất chấp sự ngăn cản của bà mà qua lại với cô ta, thậm chí từ bỏ quyền thừa kế chỉ để dc ở cùng cô ta, nhưng con hồ ly đó vốn đầu yêu nó, cô ta chỉ yêu tiền của nhà Họ hoàng thôi, nên sau khi biết thằng Minh từ chối thừa kế tập đoàn Hoàng Thiên thì liền bỏ nó mà chạy theo lão Tô Đại.

Thảo nghe bà Lan nói mà chua xót cả cõi lòng, nó chợt nhớ bến bờ hạnh phúc của anh khi còn ở trong căn nhà đó, anh như thế là vì người phụ nữ này sao. Anh bây giờ vẫn còn yêu cô ta sao ???

-Thảo, cháu ko cần phải đau lòng, nhà họ Hoàng chỉ chấp nhận 1 người con dâu là cháu, bà sẽ đòi lại tất cả công bằng cho cháu.

Nó cười gượng gạo lắc đầu nhìn bà Lan.

-cháu tin anh Minh, anh ấy sẽ ko làm như vậy

Nói ra câu này nhưng nó cảm nhận dc sau sáng nay, niềm tin của nó dành cho Minh đã lung lay rất nhiều.

Thảo ko ăn sáng mà lên phòng suy nghĩ. Nước mắt tủi thân bắt giã chảy dài trên mặt nó

Hình ảnh Minh ôm eo cô gái kia sóng bước bên nhau trên đường cứ hiện lên trong đầu nó. Hôm qua anh ko về nhà mà ở bên cạnh cô ta, nói tin anh chính là tin anh vẫn yêu cô gái đó chẳng ??

Tình cảm bao lâu nay anh giành cho nó chỉ là giả dối ??

Anh quan tâm nó cũng là giả ??

Những vòng tay âu yếm của anh thực chất ko hề dành cho nó. Cũng phải thôi cuộc hôn nhân này vốn dĩ chỉ là bản hợp đồng, nó chỉ đơn giản là người vợ dùng để đối phó với bà, người anh yêu vẫn là cô gái đó ??

Trời ơi nó thật sự ko thể chịu đựng nổi nữa rồi, cứ như thế này nó sẽ phát điên mất, nó cần anh giải thích rõ ràng với nó.

Anh đối với nó là yêu hay lợi dụng ???

37. Chương 37

Thảo vội vàng thay đồ rồi bắt taxi đến công ty của Minh. Nó muốn nghe anh giải thích, tại sao anh làm như vậy, anh chuyện gì khó nói sao.

Nó muốn nghe anh nói rằng anh và cô gái kia ko có gì hết, tất cả đã là quá khứ và người anh yêu là nó

Thảo ôm ấp niềm hi vọng và tình yêu của nó đến gặp anh. Nó muốn đánh cược một phen với số phận.

Xe vừa dừng lại nó lập tức lao nhanh vào đại sảnh nhưng bước chân nó khựng lại khi trông thấy anh ôm ấp người con gái kia đi tới phía nó.

-Minh à, vợ anh lại đến kìa

Thu Hương nũng nịu trong lòng Minh, cô ta nở nụ cười đắc ý liếc nhìn Thảo. Đôi mắt đẽ tô vẽ cẩn thận của cô ta phát ra những tia nhìn giễu cợt xem thường.

Thảo mặc kệ cô ta tỏ thái độ gì, nó chỉ quan tâm đến Minh, nhưng khuôn mặt lạnh nhạt ko có 1 tia gì là vui mừng khi gặp nó khiến trái tim nó bị bóp nghẹt, một nỗi lo sợ mơ hồ đè nặng tâm trí nó.

-mặc kệ cô ta, chúng ta đi thôi

giọng nói lạnh lùng của Minh như mũi dao băng giá cứa vào trái tim nó. Anh thậm chí còn ko liếc nhìn nó, cứ vậy ôm lấy eo Thu Hương đi thẳng

Đến mức này thì nó ko thể chịu đựng đc nữa, bao nhiêu uất hận, tủi hờn, tức tối đều bùng phát như ngọn núi lửa, nó thét lên

-anh đứng lại đó cho tôi.

Thảo cố nén nước mắt, nó bước lên trước mặt anh, giằng tay anh ra khỏi người Thu Hương. Đau khổ hóa thành tức giận, nhưng nó biết lúc này đây đầu óc nó hoàn toàn tỉnh táo.

-anh nói rõ cho tôi biết, anh và cô ta là quan hệ gì. Trợ lý của anh nói tôi phải tin anh, anh làm vậy là có lý do. Tôi tin anh nên mới đến đây, vậy đc anh ở đây, ngay lập tức nói rõ cho tôi biết chuyện này là như thế nào.

Minh lạnh lùng hất tay nó ra, anh nhếch môi cười nhạt

-cô lo nhiều chuyện quá rồi đó, nếu cô vẫn còn muốn làm phu nhân nhà họ Hoàng thì nên biết điều mà đi về nhà đi, đừng lo quần chuyện của tôi. ở đây ko đến lượt cô xía vào

Đoàng !!!

Thảo nghe như có sét đánh bên tai mình, nó lao đảo bước lui về phía sau, đôi mắt uất hận nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh lùng, đã ko còn nét ôn nhu như ngày nào.

Ko nó ko tin, đây ko phải là sự thật, anh nhất định đang lừa nó. Lúc này đây nó bất chấp giữa bao nhiêu người, nhào vào lòng anh bật khóc, nó muốn níu giữ một chút hi vọng còn sót lại, 1 chút tự tôn chưa bị chà đạp, 1 chút tình yêu của nó ...

-ko anh nói dối, là anh đang gạt em, anh đừng như thế có đc ko

Minh lạnh lùng đẩy nó ra, anh nghiêm nghị ko có 1 chút yêu thương nhìn vào gương mặt nhạt nhòa nước mắt của nó

-hình như cô đang hiểu lầm chuyện gì đó, quan hệ của chúng ta chỉ là danh nghĩa, thời hạn 1 năm cũng sắp kết thúc cũng sắp đến lúc cô rời khỏi nhà họ Hoàng, nhưng tôi thương tình cô nên để cô tiếp tục ở nhà họ Hoàng, tiếp tục làm bà chủ cao quý. Vậy nên cô cũng nên biết điều một chút, đừng cản trở tình cảm của tôi với Thu Hương. Cô ấy là người yêu bao năm nay của tôi.

Đau !!!

Nó cảm thấy đau như bị ai dùng dao xẽ thịt nó.

Nó đưa tay ôm lấy lồng ngực, nó khó thở bước lùi về phía sau. Khuôn mặt tái xanh vẫn còn đọng nc mắt.

Ngọn lửa hi vọng của nó lại 1 lần nữa bị lời nói lạnh lẽo của anh dập tắt, vậy ra nó là kẻ ngu ngốc, tin tưởng mù quáng vào tình yêu ko hề tồn tại.

Cái gì mà bà chủ cao quý

Cái gì mà thương tình.

Cái gì mà cản trở tình cảm của anh ...

Tâm can nó đang bị rạch nát, trái tim nó vừa rớt xuống vực sâu ko đáy.

Đau khổ thất vọng đến dồn dập, Thảo bật cười, cười đến man dại, cười ra nước mắt

-ha ha ha ... phải !! là tôi ngu ngốc, ngu ngốc nên mới tin anh ... được rồi bây giờ tôi đang trả giá cho sự ngu ngốc của mình đây, ha ha cảm ơn, cảm ơn anh đã giúp tôi tỉnh ngộ ... tôi sẽ ko cản trở hai người nữa ...

Dứt lời, nó chạy nhanh ra ngoài, nước mắt ko ngừng tuôn rơi, mắt nó hoa lên, tai nó ko còn nghe đc gì hết
“anh à, sao em thấy 2 con cá này gian quá”

‘hừ, gian như vậy người khác nhìn thấy mới sợ mà tránh xa em”

“Oái, vậy thì còn ai dám chơi với em nữa”

“Vậy càng tốt, em chỉ cần biết có mình anh là đủ”

“Oa, anh độc tài thật đó, chơi với anh chán chết”

“nếu em chỉ biết có mình anh thì quá tốt, như vậy em sẽ ko cần phải buồn vì người khác nữa, bởi vì anh sẽ ko bao giờ khiến em buồn phiền cả.”

Thảo bật cười, cười trong đau đớn

Tất cả là giả dối là lừa gạt, hạnh phúc mà nó có đc chỉ là trò đùa, anh xem nó là trẻ con ko biết gì. Lời nói ngọt ngào, vòng tay yêu thương, cái nhìn ấm áp đều ko thuộc về nó. Nó ngu ngốc nên mới ảo tưởng, ảo tưởng rằng anh yêu nó.

Nó đau khổ bước đi lảo đảo trên con đường dài vô tận, bàn tay ôm chặt lấy lồng ngực nơi có trái tim đang rỉ máu. Những hình ảnh ngọt ngào trước đây cứ hiện trong đầu nó càng khiến nó đau khổ hơn, nó ước gì tất cả chưa từng xảy ra.

Một cảm giác chơi vơi giữa biển cả đang nhấn chìm nó.

Nó biết mình đang chìm, nó sẽ chết, chết giống như hi vọng và tình yêu của nó.

Tình cảm bị phản bội như 1 liều thuốc độc ngấm sâu vào trái tim của nó, ăn mòn ý chí sống còn của nó

Đau khổ khiến nó tuyệt vọng, nó muốn buông xuôi

Nó ko muốn phải đối mặt với sự thật

Thà rằng nó chết đi ...

Tỉnh lại nó thấy mình đang ở trong bệnh viện.

Trần nhà, tường và rèm cửa đồng nhất một màu trắng. giống như đầu óc nó lúc này : trống rỗng và trắng xóa

- tỉnh lại rồi à.

Duy vẽ mặt mừng rỡ nhìn nó, bàn tay ấm áp nắm lấy đôi tay lạnh giá của nó. Duy đỡ nó ngồi dậy rồi đem ly nước đến cho nó.

Thảo ngược đôi mắt vô hồn nhìn Duy, rồi cất giọng khàn khàn

- sao cậu lại ở đây.

- Hôm qua có người đưa cậu vào bệnh viện, cũng may họ đưa cậu đến đây nên mình và mẹ mới biết đc, phòng của cha ở bên cạnh, đợi cậu khỏe hơn rồi qua thăm ông ko.

- Uhm, cậu đừng cho cha biết mình ở đây nhé, ông ấy sẽ lo lắng

- Được rồi

- Duy à, cậu ra ngoài đi mình muốn ngủ

Thảo uể oải nằm xuống giường, nhưng nó lại bị Duy bắt phải ngồi dậy, cậu trừng mắt tức giận nhìn nó

- cậu ko cần phải tự hành hạ bản thân như vậy, cái thằng đó ko xứng để cậu phải làm như thế. Mình sẽ cho hắn biết tay vì dám đối xử với cậu như vậy

- đừng ! Duy cậu ko cần phải làm như vậy đâu

Thảo vội vàng nắm lấy tay Duy, nó lắc đầu tỏ ý phản đối

- cậu còn muốn bảo vệ hắn sao, cậu thành ra như thế này là do hắn, hắn đáng phải nhận 1 bài học

- ko cần phải vậy, dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi, mình ko muốn nhắc lại nữa, với lại cũng phải cảm ơn anh ta vì đã ình một bài học kinh nghiệm

Nó cố nặn ra một nụ cười mà nó biết còn khó coi hơn cả khóc. Nhìn Duy bưng bưng tức giận vì chuyện của nó, Thảo cảm thấy an ủi ít nhiều vì ít ra cũng có người quan tâm nó.

- ờ rồi, cậu đã muốn như vậy thì cứ như vậy. nhưng mình sẽ ko tha cho hắn đâu

Duy bắt mỡ ngồi xuống, vẻ mặt vẫn chưa hết tức giận. Cậu thật sự muốn bắt cái tên khốn kiếp ra thành trăm mảnh.

- Duy à, mình đi qua thăm cha đi, cậu ko ình ngũ thì đi qua với cha vậy

- ừh, vậy cũng tốt. Cười lên cái nào, mặt cậu như vậy mà có thể đi gặp cha sao.

Duy đưa tay bẹo má nó khiến nó đau điếng. Thảo nhăn mặt trừng mắt nhìn Duy.

- tí méc cha cho xem, anh trai bắt nạt em gái

- ha ha, méc đi.

Duy cười toe toét nhìn vẻ mặt tức giận của thảo mà đắc ý.

...

Thảo và Duy vừa bước vào phòng thì liền chứng kiến cảnh tượng khiến cả 2 sợ hãi

Các bác sĩ vây quanh cha nó, đang ra sức cấp cứu còn bà Lệ thì cuống cuống vừa khóc vừa nói

Một nỗi lo sợ vô hình đè nặng tâm trí của Thảo, trái tim đập dồn dập, nó bất giác cầm chặt lấy tay Duy, cùng cảm nhận bàn tay cậu ấy đang run lên.

- trời ơi, chồng tôi ! các bác sĩ mau cứu chồng tôi, ông ấy ko thể có chuyện gì ờ

Sau một hồi cấp cứu, vị bác sĩ quay lại nhìn bà Lệ rồi lắc đầu

- chúng tôi rất tiếc thư bà, ông nhà đã ko qua khỏi.

Bà Lệ lão đảo muốn ngã, bà liên tục lắc đầu, khuôn mặt thất thần hiện rõ

- ko ... tôi ko tin ...

Bà chỉ kịp nói vài tiếng rồi nghiêng người ngất xỉu. Duy nhanh chóng buông Thảo ra chạy lại đỡ lấy bà

- mẹ ... mẹ tỉnh lại đi

Còn lại một mình, Thảo đứng bất động ở chỗ đó, mắt nó đăm đăm nhìn về phía giường nơi người cha thân yêu của nó đang ngũ

Phải ... ông chỉ là đang ngũ mà thôi !!

Nó vô hồn bước lại gần ông, nước mắt vô thức rơi xuống

- cha ... cha chỉ đang ngũ thôi phải ko.

- Cha thật xấu, con gái đến thăm cha tại sao cha lại ngũ chứ, cha tỉnh lại mở mắt nhìn con đây nè, Thảo của cha đến rồi nè

Mặc cho nó ko ngừng nói chuyện ông Kiên vẫn nhắm nghiền đôi mắt, khuôn mặt phúc hậu vẫn còn in 1 nụ cười

- cha à, cha giận vì con đến muộn nên ko muốn nói chuyện với con phải ko. Con biết sai rồi, cha tĩnh lại nhìn con đi cha.

Thảo nắm lấy tay ông, áp mặt vào bàn tay đã ko còn hơi ấm ngay nào nữa.

- cha ơi, con sai rồi cha tĩnh lại nhìn con đi

Nó mất kiểm soát, vùng lên nắm lấy vai ông ko ngừng lay động

- cha, cha tĩnh lại đi, cha đừng ngủ nữa có đc ko

Thảo vừa khóc vừa la hét, nỗi đau tràn ngập trái tim nó. Nó ko muốn mất cha, nó ko muốn xa ông khi nó chỉ vừa đc nhận tình thương của người cha chỉ có mấy ngày. Ông ko thể chết, ông phải sống để bù đắp lại tất cả cho nó ...

Thảo ko ngừng lay động ông, nó gào lên trong tuyệt vọng

- cha, cha tĩnh lại đi !!!!

Các vị bác sĩ có mặt trong căn phòng ai cũng đều đau lòng nhìn biểu hiện kích động của nó, có ai lại muốn sinh ly tử biệt kia chứ. Nhìn cô gái nhỏ bé không ngừng run lên vì đau khổ, ai nấy đều bật khóc thương tâm.

- cha cháu đã qua đời rồi, hãy nén đau thương đi cháu

1 vị bác sĩ bước đến an ủi nó, nhưng Thảo ko nghe nó hất tay ông ra rồi gào lên trong nức mắt

- ko cha ko chết, cha chỉ đang ngủ thôi, các người lừa tôi. Các người đi hết đi

Nói xong nó ôm lấy thân xác đã lạnh của ông rồi òa khóc

Bên ngoài trời bỗng nhiên đổ mưa, cơn mưa như cuốn trôi cái nóng của mùa hè, như đang cố gắng xoa dịu nỗi đau của ai đó

38. Chương 38

- cậu buông tôi ra, tôi phải đến chỗ cô ấy

Minh bất chấp sự ngăn cản của An lao về phía cửa, trông anh lúc này như 1 con mãnh thú điên cuồng sẵn sàng tấn công bất cứ ai ngăn cản anh lúc này.

- cậu bình tĩnh lại Minh, cậu ko thể đi đc ...

- cậu buông ra, mặc xác tôi, tôi phải đến bên Thảo, cô ấy đang cần tôi

Minh gào lên đầy tức giận, ánh mắt anh tràn ngập bi thương cùng phần nộ. Anh cố vùng ra bàn tay đang kìm kẹp mình của An. Lúc này anh ko quan tâm đến cái gì nữa, anh chỉ muốn đến bên Thảo, mặc kệ hết tất cả

- mấy cậu còn đứng đó làm gì, mau ngăn tổng giám đốc lại

An gắt lên ra lệnh, thật sự anh ko còn giữ nổi cơn trêu đùa điên cuồng này nữa rồi.

Mấy anh nhân viên có mặt ở đó liến xống lên ngăn cản Minh lại

- mấy cậu rút hết cho tôi, kẻ nào dám ngăn cản thì đừng trách tôi ác.

An cũng ko vừa, anh hét ầm lên

- ai dám buông, tôi trừ lương tháng này rồi đuổi việc người đó

Ách, bây giờ thì nên nghe ai đây, tổng giám đốc hay trợ lý của giám đốc

Nhưng lời đe dọa của trợ lý giám đốc có uy lực hơn, gì chứ công việc và tiền lương con quý hơn tất cả, tổng giám đốc có ác cũng ko bằng bị thất nghiệp (=. = nghĩ đơn giản thế)

Vậy nên trong chống lát Minh bị 1 đồng người vây quanh, mặc cho anh co to lực lưỡng thế nào cũng ko thể chống lại từng này người. Minh gầm lên phần nộ

- Cút ra hết cho tôi !!!!!!!

- Minh cậu nghe tôi nói đi, cậu ko thể đến đó lúc này đc. Thảo có thể đau khổ nhưng sau này cô ấy sẽ hiểu, còn hơn là đặt cô ấy vào nguy hiểm.

- Cậu biết lão Tô định dùng Thảo để uy hiếp cậu kia mà. Nếu ko dùng Thu Hương đánh lạc hướng hắn thì hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế nào cậu biết ko hả.

- Cậu mà đến đó lúc này thì công sức và sự hi sinh của Thảo sẽ đổ xuống sông xuống biển hết. Vì sự an toàn của Thảo, cậu phải bình tĩnh lại, cố nén đau lòng mà nghe tôi nói có đc ko

An xả ra 1 tràng nói ko kịp thở, lão sếp của anh đứng là yêu đến điên cuồng mà.

Dường như những lời An nói đã tác động đến Minh, cơn tức giận nhanh chóng xẹp xuống, anh cũng ko vùng vẩy kích động nữa. Trên mặt anh lúc này chính là sự đau khổ cùng bất lực

Phải, anh bất lực, bất lực vì bản thân ko thể bảo vệ đc Thảo – người con gái anh yêu sâu sắc.

Nhận thấy Minh đã bớt kích động, An thở hắt ra rồi bồi thêm mấy câu

- bây giờ là thời điểm quan trọng, đc ăn cả ngã về ko. Cậu ko nên vì chuyện này mà làm hỏng hết tất cả. Con cáo già kia sắp phải lộ diện rồi, lần này tuyệt ko thể để hắn chạy thoát. Còn về Thảo tạm thời chúng ta ko thể nói cho cô bé biết sự thật này đc, lão Tô lúc nào cũng cho người theo dõi mọi hành vi cử động của Thảo nên chúng ta cần chắc chắn thái độ của Thảo sẽ ko làm lão ta nghi ngờ.

- Biết rồi

Minh bắt đầu sửa lại áo. Anh ngồi xuống chiếc ghế nhắm mắt lại để cố trấn an bản thân

- tôi biết cậu ko muốn dùng cách này nhưng Minh ạ, đã đâm lao phải theo lao thôi.

- Nếu ko phải tên Trần A Vương kia cho biết lão Tô định dùng Thảo để uy hiếp cậu vận chuyển ma túy cho lão thì ko biết sự việc đã đến đâu rồi.

- Chết tiệt !!

Minh rửa thầm, Tô Đại chết tiệt, nếu ko phải tại con cáo già này thì hiện nay anh đã ở bên cạnh Thảo.

Anh ko thể để lão ta nắm đc điểm yếu của mình chính là Thảo cho nên đã lợi dụng Thu Hương đánh lạc hướng chú ý của lão.

Anh biết, với sự bảo hộ của tập đoàn Hoàng Thiên thì lão ta sẽ ko có cơ hội đụng đến 1 đầu ngón chân của cô bé. Thế nhưng một khi thế lực của hắn chưa đc trừ bỏ thì tính mạng của Thảo vẫn bị đe dọa. cô bé của anh sẽ ko có đc cuộc sống vui vẻ một khi Tô Đại vẫn còn đó.

Anh có thể bảo hộ cô bé cả đời nhưng mọi chuyện ko có gì là tuyệt đối, khi mà con cáo già kia luôn rình rập 2 người

Thêm vào đó, phòng bệnh hơn chữa bệnh. Anh cần phải diệt trừ tận gốc mối nguy hiểm này.

Trong cuộc chiến này, anh đã đặt cược cả hạnh phúc cùng vận mạng của mình vào trong đó vì thế anh ko đc phép thua cuộc.

Thảo, hãy chờ anh ... !!

.
.
.

Sau tang lễ, Thảo trở về nhà Minh thu dọn đồ đạc

Quá nhiều nỗi đau đổ lên người nó cùng một lúc đã khiến nó trở nên trầm lặng, u uất. Nó ko khóc, ko gào thét hay tỏ bất cứ thái độ gì. Chỉ im lặng ko hề mở miệng nói nửa lời, cứ như vậy lặng lẽ như hồn ma.

Bây giờ nó ko còn gì

Cha đã mất

Mẹ cũng bỏ nó mà đi

Chồng cũng ko còn

Tình yêu thì đã chết.

Thảo đưa mắt ngắm nhìn căn phòng nó đã cùng anh sống chung 1 năm lần cuối, nơi tràn ngập kỷ niệm này đã ko còn dành cho nó nữa, hình bóng Minh giờ đây sẽ ko còn thuộc về nó. Nó sẽ quên anh, quên đi tất cả tình cảm ngọt ngào mà anh đã từng dành cho nó.

Nước mắt nó lại 1 lần nữa rơi xuống, nó thật ngốc nó đã dặn lòng ko đc khóc vậy mà nó vẫn khóc.

Thảo thu mình lại trong góc, nó mím chặt môi cố ngăn tiếng khóc nghẹn đắng. bờ vai gầy của nó run lên vì đau khổ.

Dù sao nó cũng phải cảm ơn anh, cảm ơn vì đã cho nó biết thế nào là yêu, là đau.

Thảo lau khô nước mắt rồi lặng lẽ bước xuống nhà.

Nó ko ngờ bà Lan và Thu Hương đều ở phòng khách đợi nó.

Thảo đưa mắt nhìn 2 người, bà Lan vẽ mặt có vẻ giận dữ, còn Thu Hương ... Nó nhú mày, sao cô ta lại có vẻ đắc ý, kênh kiệu như vậy.

- Thảo, cháu mau ngồi xuống đây.

Bà Lan ra hiệu cho nó ngồi xuống rồi bà quay sang nhìn Thu Hương, anh mắt đầy vẻ tức giận

- Thu Hương, chắc cô biết đây là ai chứ. Nhà họ Hoàng chỉ có một mình Thảo là con dâu, cô ko có cửa bước chân vào nhà này nữa bước đâu. Đừng vọng tưởng

- Hừ, bà tưởng tôi là ai chứ, thứ nhãi nhép như cô ta mà có thể so với tôi sao, hơn nữa người Minh yêu là tôi, cô ta chỉ là đứa con gái anh ấy lấy về để đối phó với bà thôi, bà già ạ

Thu Hương khinh khỉnh nhìn nó rồi liếc mắt nhìn bà Lan. Trông thấy vẻ mặt tức tối của bà, cô ta càng đắc ý

- cô nói thế là có ý gì.

- Còn ý gì nữa, nhân đây tôi cũng nói luôn cho bà biết. cô con dâu đắc ý của bà chỉ là 1 kẻ lừa đảo, cô ta vì tiền nên mới kết hôn với Minh, còn anh Minh thì vì muốn bà yên lòng nên mới cưới cô ta, hoàn toàn ko có chuyện yêu đương thắm thiết gì ở đây cả. chỉ có bà ngu ngốc nên bị họ lừa thôi.

Thu Hương cười to, nếu ko phải cô biết sự thật này thì có lẽ cô đã chẳng có cơ hội quay lại với Minh.

Bà Lan hốt hoảng nhìn Thảo, bà ko tin những gì mình vừa nghe thấy.

- Thảo, cháu nói cho bà biết, rốt cuộc đã có chuyện gì hả, cháu và thằng Minh đang giấu diếm bà chuyện gì

- Cháu ...

Thảo ngập ngừng, trong lòng nó tràn ngập lo âu, nó ko nghĩ rằng bí mật về cuộc hôn nhân của nó lại bị phanh phui vào đúng ngày nó ra đi, nó ko định khiến bà Lan thất vọng khi nó biết bà yêu quý nó đến mức nào

Nó đã sai lầm khi giúp Minh lừa dối tình cảm của bà, nó đã hi vọng Minh thực sự yêu nó, nó sẽ là vợ chính thức của anh và bản hợp đồng hôn nhân kia sẽ ko còn tồn tại nữa. Nhưng giờ đây ...

- bà ko cần hỏi cô ta đâu, hôn nhân giữa cô ta và Minh chỉ là bản hợp đồng trong 1 năm, hết 1 năm cô ta sẽ đc anh Minh tài trợ cho ra nc ngoài học, còn bà sẽ đc giải thích rằng 2 người ko yêu nhau nên ly hôn. Sao bà thấy sao, bà nói tôi là hồ ly tinh nhưng đứa cháu dâu yêu quý của bà còn quý quyết hơn tôi kia, ha ha nhưng ko sao sắp tới bà sẽ có cháu dâu mới, là tôi đây ha ha

Những lời cay độc của Thu Hương khiến bà Lan choáng váng đứng ko vững, bà ngã xuống ghế, khuôn mặt còn đậm vẽ kinh hoàng, bà ko tin vào chính mình đang nghe, tất cả, tất cả mọi chuyện trong thời gian qua chỉ là giả, cháu bà và đứa cháu dâu bà hết mực yêu thương cư nhiên lừa dối bà trong 1 thời gian dài như vậy ...

Bà thật ko dám tin ...

- ha ha, thôi tôi về đây 2 người cứ từ từ nói chuyện, mà bà cũng nên chuẩn bị đồ cưới cho tôi đi là vừa vì ko bao lâu nữa tôi sẽ chính thức làm thiếu phu nhân nhà này ha ha

Thu Hương khoái trá cười to, cô ta cảm thấy bản thân mình thật thông minh, trước khi bị lão mập kia đá cô lại tìm đc bên đỡ cho bản thân, ông trời quả thật rất ưu ái cô ... từ nay sẽ ko còn ai dám coi thường cô khi cô trở thành phu nhân danh giá của tập đoàn Hoàng Thiên ...

Trong phòng khách, không khí quý dị đến không ngờ, bà Lan im lặng ngồi trên ghế, khuôn mặt của bà vẫn còn đậm vẽ bất ngờ cùng thất vọng. Bà muốn tức giận mà gào lên nhưng ko hiểu sao bà chỉ cảm thấy vô cùng thất vọng, đến nỗi bà cũng ko muốn nói

- bà ...

Thảo đứng bên cạnh, khuôn mặt nó đã tràn ngập nước mắt, nó thấy hối hận, vô cùng hối hận vì đã lừa dối 1 người như bà Lan

- cháu ko cần phải nói gì hết, cháu khiến ta vô cùng thất vọng.

- cháu xin lỗi bà ơi ...

- ko cần nói thêm gì nữa, cháu và thằng Minh đã khiến bà trở thành trò cười, 2 đứa ngỗ sẽ lừa dối bà đến lúc nào hả ???

Bà Lan ko còn kiềm chế đc, bà gất lên , đôi mắt bà tràn đầy bi thương, thống khổ

- cháu đi đi... đi ngay đi ... bà ko muốn nhìn thấy cháu ... nhà họ Hoàng ko chứa thứ con dâu dối trá như cháu, đi ... mau đi khỏi đây ngay lập tức ...

- bà ơi, cháu xin bà hãy nghe cháu nói ...

Thảo cuống lên khi trông thấy vẽ đau khổ cùng tức giận của bà Lan, nó ko muốn bà trở nên như thế ... nó biết bà cảm thấy như thế nào khi biết đc sự thật này, nhưng thật sự nó ko muốn lừa dối bà ...

- đi ngay đi và đừng bao giờ để tôi trông thấy cô lần nào nữa ...

Bà Lan thô bạo đẩy Thảo ra khỏi cửa, bà cố nén đau lòng để không phải nhìn thấy khuôn mặt kia, Thảo khiến bà quá thất vọng bà ko thể tha thứ cho việc làm này đc. Tại sao 2 đứa nó lại làm ra chuyện tày đình như thế, hôn nhân là thứ đáng trân trọng vậy mà chúng nó lại xem như trò đùa.

Cánh cửa đóng sập ngay trước mắt Thảo, nó ko thể làm gì chỉ có thể khóc, khóc cho đau khổ, khóc cho hối hận ...

Bây giờ thì nó đã biết thế nào gọi là trả giá ...

39. Chương 39

Minh trở về nhà lúc trời tối, anh quyết định hôm nay sẽ nói toàn bộ sự thật cho Thảo biết, anh ko muốn nhìn thấy cô bé chịu thêm bất kì thương tổn nào nữa, bấy nhiêu là quá đủ cho cả anh và Thảo.

Nhưng có một điều anh ko thể ngờ đến, khi về nhà anh lại nhận đc tin Thảo đã bị bà Lan đuổi ra khỏi nhà.

Minh choáng váng cả đầu óc, anh ko tin chuyện này vội lên phòng tìm Thảo nhưng căn phòng trống trơn đã thay anh trả lời tất cả

Một nỗi lo sợ đè nặng tâm trí anh, ngay lập tức anh đi tìm bà Lan để làm rõ thực hư. Anh ko tin bà Lan lại đối xử với Thảo như vậy, bà rất yêu quý Thảo kia mà

Ko cần anh phải đi tìm, bà Lan đã đợi anh ở phòng khách. Minh vội lên tiếng, trong giọng nói ko giấu đc vẻ lo lắng, nôn nóng.

-bà, vợ cháu đâu rồi. Tại sao đồ đạc của cô ấy lại ko có trong phòng ...

-ko cần tìm nữa, ta đã đuổi con bé đối trá đó đi rồi

-bà nói cái gì

Minh cảm thấy trời đất vừa sụp xuống, ko tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Anh định thần, cố gắng kiềm chế nỗi lo sợ hồi lại lần nữa, vẽ ko thể tin hiện rõ trên khuôn mặt tuần tú

-bà nói là bà đã đuổi cô ấy đi sao.

-Đúng thế.

Bà Lan lạnh lùng cất tiếng

-Tại sao bà làm vậy, dù cô ấy có làm sai chuyện gì bà cũng thể đuổi cô ấy đi mà ko nói cho cháu một tiếng. chuyện này thật hết sức hồ đồ, cháu sẽ đi tìm và đưa cô ấy về đây

Đầu Minh như muốn nổ tung ra, trái tim như bị bóp nghẹn vì lo sợ, Minh thật ko thể tin bà Lan có thể nhân lúc anh ko có ở nhà mà đuổi Thảo đi, anh cần phải đi tìm Thảo ngay, anh sợ sẽ có chuyện ko hay xảy ra với Thảo, cô bé có thể đi đâu khi người thân ko còn ai, một người con gái yếu đuối sẽ ra sao khi ko có người bảo vệ. ko nhất định anh sẽ tìm đc cô bé, anh ko thể để xảy ra chuyện gì với người anh yêu đc.

-Minh, cháu đứng lại đó cho ta

-Bà còn muốn nói gì sao, bà đuổi người cháu yêu nhất ra khỏi nhà bà nghĩ cháu nên như thế nào đây

Nôn nóng muốn mau chóng đi tìm thảo khiến anh mất hết bình tĩnh. Minh ko kìm đc mà gắt lên với bà Lan. Anh tức giận thực sự tức giận vì hành động của bà Lan, tại sao bà có thể làm như thế chứ, bà ko biết đuổi Thảo đi ko khác gì đang tra tấn anh sao.

-Cháu nghĩ nhà họ Hoàng này có thể chứa chấp 1 kẻ đối trá như con bé đó sao

Nhận thấy sự tức giận của Minh, bà Lan cũng ko nhân nhượng mà lên giọng, chỉ ko ngờ lại khiến cơn tức của Minh bạo phát, anh quát lên

-Bà ko đc nói về Thảo như vậy

-Tại sao ko, 1 đứa con gái vì tiền mà kết hôn như nó thì lấy tư cách gì bảo ta ko đc mắng nó.

-Bà nói cái gì – Minh cố gắng kiềm chế lửa giận, anh ko cho phép ai đc nói về Thảo như vậy bởi vì người đang nói chuyện với anh là bà nội của anh nếu ko là người khác anh ko biết mình sẽ tức giận quá mức sẽ gây nên chuyện gì

-Ta nói sai sao, chuyện này ta phải cảm ơn Thu Hương vì đã cho ta biết bộ mặt thật của con bé đó, nếu ko đến bây giờ ta vẫn mù mắt mà tin tưởng nó ngây thơ, trong trắng. một đứa vì tiền tài danh vọng như nó ko xứng vào cửa nhà này

Giọng nói của bà Lan ko che giấu sự mỉa mai, nhưng khuôn mặt bà lại lộ vẻ đau thương cùng thất vọng.

Từng lời nói của bà Lan chẳng khác nào lửa đổ thêm dầu, Minh tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, 2 bàn tay nắm chặt. Lại là Thu Hương, người đàn bà ko biết liêm sỉ đó cô ta cư nhiên đến nhà anh, ko cần nghĩ anh cũng biết cô ta đã nói gì với bà, sai lầm lớn nhất của anh là nói ra chuyện bản hợp đồng hôn nhân với cô ta, nhưng anh ko ngờ bà anh lại có phản ứng như vậy khi biết chuyện này

-Cháu biết bà đang nói gì,phải ! giữa cháu và Thảo ban đầu là hợp đồng hôn nhân, nhưng dù ko có bản hợp đồng đó, người cháu lấy vẫn sẽ là Thảo, và yêu cũng chỉ mình cô ấy. hơn nữa cô ấy ko phải vì tiền mà kết hôn, cháu cứ nghĩ bà là người thông hiểu sự đời, biết nhìn ra ai thành tâm, ai giả dối nhưng hình như cháu đã lầm, bà khiến cháu vô cùng thất vọng.

Minh mất kiểm chế mà hét lên với bà Lan khiến bà tức giận đến bầm gan tím ruột, thẳng cháu bà hết mực yêu thương lại vì 1 đứa con gái mà hét lên với bà, bà tức giận gằn từng tiếng

-Cháu dám dùng thái độ đó nói chuyện với bà, vậy đừng trách bà ko nể mặt. cháu có thể lấy bất kỳ ai nhưng tuyệt đối ko phải là con bé ấy, nó đừng mong bước chân vào căn nhà này dù chỉ là nửa bước

-Vậy bà cùng ko cần phải đe dọa, bởi vì ngoài Thảo ra cháu sẽ ko lấy bất cứ ai khác.

-Vậy cháu cũng ko cần bước vào cái nhà này nữa và cũng đừng mong nhận đc bất cứ thứ gì từ ta.

Bà Lan tức giận quát lên, trái tim bà ko chịu nổi trước sự đã kích này,bà cố nén cơn đau trầm mất nhìn Minh đầy thách thức, bà ko tin Minh dám trái lời bà. Nhưng đáp lại bà chỉ là nụ cười nhạt của Minh

Anh hừ lạnh

-Bà nghĩ cháu cần những thứ của bà sao,vậy cháu cũng nói cho bà biết đời này kiếp này cháu chỉ cần duy nhất một mình Thảo.

Minh cả người toát ra lửa giận, anh như con mãnh thú điên cuồng ko còn biết bản thân đang nói chuyện với ai. Đau thương, mất mát khiến anh mất đi lý trí, lần đầu tiên trong đời anh vô lễ tuyên chiến với người bà kính yêu của mình, bất chấp tất cả mọi thứ vì tình yêu. Lúc này đây anh chỉ biết mình cần Thảo và ko thể mất cô bé đc.

Minh quay tức giận đùng đùng bỏ đi. Cánh cửa đóng sập trước mặt bà Lan, bà suy sụp ngã xuống ghế bất tỉnh nhân sự. Thằng cháu của bà, nó có thể vì tình yêu mà vứt bỏ tất cả, kể cả người bà này, bà thật sự đã sai lầm rồi sao ???

Minh điên cuồng phóng xe, trong đầu anh lúc này tràn ngập hình bóng của Thảo, trái tim anh đập dồn dập vì lo sợ, anh sợ cô bé xây ra chuyện gì đó, bao nhiêu lo lắng quay cuồng trong đầu anh. Minh nôn nóng nhấn ga tăng tốc

-Thảo, em đang ở đâu ...

Gần như lật tung cả Hà Nội, nhưng nhiều ngày trôi qua vẫn ko tìm thấy bóng dáng của Thảo đâu.

Nỗi lo sợ bỗng chốc biến thành ngọn lửa thiêu đốt tâm can. Anh nghiêng răng tức giận.

-Thảo, em đã muốn trốn thì trốn cho kỹ đừng để anh tìm đc em, nếu ko anh sẽ bắt em trả giá vì giám rời bỏ anh.

Lo lắng nhiều ngày biến thành lửa giận. Bàn tay bóp chặt Minh đâm thẳng vào tường, trên khuôn mặt anh tràn đầy đau khổ cùng tuyệt vọng, là tại anh, tại anh ko bảo vệ đc Thảo nên mới khiến cô ấy đau khổ mà bỏ đi như vậy, nếu có chuyện gì xảy ra với Thảo, anh ko thể tha thứ cho bản thân.

.
. .

Rầm !!!!

Cánh cửa bật tung, Minh như cuồng phong bão tố xông thẳng vào nhà của Thu Hương khiến cô ta giật mình đánh rơi chiếc cốc.

Vừa nhìn thấy Minh, cô ta liền tươi cười niềm nở

-Minh, anh đến rồi đấy à, sao ko gõ cửa để em ra mở, anh xem anh làm hỏng nhà em rồi.

Thu Hương nũng nịu sà vào lòng Minh, cô ta sung sướng đến mức ko trông thấy khuôn mặt u lãnh tàn khốc của Minh lúc này

Minh lạnh lùng hất ngã Thu Hương. Mắt anh nhìn cô ta đầy giận dữ, anh cười lạnh, nụ cười còn đáng sợ hơn cả tử thần

-Cô nghĩ tôi đến đây vì chuyện gì??

Thu Hương bắt giắc lạnh cả người, bàn tay ko ngừng toát mồ hôi cô ta cố lấy lại bình tĩnh nở nụ cười.

-Còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện của chúng ta sao ??

Minh bất ngờ túm lấy chiếc cằm khéo léo của Thu Hương, anh nghiến răng cô kiềm chế để ko bóp nát cô ta ngay lúc này, đôi mắt anh tràn đầy hận ý, bàn tay ko ngừng dùng lực khiến cô ta đau muốn chết mà vẫn phải cố cười mà chịu đựng.

-Tôi hình như đã đánh giá cô quá thấp, cô thông minh hơn tôi tưởng đấy Thu Hương

-Anh đang nói gì, em ko hiểu

Thu Hương nhủ mày cố nén cơn đau, đôi mắt rưng rưng nhìn Minh

-Lá gan cô quả thật rất lớn nên mới dám đến nhà tôi mà nói xằng bậy, tôi hình như đã quá nhân nhượng cô rồi

Đôi mắt lóe lên cái nhìn đầy sát khí, Minh nhếch mép cười, khuôn mặt đẹp đẽ ko ngừng toát lên vẻ thâm sâu lạnh lẽo, không khí xung quanh bất giắc hạ xuống mấy độ, quỷ dị đến ko ngờ

-Cô nghĩ tôi nên như thế nào đối với 1 người đàn bà như cô đây

-Anh đừng đùa nữa, ko vui chút nào đâu.

-Đùa ? có lẽ cần phải cho cô biết. đây mới chân chính là tôi

Minh hất tay khiến Thu Hương lão đảo ngã về phía sau. Cô ta tức giận hét âm lên

-Anh điên rồi, sao anh có thể đối xử với người yêu như vậy hả, anh cho em là cái gì ???

-Yêu ?? cô tưởng tôi yêu cô sao

Cơn giận bao nhiêu ngày bỗng chốc bùng lên, Minh điên cuồng túm lấy cô ta. Tất cả là tại người đàn bà ko biết liêm sỉ này, vì cô ta nên Thảo mới rời bỏ anh. Thật sự anh chỉ muốn 1 phát bóp chết cô ta ngay tại đây ... anh nghiến răng, gần từng tiếng

-Một con đàn bà ko biết liêm sỉ như cô đáng để tôi yêu sao, chẳng qua cô chỉ là 1 quân cờ để tôi lợi dụng mà thôi, một khi cô đã hết giá trị thì tôi cần gì phải nương tay với cô nữa. chẳng qua tôi muốn lưu lại 1 ân huệ mà tha cho cô, nhưng ko ngờ cô còn dám mơ tưởng trèo cao đòi làm vợ tôi, cô khiến người tôi yêu rời bỏ tôi, cô nghĩ tôi nên xử cô như thế nào đây

-Anh ... anh ... điên rồi ... anh dám nói như thế với tôi sao ... vậy thì anh đừng mộng tưởng lấy đc bằng chứng phạm tội của lão Tô từ tay tôi ...

Minh khi thế ép người khiến Thu Hương nghẹt thở, rùng mình khi trông thấy vẻ mặt u lãnh như Diêm Vương hiện hình của anh, bàn tay vô thức toát mồ hôi lạnh. Cô ta run rẩy cố cứu vãn tình thế, trong giọng nói ko che giấu đc sự sợ hãi. Minh bây giờ còn đáng sợ hơn cả thần chết

-Cô tưởng mấy thứ đó vẫn còn trong tay cô sao, chúng đã sớm nằm trong tay tôi rồi, chẳng qua cô ngu ngốc nên mới dựa vào mấy thứ đó mà uy hiếp tôi. Bây giờ cô chẳng còn tí giá trị gì thì tôi cũng nên sớm nói vĩnh biệt.

Minh nhếch môi cười lạnh lẽo, thỏa nham nhìn khuôn mặt đã sớm ko còn giọt máu của Thu Hương. Một người như cô ta thì nên sớm nhận đc quả báo.

-Anh ... anh định ... làm gì ...

-Tôi nghĩ, lão tôi chắc sẽ vui mừng vì sự trở lại của cô. Mà có lẽ giờ này lão ta đang ở ngay dưới chân cầu thang ko chừng.

-Ko ... ko ... xin anh ... xin anh ... đừng đem em giao cho hắn, nhất định hắn sẽ giết em ...

Thu Hương vội vàng ôm lấy chân Minh, ko ngừng khóc lóc cầu xin đến thăm thương. Nhưng đáp lại cô ta chỉ là khuôn mặt lạnh khốc của Minh

-Nếu biết trước như vậy, cô lẽ ra ko nên đụng đến vợ tôi, đáng tiếc cô đã ko sớm nhận ra điều này

Minh lần nữa lạnh lùng hất cô ta ra, anh xoay người bước đi ko thêm để ý đến người đang khóc lóc thảm thiết kia. Vốn dĩ sau chuyện này anh sẽ để cô ta đc sống vui vẻ bên người em trai nhưng chính lòng tham đã giết chết cô ta. Cô ta khiến Thảo chịu oan khuất mà bỏ đi, thì chính cô ta sẽ phải trả giá cho tất cả.

.

.

.

Mấy ngày sau, trên mọi tờ báo đều đăng tải sự kiện Tô đại gia của đất Hà Thành bị công an bắt vì tội buôn bán ma túy, chiếm đoạt tài sản, lừa đảo ... hàng loạt tội danh đc nêu ra cùng những bằng chứng hùng hồn khiến Tô Đại phải chịu mức án tù chung thân, toàn bộ tài sản của Tô Đại đều bị niêm phong.

Nhưng điều khiến mọi người chấn động chính là việc Tổng Giám Đốc tập đoàn Hoàng Thiên – Hoàng Thiên Minh bất ngờ từ chức, toàn bộ quyền hành đều giao lại chủ tịch tập đoàn là bà Nguyễn Kim Lan. Có nhiều người cho rằng sự ra đi của anh có liên quan đến việc mất tích của người tình là Thu Hương, nhưng cũng có người nói rằng anh ra đi là để tìm kiếm người vợ của mình.

40. Chương 40

4 năm sau ...

Công viên Hyde Park

Một cô gái châu Á có khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, mái tóc đen dài như thác nước lay động trong gió, dáng người nhỏ nhắn đáng yêu, trong tay ôm những bó hoa đủ màu sắc đang đứng bên cạnh đài phun nước. Những tia nước ko ngừng phát ra những tia sáng lung linh diệu kì dưới cái nắng của nước Anh khiến cho cô gái đứng bên cạnh càng toát lên vẻ đẹp diệu kì

Nụ cười như gió xuân khiến ko ít người phải đứng lại ngắm nhìn, cô bé mãi mê với công việc của chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn ko ngừng tươi cười mà ko hay biết tất cả những hành động, biểu hiện của mình đều rơi vào tầm mắt 1 người đàn ông cao lớn, khôi ngô, đôi mắt sáng như sao của người đàn ông lóe lên 1 tia vui mừng. Trên khuôn mặt đẹp đẽ nở một nụ cười đầy mê hoặc

-Cuối cùng anh cũng tìm đc em, cô vợ bé nhỏ ạ.

Minh bước nhanh về phía đài phun nước, anh cảm nhận trái tim mình đang đập liên hồi vì vui sướng, người con gái anh yêu cuối cùng cũng tìm lại đc, anh thề rằng sẽ làm tất cả để tìm lại cô bé đó.

-Tôi có thể mua hết số hoa này ko.

Thảo đang cúi người để nhặt bông hoa vừa rớt xuống thì bỗng giật mình, giọng nói này khiến tim nó đập loạn nhịp. ko thể nào, anh ko thể ở đây đc ...

Tự trấn an bản thân, Thảo mỉm cười ngẩng đầu lên đang định trả lời thì nụ cười liền cứng lại trên khuôn mặt.

Là anh !!!!

-Chào em, đã lâu ko gặp !!

Minh nở nụ cười mê hoặc, anh nhìn biểu hiện của Thảo mà không khỏi buồn cười.

Thảo đứng bất động, nói không nên lời, nó nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đã luôn khắc sâu vào tim nó suốt bao năm qua. Đây là mơ, nhất định là mơ, anh không thể nào có mặt ở đây được. Nó tự nhéo mình 1 cái đau điếng, rồi nhìn Minh ... anh không biến mất vậy là thật sao ... trời ơi

-Sao ?? không muốn bán cho anh à

Minh mỉm cười, anh bước lại gần Thảo thì bỗng nhiên Thảo vứt hết hoa ra sau rồi ba chân bốn cẳng chạy trốn khiến anh vô cùng bất ngờ.

Vừa buồn cười lại vừa tức giận, Minh nhanh chóng đuổi theo, trong lòng thầm mắng cô bé ngốc này vừa trông thấy anh đã liền bỏ chạy, bộ trông anh đáng sợ đến thế sao.

Gặp lại Minh khiến nó vừa mừng vừa sợ, vừa yêu vừa hận, trong nhất thời nó không biết phải làm sao chỉ duy nhất 1 ý nghĩ là chạy trốn, đã 4 năm trôi qua nó cứ nghĩ mình sẽ quên được anh, nhưng nào ngờ khi vừa gặp lại, nó liền cảm thấy sự cố gắng của mình trong suốt thời gian qua đều vô ích, nó không thể quên được anh.

Với sự tài trợ của bà Lệ, cùng học bổng nó nhận được, nó đã ở nước Anh này 4 năm, 4 năm không ngừng học tập và làm việc, nó cố tìm quên, quên đi hình bóng Minh trong trái tim nó, nhưng rất cuộc ...

Thảo chạy vừa chạy đến 1 con đường nhỏ thì liền cảm thấy eo bị căng cứng, toàn thân nó bị kéo lại phía sau. Nó cố sức vùng vẫy thoát khỏi, nhưng vô ích. Cả người nó bây giờ đều nằm gọn trong cái ôm quen thuộc, không cần nhìn nó cũng biết là ai ...

-Buông ra, anh làm cái gì vậy hả. ... mau ...

Thảo chưa kịp nói hết câu thì môi đã bị chặn lại, tất cả những gì nó định nói liền bị ai đó bá đạo nuốt lấy hết.

Minh cứ cuồng dã tham lam như vậy

Ban đầu chỉ là muốn kiểm chứng tính chân thật về sau lại nghĩ phải trừng phạt Thảo. Nhưng sau lại bị sự nhớ nhung cùng sự ngọt ngào của đôi môi Thảo trong nháy mắt cướp đi lý trí. Theo bản năng anh càng hôn sâu hơn, thân hình rắn chắc cọ sát đè ép thân thể mềm mại của Thảo.

Nụ hôn bất ngờ khiến tim Thảo đập thình thịch, bên tai thì không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, thân thể cuồng nhiệt bốc cháy như thể nó đang đặt mình giữa ngọn lửa. Nó nên giãy dụa, rất muốn giãy dụa, nhưng cả người run rẩy lấy không ra một chút khí lực nào, chỉ có thể phát ra tiếng kêu rên mơ mơ hồ hồ. Đau ... trong mơ hồ nó chợt nhận ra đây là trừng phạt, không phải hôn.

Mãi một lúc sau Minh mới buông Thảo ra, anh nhìn vào khuôn mặt ửng hồng của Thảo, khẽ đưa tay lên vuốt nhẹ.

Sau nụ hôn mãnh liệt, Thảo lấy lại tinh thần bèn đẩy mạnh Minh ra, nó gào lên trong nước mắt, anh còn muốn gì nữa, anh hành hạ nó chưa đủ hay sao.

-Anh đến đây làm gì, anh còn muốn gì ở tôi, tại sao không chịu buông tha cho tôi, bây giờ còn chưa đủ sao

-Không buông, đến chết cũng không buông ... em là của anh, cả đời này cũng đừng mong thoát khỏi anh

Minh túm lấy tay Thảo, kéo mạnh Thảo vào lòng, cánh tay anh gọn gàng chắc chắn ôm chặt lấy mặc kệ Thảo đang ra sức vùng vẫy không thôi

-Anh buông ra

-Không buông, em là vợ anh, tại sao anh phải buông tha em chứ

-Tôi không phải vợ anh, anh mau buông ra, tôi và anh không còn gì để nói nữa

-Còn, còn rất nhiều ... mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

-Anh hành hạ tôi khổ sở bấy nhiêu chưa đủ sao ... mà còn ...

Thảo chưa kịp nói hết câu thì 1 chiếc xe phóng vụt tới, dừng ngay bên cạnh nó và Minh. Ngay lập tức Minh bắt ngờ bế bổng nó lên rồi chui vào xe.

-Đồ đáng ghét, anh làm gì vậy hả ... mau mở cửa xe ...

Thảo cố gắng gào lên thì khuôn mặt tươi cười của An liền quay lại nhìn nó

-Xin lỗi Thảo, anh ko thể giúp em đc. Thằng Minh sẽ giết anh mất.

-Im !!! lái xe đi

Minh ko nể tình mà gắt lên, anh ném cho An cái nhìn đầy đe dọa khiến An bất mãn vô cùng mà ko làm gì đc.

Chiếc xe phóng vụt đi.

Trong xe Thảo ko ngừng la hét nhưng vô ích, Minh cứ trơ ra như đá cho đến khi chiếc xe dừng lại trước 1 căn nhà gỗ.

-Đây !! tôi đã hoàn thành nhiệm vụ. còn lại là do cậu

An ném chìa khóa xe cho Minh rồi biến mất.

Thảo cố vùng ra khỏi bàn tay kìm kẹp của Minh nhưng ko đc. Anh thô bạo kéo nó vào nhà rồi khóa chặt cửa lại

-Anh định làm gì, mau thả tôi ra

-Em hét này giờ chưa đủ sao.

Minh bất ngờ xoay người ép nó về phía tường. Thảo bị giam cầm giữa anh và bức tường. nó bỗng nhiên cảm thấy có chút nguy hiểm ... tình thế này khiến bao nhiêu sự dũng cảm của nó tan biến thành mây khói.

-Ngẩng mặt nhìn anh đây.

Giọng điệu ra lệnh của Minh khiến nó ko kìm đc mà run rẩy, nó ko hiểu sao mình lại nghe lời mà nhìn anh. Chỉ thấy đôi mắt của anh tràn ngập yêu thương cùng đau lòng

Là đau lòng sao ...

-Em gầy đi rất nhiều

Minh đưa tay vuốt nhẹ gò má Thảo, trong giọng nói của anh tràn đầy tình cảm bị kìm nén

Thảo chợt nghe trái tim đập loạn nhịp. anh đây là quan tâm nó sao, ko phải nhất định là anh đang lừa nó ... những lời anh nói với nó trước đây chưa bao giờ nó quên, anh ko hề yêu nó,... vậy cần gì nó phải vì sự giả tạo này mà cảm động. Thảo hất tay mình ra rồi nhìn anh bằng đôi mắt đầy oán hận

-Ko cần anh quan tâm, tôi ko cần sự quan tâm giả dối này của anh

-ko, anh ko lừa dối em, tất cả những chuyện trước đây là hiểu lầm, em phải nghe anh nói ...

-ko tôi ko nghe ...

Thảo đưa tay bịt lấy tai mình, nó ko muốn nghe bất cứ lời nào của anh nữa ... cả người nó đầy mâu thuẫn, nó thật sự ko biết phải làm sao

Minh tức giận ép Thảo phải đối diện với chính mình

-em nghe cho rõ đây, những lời anh nói với em ở công ty lúc đó hoàn toàn là giả dối, anh gạt em vì muốn bảo vệ em thoát khỏi bàn tay của Tô Đại, hẳn muốn bắt cóc em rồi dùng em uy hiếp anh, cho nên anh mới lợi dụng Thu Hương để chuyển hướng chú ý của lão ta. Anh thật sự ko có gì với Thu Hương, người anh yêu là em, mãi mãi là em !!

Minh gần như ko thể kiềm chế đc mà gào lên, Thảo trông thấy anh kích động như thế thì liền ngăn người, nó ko dám tin vào những gì mình vừa nghe đc. Anh nói anh ko yêu người con gái đó, tất cả mọi chuyện vì muốn bảo vệ nó sao ... Đầu óc nó rối tung lên, ngay thời khắc gặp lại anh nó đã ko còn suy nghĩ đc gì hết.

-em phải tin anh, ngày em bỏ đi anh đã định nói tất cả với em, nhưng anh ko ngờ bà lại nhấn tâm đuổi em đi, em có biết 4 năm qua anh đã khổ sở tìm em như thế nào ko. Tha thứ cho anh có đc ko Thảo.

Thảo ngược đôi mắt đầy lệ của mình nhìn anh. Nó có nên tin anh ko, tin tưởng mà tha thứ cho anh, tin tưởng người đã khiến nó đau khổ, tin rằng anh yêu nó ... Trong đôi mắt của Minh ko hề có lấy nữa tia nhìn giả dối chỉ có sự chân thành cùng kiên định, ko biết sao khi nhìn vào đó lòng tin đã mất của nó lại trở về.

Thảo nhắm mắt lại, nước mắt ko ngừng rơi xuống. Nó cố gắng bình tĩnh cố ngăn cơn xúc động. làm sao đây nên tin anh hay là ko tin

Ko tin anh nó cũng đau khổ

Còn tin anh, liệu nó có bị anh lừa dối lần nữa ko.

Trốn tránh suốt 4 năm cũng ko thể ngừng yêu anh.

Vậy thì bây giờ nó nên làm sao

Yêu trong tuyệt vọng

Hay yêu trong hi vọng

Đằng nào cũng là yêu, vậy thì vì sao ko cho nhau cơ hội

Ko đc ở cạnh anh còn đau khổ hơn là bị anh lừa dối

Vậy thì ...

Nó chấp nhận trả giá để tin tưởng anh !!!

Thảo khóc nức lên, ngã vào lòng Minh, bao nhiêu oán hận cứ thế tuôn trào, nó đưa tay đánh anh ko thương tiếc.

Minh vội ôm chặt lấy Thảo, mặc kệ bản thân bị đánh đến bao nhiêu anh cũng chịu, anh chỉ cần giây phút này, đc ôm lấy người anh yêu, đc ở bên cạnh mãi ko xa rời.

-đồ đáng ghét, sao bây giờ anh mới đến

-anh xin lỗi ... vợ yêu

Minh nhẹ nhàng đặt lên môi Thảo một nụ hôn, một nụ hôn có vị mặn của nước mắt, vị ngọt của hạnh phúc và sự nhớ nhung bị dồn nén.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-vi-dai-gia>